

BIBLIOTECA CENTRALA
A
UNIVERSITAȚII
DIN
BUCUREȘTI

No. 16183 1 T.

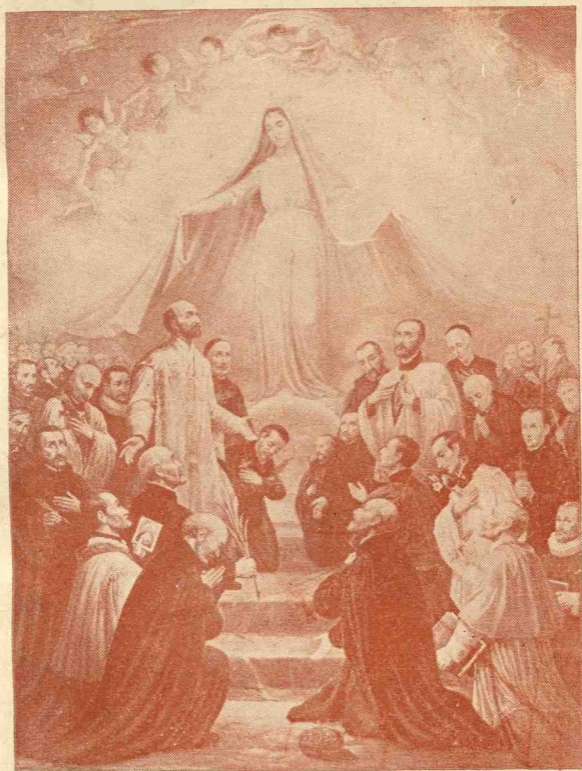
Inv. 21742 No. _____

S. _____ D. _____ R. _____

F. 182/940

P. GHEORGHE FIREZA S. I.

Dep. 1107/47
Jurnal

SFINȚII ȘI FERICIȚII

DIN

SOCIETATEA LUI ISUS

DIN VIEȚILE SFINȚILOR
No. 4

Man. 16183.

SFINȚII ȘI FERICIȚII

DIN

SOCIETATEA LUI ISUS

DE

157/168

P. GHEORGHE FIREZA S. I.

21742

BUCUREȘTI 1940

EDITURA PROVINCIEI ROMÂNE S. I.

267

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

COTA

16483

CONTROL 1953

RC 57/06

1956

1961

*Cu aprobarea autorității bisericești
și a Superiorilor regulari*

B.C.U. Bucuresti

C21742

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

PREFAȚĂ

Societatea lui Isus este un ordin călugăresc întemeiat de cavalerul spaniol Ignățiu de Loyola în anul 1534 și aprobat de Papa Paul III, la 27 Septembrie 1540. Ignățiu fusese ofițer ; fiind rănit grav la asediul fortăreței Pampelona, a fost nevoit să stea timp mai îndelungat pe patul de suferință, până ce prin mijlocirea Sf. Petru, mai marele apostolilor, a fost vindecat de rănilile ce erau să-i pricinuiască moartea. Prin vindecarea aceasta, Sf. Petru intenționa să treacă pe valorosul soldat din armata unui împărat lumesc în aceea a Impăratului ceresc, dela apărarea patriei sale pământești la aceea a Bisericii Domnului.

Vindecarea trupului a fost însoțită de convertirea sufletului, mulțumită harului lui Dumnezeu și cărților bune ce le-a citit în timpul reconvalescenței. În urma

contemplării faptelor și virtuților Domnului nostru Isus Hristos și a Sfinților, el s'a schimbat în așa măsură încât rar i se poate afla seamăn între Sfinți ; conversiunea lui sinceră și hotărîtă se poate ase-măna oarecum cu a sfântului Pavel pe drumul Damascului.

Conversiunea lui desigur a fost o operă a providenței divine spre un scop mare și important. Tocmai pe atunci s'a ivit în Germania un val puternic de răsvrătire împotriva Bisericii ; vaiul acesta murdar s'a revărsat și afară de țara aceasta, prin Franța, Austria, Belgia, Boemia, Anglia, Ungaria, Polonia, ucizând pe călugări, arzând mănăstirile, jefuind bisericile, provocând răsboaie peste răsboaie, smulgând dela sânul Bisericii lui Hristos milioane și milioane de suflete ,cari din interes, ori silite, au aderat la învățăturile unor eretici ca Luther, Zwingli, Calvin, Henric al VIII-lea, Melanchton, Beza și ale altora.

Ignațiu văzând prăpădul provocat de erezia lui Luther, și-a propus să întemeieze un nou ordin călugăresc, care cu ajutorul lui Dumnezeu să pună stavilă puhoiului tulbure și distrugător al falsei reforme. În fața celor ce părăsiseră adevă-

rata credință și acum atacau Biserica Domnului, el voia să pună o gardă bine formată, care să apere Biserica Catolică. Societatea întemeiată de el, «era un fel de armată, împodobită cu numele lui Isus și adunată sub drapelul Crucii, pentru a servi numai Domnului și Vicarului Său pe pământ, ținând mai ales la ajutorarea sufletelor în viața și învățătura creștină; la propagarea credinței prin predici și operele de caritate, mai ales prin instruirea copiilor și a celor neștiutori în ale creștinismului, prin mângăierea sufletească a credincioșilor ascultându-le povezile. Toate acestea trebuiau făcute în acele locuri și în acele misiuni unde voia Papa de care noua armată era legată în afară de legăturile obișnuite și cu un vot special de ascultare, ca de Vicarul lui Hristos». La acestea se mai adăuga instrucția literară și științifică a tineretului în colegii (liceie combinate cu internate), unde li se da și o creștere morală aleasă. Membrii Societății au ajuns profesori la Universități, ori au întemeiat Universități de pe catedrele cărora au răspândit lumina adevărului și a credinței cele adevărate. Zeleșii și eroicii misionari ai Societății, prin

misiunile întemeiate între păgâni și sălbateci, au recompensat în mare parte Biserica Domnului, pentru pierderile suferite în Europa din pricina protestantismului. Noul ordin a fost un adevărat razem pentru Biserică.

Societatea lui Isus având misiunea specială de a lupta contra protestantismului, nu e mirare că adversarii lui, Luther și Calvin, o urau nespuse de mult și o acopereau cu tot felul de hule și calomnii. Pe urmele acestora au umblat și ianseniștii și francmasonii, cari nu s'au oprit până ce nu au stors dela Papa Clemente XIV suprimarea Societății, în anul 1773, tocmai când era mai înfloritoare și răspândită în lumea întreagă. «Sărmanul Papă» — scria Sf. Alfons de Liguori, contemporan al evenimentului,—«ce putea să facă în niște împrejurări atât de grele, în cari se afla, când toate Coroanele voiau suprimarea aceasta? Noi nu putem face altceva, decât să ne plecăm înaintea judecăților nepătrunse ale lui Dumnezeu și să ne resemnăm. Atâta pot spune, că și numai un singur iezuit dacă ar rămânea, acesta singur ar fi în stare să pună în picioare Societatea». Cuvintele acestea, deși puțin cam

iperbolice, au avut darul profeției. Spre mare mângăere le servește Iezuiților faptul, că în Breve-le de suprimare, oricât de lung ar fi el și compus în întregime de adversarii Societății, nu li se atribuie nici o vină, necum vreo crimă, care să fi justificat suprimarea; din documentul suprimării reiese, că măsura s'a luat numai sub presiunea dușmanilor Bisericii și ai Societății, ca astfel Sf. Scaun să scape de multele mizerii și vexațiuni, ce francmasonii le făceau Bisericii. Dar pacea n'a venit nici așa ! Prin suprimarea Societății, Biserica a pierdut mult, au pierdut statele, mai ales cele ce au forțat suprimarea ; au pierdut misiunile dintre păgâni.

Societatea suprimată a supraviețuit în mod legitim în Rusia Albă și în Prusia, căci Ecaterina a II-a și Frederic cel Mare, considerând meritele mari ale Iezuiților pe terenul instrucției tineretului, al literaturii și științelor, nu au permis să se publice Brevele de suprimare în țările lor ; publicarea aceasta era o condiție esențială a disolvării pentru fiecare casă a Societății. Afară de aceasta, Papa Piu VI, urmașul imediat a lui Clemente XIV, a aprobat Societatea din Rusia, rostind acele memo-

rabile cuvinte : «Aprob Societatea lui Isus, care se află în Rusia, o aprob, o aprob !»

Nu peste mult însă și conducătorii statelor, văzând dezastrul ce s'a produs în urma suprimării acestui ordin călugăresc, au cerut să fie restabilit. Restabilirea s'a făcut în anul 1814 prin Papa Piu VII. Mai trăiau încă mulți membrii din vechea Societate, cari plini de bucurie au alergat la sânul mamei lor reînviată.

Societatea lui Isus a înviat la o nouă viață, și a înviat cum căzuse, fără nici o schimbare a Constituțiilor sale. Și nu numai că a reînviat, ci cu ajutorul lui Dumnezeu a putut recâștiga vechea poziție în via Domnului, fie în ce privește numărul membrilor, fie în privința activității dezvoltate spre mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor ; și toate acestea în ciuda tuturor prigonirilor ce s'au deslăntuit împotriva ei în toate statele, dela reînființare până în zilele noastre. În câmpul misiunilor dintre păgâni, nu numai că și-a recâștigat vechiul loc, ci și l-a mai lărgit cu mult, căci aproape nu este colț din lume unde să nu-și aibă misionarii săi. În țările creștine a reînceput convertirea

ereticilor și a disidenților, instruirea catolicilor prin propovăduirea cuvântului dumnezeesc, prin ținerea de misiuni și exerciții spirituale după metoda sa proprie. Mult bine a făcut prin congregațiile mariane, prin propagarea cultului Prea Sfintei Inimi a lui Isus, prin diferitele asociațiuni, cari au contribuit în mod eficace la înflorirea vieții religioase.

Cea mai înaltă școală teologică a Bisericii Catolice, Universitatea Gregoriană din Roma, de care depinde și Institutul Biblic și cel Oriental, stă sub conducerea exclusivă a Societății lui Isus; în alte părți ale lumii are alte 24 universități, pe lângă multele seminare ale sale ori ale diecezelor, cari au fost încredințate spre conducere membrilor Societății. Cine ar putea apoi să numere operele teologice, filozofice și din celelalte științe, ce le-au publicat membrii Societății? Numărul membrilor săi scriitori, în 1937, trecea peste 1200.

Timpurile noi pretinzând mijloace nouă de apostolat, presa, fie pentru apărarea religiei, fie pentru aprofundarea vieții religioase, membrii Societății publică reviste bine redactate pentru toate pă-

turile sociale. Numărul acestor publicații se ridca în 1935 la 1112 !

În cele 54 teritorii misionare între păgâni, Societatea avea în 1938 nu mai puțin de 3785 misionari, 22,483 cateheți, 7817 școli elementare cu 375.054 elevi, 67 școli normale și catehetice cu 2289 elevi, 169 școli secundare cu 35.947 elevi și 15 universități cu 8580 studenți ; în 155 orfelinate adăpostea 12.881 băieți și fete ; cele 70 spitale aveau 7457 paturi, iar cele 349 farmacii ale Societății au împărțit medicamente la 3.312.393 persoane. Cele 25 tipografii publicau 115 reviste. În acelaș an s'au împărțit 234.878 botezuri și 28.389.112 Sf. Impărtășanii, ceea ce denotă o intensă viață spirituală.

Și numai din enumerarea foarte sumară a diferitelor ramuri de activitate ale Societății lui Isus, se poate vedea ce muncă îndeplinesc fiii Sf. Ignățiu în sânul Bisericii Domnului. Munca aceasta a fost recunoscută și lăudată de Vicarii lui Hristos Domnul. Între alții, Papa Piu X, într'o scrisoare adresată Părintelui General Fr. Xav. Wernz, cu prilejul primului centenar dela reînființarea ordinului, scrie : «Înainte de toate din inimă felicităm So-

cietatea pentru multul bine ce l-a făcut spre mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor, și aceasta în diferite chipuri, ostenindu-se în misiunile sacre, educând tinerimea, propunând teologia și filozofia după principiile Sf. Toma de Aquino, săvârșind funcțiunile zilnice ale preoției, și mai ales predicând exercițiile spirituale, publicând cărți bune, scrise cu învățătură și forță».

Dușmanii Bisericii nu au încetat a acoperi pe iezuiți cu fel și fel de insulte și calomnii și de a porni împotriva lor fel și fel de prigoniri, cari se repet neîncetat. S'a răspuns la toate calomniile, dar fără rezultat. Reaua credință și ignoranța le repetă din nou. O fac pentru că nu cunosc natura, spiritul și activitatea Societății ; de sigur, multora nu le convin toate acestea, pentru că sunt îndreptate exclusiv spre mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor. De altcum, necazuri și prigoniri a cerut asupra Societății însuși întemeietorul ei, Sf. Igațiu, fiind convins, că fiii săi nu s'ar putea chema tovarăși ai lui Isus, dacă în ei nu s'ar adevăra cuvintele Mântuitorului : «Dacă pe mine m'au prigonit, și pe voi vă vor prigonit».

«O Dumnezeule, — se ruga Sf. Ignatius — carele prin mijlocirea Fecioarei Nepătate ai aprins dragostea Spiritului Sfânt în sufletele servitorilor tăi, fă, dacă îți place, ca locuința lor de aici de jos, să fie edificată pentru toți și nu pentru ei, ca dându-și ei viața lor pentru mântuirea oamenilor în Isus Hristos să nu rămână fără de a fi prigonii spre mai marea mărirea Ta, carele trăești și domnești în vecii vecilor. Amin.»

Și totuși, cum se explică că membrii Societății nu numai că au învins piedicile ce li se puneau în cale, ci au fost în stare să și săvârșească fapte atât de mari pentru binele public? De unde au scos ei puterea aceea mare, ce i-a însuflețit să fie atât de curagioși și activi? Răspunsul numai acesta poate fi: Din exercițiile spirituale bine făcute, din observarea regulilor și a constituțiilor ordinului. Acestea i-au făcut să fie «oameni răstigniți lumii și cărora lumea le este răstignită».

P. Petru Ribadeneira, în prefața edițiunii prime a Constituțiilor ordinului, rezumând scopul acestora, iată cum descrie pe adevăratul Iezuit: «Rostul vieții noastre pretinde, ca noi să fim oameni răstig-

niți lumii și cărora lumea încă le este răstignită; oameni zic, noi, cari s'cu desbrăcat de poftele lor ca să se îmbrace în Hristos, cari morți pentru sine să trăiască pentru dreptate; cari, după cum zice Sf. Pavel, în munci, în vegheri, în posturi, în castitate, în știință, prin îndelungă răbdare, prin blândețe, prin Spiritul Sfânt, prin dragoste adâncă în cuvântul adevărului, să se arate servitori ai lui Dumnezeu; cari încinși în dreapta și în stânga cu armele dreptății, prin mărire și umilire, prin defaimare și renume, în norociri și nenorociri, să înainteze cu pași repezi spre patria cerească, ei înșiși în primul rând, dar și pe alții să-i îndemne din răspuțeri la aceasta, având pururea înaintea ochilor cea mai mare mărire a lui Dumnezeu». Iată icoana adevăratului iezuit. Mulțimea Sfinților în Societatea lui Isus numai așa se explică, că mulți dintre fiii ei au putut să se ridice la desăvârșirea prescrisă de Constituțiile ordinului. De aici se vede în ce greșală regretabilă, cad cei ce îi descriu altecum!

După pilda lui Isus, ei nu căutau cele din lume, ci căutau viața vecinică, «împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui», pen-

tru sine și pentru alții. Au făcut ale lor cuvintele Mântuitorului : «V'am pus ca să mergeți, și roadă să aduceți : și roada voastră să rămână». *Societatea lui Isus poate arăta fapte mari, munci apostolice, jertfe extraordinare, pentru că fiii ei au fost mari înaintea lui Dumnezeu prin sfințenia lor, conlucrând ei cu harul dumnezeiesc. Cu harul lui Dumnezeu au făcut, ceea ce au făcut ! Ei s'au luptat, ca harul lui Dumnezeu să nu fie zadarnic în ei. Arborele se cunoaște după fructele sale. Societatea lui Isus, într'un timp relativ scurt, a produs mulți Sfinți și Fericți, trebuie deci să fie pom bun, dacă produce roade așa de minunate.*

Sf. Biserică s'a declarat asupra multora dintre membrii Societății, ridicând, cu toată rigoarea proceselor de beatificare și canonizare, pe mulți Iezuiți la onorurile altarelor, declarând prin aceasta, că ei au atins idealul sfințeniei iezuitului în grad eroic.

Societatea are până acum 24 Sfinți canonizați și 141 Fericți.

Urmărind lista celor ridicați la onorurile altarului, vedem, că Martirii predominază. Dintre Sfinți și Fericți, 17 sunt

mărturisitori; toți ceilalți și-au vărsat sângele pentru credință : 36 în Japonia, 40 pe apele Atlanticului, unul în Polonia, 7 în Indii, 26 în Anglia, unul în Scoția, 2 în Ungaria, 25 în Franța, 8 în America de Nord, 3 în America de Sud.

Dintre mărturisitori au fost misionari : Xaveriu, Claver, Canisiu, de Regis, di Geronimo, Faber, Baldinucci și Realino. Sf. Ignățiu și Sf. F. Borgia reprezintă guvernul Societății ; Bellarmino și Canisiu reprezintă știința Societății, ei fiind distinși și cu titlul de Dascăli ai Bisericii; A. Rodriguez reprezintă viața contemplativă într'un ordin de viață activă ; Pignatelli este legătura dintre Societatea veche și cea nouă ; Claudiu de la Colombière reprezintă pe directorii de suflete și pe apostolii cultului Prea Sfintei Inimi a lui Isus. Kostka, Gonzaga și Berchmans arată roadele educației Societății ; Sf. Ioan Berchmans e ceva mai mult : este însuș Institutul Sfântului Ignățiu, Regulele Societății canonizate, căci acest tânăr n'a făcut nimic extraordinar, nici minuni în viața sa, nici extaze nu a avut, n'a dezvoltat o activitate apostolică între eretici ori păgâni ; el a trăit numai după Regule !

Biserica, canonizându-l, nu putea da Societății o aprobare mai înaltă și mai onorifică.

Nu toți martirii iezuiți sunt declarați sfinți ori fericiți: unii probabil că vor fi declarați; alții poate nici când, pentru că în decursul prigonirilor li s'au pierdut actele martiriului. Numărul martirilor Societății e aproape 1200; dintre aceștia cei mai mulți și-au vărsat sângele pentru credință; alții au suferit chinuri și închisoare până la moarte pentru vocațiunea lor; multe sute au căzut jertfă carității ce au arătat-o față de aproapele, servind în spitale ori ajutând pe cei ciумаți; din aceștia din urmă avem și în Ardeal vreo 30, cari și-au jertfit viața servind aproapelui în ciума cea mare din 1586. Dar avem și un martir de sânge: este fratele laic Emaruil Neri, pe care hoardele unitarului Székely l-au ucis în Cluj la 9 Iunie 1603; în calitatea sa de crâșnic (paraclisier) voia să apere Sf. Cuminecătură de profanare.

A treia ceată este formată din cei 29 Venerabili și a altor 112 Iezuiți, ale căror procese de beatificare sunt introduse; aceștia sunt judecați de Societate ca vrednici de a fi încununăți cu aureola sfințeniei.

Dacă și azi canonizările s'ar face după formele mai simple din evul mediu, desigur că cei mai mulți dintre acești candidați, ar fi deja canonizați. Menoloagele Societății — 13 volume în folio, fiecare de câte 600 pagini, conțin viețile prescurtate ale membrilor Societății morți în faimă de sfințenie. Acestea încă ne arată, că Societatea lui Isus este o adevărată Mamă a Sfinților; ne mai arată, că ea, cu mijloacele sale de sfințire, aieva a și sfințit pe mulți, cari din inimă s'au lăsat conduși de ea pe cărările perfecțiunii. O mulțime așa de mare de persoane, îmbrăcate în Hristos, pătrunse de zel pentru mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor, nu e mirare că au dezvoltat în via Domnului apostolatul acela recunoscut și lăudat de Capii Bisericii Domnului și admirat de toți cei buni. Să nu uităm, că toți cei declarați de sfinți ori fericiți aparțin Societății vechi, adică celei de dinainte de 1773; abia unul — Fer. Pignatelli — aparține întrucâtva Societății celei noi; dar și aceasta, pe lângă mulți martiri, are peste 70 membri morți în faimă de sfințenie, ale căror procese de beatificare au și fost introduse, cum este cel al P. Ioan Roothaan, Gene-

ralul XXI al Societății (1829—1853), P. Ginhac, P. Friedl, P. Tarin, P. Clorovière... Deci mâna Domnului nu s'a scurtat nici față de Societatea nouă, care nu e mai pe jos de prima în ce privește munca apostolică, și așa nici în ce privește sfințenia.

Cu prilejul centenarului al patrilea dela întemeierea Societății (27 Septemvrie 1540), am socotit de bine a publica pe scurt de tot, viețile ale acelor Iezuiți, pe cari Sf. Biserică i-a scris în Catalogul Sfinților ori Fericitilor, punându-i în felul acesta și de modele vrednice de imitat din partea tuturor.

Am făcut acest lucru și din recunoștință față de Dumnezeu, carele în nemărginita Sa milă, de Societatea Fiului Său s'a folosit, ca în cele mai critice momente ale istoriei sale, pe poporul român să-l pună nu numai pe calea fericirii vecinice, ci tot odată să-l ajute a se ridica din sclăvia spirituală, politică, culturală și economică în care zăcea, săvârșindu-se prin aceasta «minunea resurecțiunii poporului român», cum a fost nevoit să recunoască și să mărturisească un ilustru profesor universitar, deși nu e catolic. (D-l Sextil Pușcariu : Ist. lit. române).

Sfinților și Fericitorilor din Societatea lui Isus, pentru a completa opera începută de confracții voștri la 1700, rugați-vă bunului Dumnezeu, ca toți Românii să se reîntoarcă la maica Roma, unindu-se în credință cu adevărata Biserică a lui Hristos Domnul spre mărirea lui Dumnezeu, a sufletelor lor mântuire și spre întărirea și înflorirea scumpei noastre Români!

Scurtele biografii ale Sfinților și Fericitorilor noștri sunt publicate în ordinea cronologică a canonizării, respective a beatificării lor.

Totești, la 31 Iulie 1939,
ziua Sf. Ignațiu de Loyola.

P. GHEORGHE FIREZA S. J.

SF. IGNAȚIU DE LOYOLA
(1491—1556)
Intemeietorul Societății lui Isus
și primul ei General.

SF. IGNAȚIU DE LOYOLA

(1491—1556)

Intemeietorul Societății lui Isus și primul ei General.

După sfinții Apostoli, între toți Sfinții Bisericii, întemeietorii de ordine călugărești se bucură de o specială întâietate. Ce e drept toți Sfinții sunt soldații lui Hristos, cari au luptat lupta cea bună, au păzit credința și astfel au ajuns să fie încununăți cu cununa neveștejită a fericirii vecinice; întemeietorii de ordine însă, se pot asemăna cu comandanții de oștiri, cari nu numai singuri, ci în fruntea ceteilor fiilor lor au purtat luptele glorioase ale împărăției lui Hristos și continuă ale purta veacuri dearându-l.

Un astfel de comandant în împărăția lui Hristos Domnul a fost și Sf. Ignațiu de Loyola. Acest mare fiu al Spaniei celei bo-

gate în Sfinți, s'a născut în anul 1491 în castelul de Loyola, dintr'o familie nobilă. Tradiția familiară l-a destinat să fie soldat; a și servit mai mult timp ca ofițer, până ce în anul 1521, cu ocazia asediului fortăreței Pampelona, un glonț de tun i-a frânt piciorul drept rănindu-l grav și la cel stâng. Devenind incapabil de a mai servi împăratului lumesc, s'a hotărât să servească Impăratului ceresc, carele a știut să caștige pe acest valoros soldat prin cetera de cărți bune despre viața Mântuitorului și a sfinților, pe cari Ignațiu, pe patul suferinței, era nevoit să le cetească fie și numai ca să-i treacă vremea. Cetera el cărțile acelea cu o băgare de seamă tot mai mare, a ajuns la convingerea că servind lui Dumnezeu, se pot săvârși lucruri mai mari, că a fi sfânt e neasemănat mai mult decât a fi un erou pe câmpiile de lupte sângeroase. După o boală destul de îndelungată, învrednicindu-se de o arătare a Sf. Petru și de o vindecare neașteptată, Ignațiu părăsește casa părintească, face un pelerinaj la icoana miraculoasă a Maicii Domnului din Monserat. Aici a făcut o spovedanie din întreaga sa viață, a veghiat noaptea întreagă înaintea icoanei

Mariei, semn că de acum înainte vrea să fie cavalerul Maicii Domnului și al Fiului ei. Sabia și-a acățat-o la altarul Preacuratei. Când era să plece dela altar, Preacurata Fecioară îi vorbi astfel : « *Acum mergi de îndeplinește opera la care ești chemat !* » Pe drum și-a împărțit hainele sale prețioase săracilor, iar el s'a îmbrăcat în zdrențele lor. S'a retras apoi într'o peșteră de lângă Manreza, unde a petrecut zece luni în pocăință aspră și rugăciuni îndelungate. Părăsia acel loc numai pentru a-și cerși câte o bucățică de pâine și a servi bolnavilor în spitale. În urma inspirațiilor și luminilor primite de sus a scris în timpul acela minunata sa cărticică numită « *Exercițiile spirituale* » prin care a pus temelia ordinului său și a făcut un bine nespus de mare sufletelor.

În urma multelor și adâncilor meditații asupra vieții Mântuitorului, i-a venit dorul să vadă locurile pe unde a umblat Isus Domnul; de aceea între anii 1523/24 a făcut o călătorie la Ierusalim. A vizitat toate locurile sfințite de Răscumpărătorul lumii, udându-le cu lacrimile sale fierbinți și sărutându-le cu mare evlavie. Dorința lui era să rămână acolo și să muncească la

convertirea Mahomedanilor: ce ideal măreț pentru un spaniol a cărui patrie a fost opt veacuri dearându-l în luptă cu Mahomedanii ! Dar i s'a dat să înțeleagă că nu poate rămânea acolo. A mai înțeles, că la apostolatul acesta se cere să fii preot, iar la preoție se cere știință. S'a pus deci pe carte, el om de 33 ani. Și-a început studiile inferioare la Barcelona, iar cele superioare la universitățile din Alcala și Salamanca. Având însă aici neplăceri din cauza vieții sale extraordinare, s'a dus la Paris, unde a studiat filozofia și teologia, câștigând titlul de Magister sau Profesor.

La Paris însă nu s'a ocupat numai cu studiul. A făcut și apostolat. Și-a câștigat tovarăși pentru apostolatul plănuțit de el, și i-a format ținând cu ei exercițiile spirituale. La 15 August 1534, șapte inși au și depus primele voturi. Unul dintre voturile cu cari se legaseră era acesta : După terminarea studiilor cu toții se vor duce la Veneția, ca de acolo să plece în Palestina pentru a începe apostolatul între Mahomedani ; iar de cumva ar fi împiedecați a pleca din Veneția, să meargă la Roma și se vor pune la dispoziția Papei, ca să-i trimită el, unde va afla de bine.

Fiind război între Veneția și Turcia, de fapt nu au putut pleca. Ignațiu s'a dus la Roma cu Laynez și Faber. Pe drum erau foarte îngrijorați de primirea de care vor avea parte la Roma. Știau ei că ordinele călugărești nu sunt văzute cu ochi buni, din cauza că un călugăr, augustinianul Luther, provocase marea erezie a protestantismului. Când erau aproape de Roma, Ignațiu a intrat într'o bisericuță părăsită, numită *La Storta*, să se roage. Aici a avut parte de o vedenie de mare însemnătate : Fiind răpit în extaz a văzut pe Isus Hristos purtându-și crucea și pe Părintele ceresc l-a auzit cum a zis către Fiul său, arătând spre Ignațiu : «*Vreau ca pe acesta să-i iei de tovarăș*». A auzit apoi pe Isus Domnul zicând : «*Vreau ca tu să-mi fii tovarăș*». Tot din gura Mântuitorului a mai auzit și aceste cuvinte mângăetoare : «*In Roma voiu fi cu voi !*»

Cu toate că ordinele călugărești aveau mulți adversari în Roma, totuș Papa Paul al III-lea, cetind proiectul de Statute prezentat de Ignațiu, a exclamat : «*Degetul lui Dumnezeu este aici !* și cu bucurie a aprobat ordinul întemeiat de Ignațiu sub numele de «**Societatea lui Isus**», prin bula

Regimini militantis Ecclesiae, din 27 Septembrie 1540. Acelaș Papă a aprobat și exercițiile spirituale în 1548. Ignațiu a fost ales General (19 Aprilie 1541) și a condus cu multă înțelepciune Societatea până la moartea sa sfântă întâmplată la 31 Iulie 1556.

Ignațiu a avut o misiune providențială în istoria Bisericii catolice. Tocmai pe atunci Luther, Zwingli, Calvin și Henric al VIII-lea smulgeau țări întregi dela sânul Bisericii lui Hristos. Greșelile lor în credință și le propagau nu numai cu graiu viu și în scris, ci și cu armele; în special au atăcat ordinele călugărești, cari sunt meterezele și turnurile de pază ale Bisericii. În momentele acelea critice a întemeiat Ignațiu ordinul său, care până în zilele noastre a purtat sus steagul lui Hristos împotriva ereticilor și a păgânilor, luptându-se cu armele științei, a pildelor croice și strălucite ale perfecțiunii creștine și sfințeniei călugărești. Lui Ignațiu are să-i mulțumească Biserica tot ce în decurs de 400 ani a făcut Societatea lui Isus în ce privește apărarea și propagarea credinței, cultivarea științelor, înflorirea vieții religioase, instrucția tinerimei în-

tr'un timp când Statul nu se ocupa cu ea. Pe lângă miile de scriitori de renume, Societatea lui Isus a dat Bisericii zeci de mii de misionari, dintre cari peste o mie au murit ca martiri pentru credință, pentru care s'au luptat cu mult eroism vărsându-și sângele între neamuri sălbatice, departe de patria lor. Și azi e cel mai însemnat ordin misionar.

De unde au supt ei puterea aceasta supraomenească? Din regulile stabilite de Sf. Ignațiu, din Inima Aceluia, pe care Sf. Ignațiu l-a pus de model fiilor săi, din contemplarea zilnică și abundantă a vieții, faptelor, patimelor și morții lui Hristos Domnul. Acești misionari erau gata la orice jertfă pentru că aveau pururea înaintea ochilor cuvintele Maestrului lor: *«Cel ce vrea să vină după mine, să se lepede de sine. să-și ia crucea și să vină după mine»*. Între acești soldați eroici aflăm pe cel mai mare misionar al timpurilor mai noi, pe Sf. Francisc Xaver, apostolul Indiilor și al Japoniei, pe strălucita pildă a iubirei apropielului, pe Sf. Petru Claver, apostolul Negrilor, pe un De Smet, Lievens, Beyzym; acești trei din urmă sunt aproape de zilele noastre.

Pentru întărirea în credință a celor din țările atacate de erezie, Sf. Ignațiu a făcut foarte mult prin introducerea exercițiilor spirituale, cari au fost adevăratul mijloc de regenerare sufletească, de întoarcere sigură la Dumnezeu, de îndrumare spre desăvârșirea creștinească și sfințenia vieții. Prin exercițiile acestea și-a format și își formează Societatea pe fiii săi, dintre cari 165 au fost ridicați la onorurile altarului, iar alte câteva sute își așteaptă rândul, cauzele lor fiind introduse și studiate.

Lui Ignațiu și Societății sale i se atribuie faptul că în Europa Centrală s'a pus stavilă lățirii protestantismului. Mult a contribuit la asta întemeierea din partea lui Ignațiu a numeroaselor Colegii, în special a *Colegiului Germanico-Hungaricum* din Roma. Luteranul Martin Kemnicz zicea : «*Dacă Societatea lui Isus nu ar fi făcut altceva, decât numai acest Institut să-l fi întemeiat, și numai pentru aceasta, pe dreptul s'ar putea numi stricătoarea religiei protestante*». În Germania a trimis pe doi dintre cei mai distinși fii ai săi pe Sf. Petru Canisius și pe Fer. Petru Faber, cari prin scrierile lor pe mulți i-au readus la

Biserica cea adevărată. Unde se iveau fiii Sf. Ignațiu ori elevii lor, credința reînvia, erezia da înapoi.

De pe urma ordinului întemeiat de Sf. Ignațiu a avut parte și poporul românesc. De fiii acestui ordin s'a folosit Providența, ca pe Români din Ardeal să-i readucă la sânul adevăratei Biserici strămoșești și prin aceasta să săvârșească «*minunea re-surecțiunii poporului român*» cum s'a vă-zut silit să se declare d-l Sextil Pușcariu, profesor universitar. Prin aceasta s'a început nu numai desrobirea spirituală de sub greci și slavi, cari nu mai puțin de nouă veacuri au ținut pe români departe de spiritul dătător de viață al Bisericii catolice, ci și desrobirea culturală și politică care ne-au dus la independența totală de alte neamuri, la România Mare de azi, închiegată pe veci prin încoronarea regelui întregitor de neam Ferdinand I, la Alba-Iulia, unde la anul 1700 s'a făcut unirea cu Roma. Unirea aceasta, făcută cu ajutorul Iezuiților, a adus chiagul sentimentului național, care a dat românilor conștiința că sunt un popor dela Nistru până la Tisa, dela Mare la Hotin. Tot Iezuiții au descoperit, au educat și au ajutat

să ajungă pe scaunul vlădicesc pe marele erou național Inocențiu Micu Klein, care a pornit lupta de desrobire pe toate terenurile.

Să ne mirăm apoi că atât pe Sf. Ignațiu cât și pe marea sa operă, dușmanii Bisericii i-au urât și prigonit cu atâta înverșunare?! Nici un întemeietor de ordin nu a fost atât de calomniat ca Sf. Ignațiu; nici un ordin, care dela întemeierea sa până în zilele noastre să fi fost așa de prigonit și calomniat ca Societatea lui Isus. Dar Ignațiu nici când nu și-a pierdut curajul și încrederea în Dumnezeu, a Căruia mai mare mărire o avea pururea înaintea ochilor, și numai pe aceasta. Liniștit le suferea pe toate, ba se bucura chiar, când vedea ori auzia cum este răsplătit el și fiii lui pentru binele ce-l făceau. Se simțea atunci mai asemenea cu Isus Domnul. Prigonirile le socotia ca un zălog al dragostei și binecuvântărilor lui Dumnezeu. Avea obiceiul să zică : *«Cel ce se teme de lume nici când nu va fi în stare să facă un lucru mare pentru Dumnezeu. căci dacă noi am face ori și ce lucru bun întru mărirea lui Dumnezeu, lumea în totdeauna va fi împotrivă»*. Despre aceasta s'a convins pe

deplin Sfântul nostru fiind încă în viață, căci în ciuda tuturor prigonirilor, ordinul său totuș s'a răspândit în toate părțile lumii, așa că la moartea sa cuprindea 13 provincii cu 100 colegii și aproape 1000 membri. Ajutorul Dumnezeesc a fost cu Societatea întemeiată de Ignățiu și după moartea lui ; cu toate că la 1773 dușmanii Bisericii au stors dela Papa Clemente al XIV-lea suprimarea Societății — care însă la 1814 a înviat iarăși — la începutul anului 1938 avea 25.685 membrii împărțiți în 47 provincii, 8 viceprovincii și 42 teritorii de misiuni.

Desigur Societatea lui Isus ar fi făcut mai mult și pentru poporul românesc, pentru intensificarea vieții sale religioase și progresul în literatură și cultură, dacă secția românească s'ar fi înființat la 1705, când o plănuise generalul Tyrsus Gonzales, și nu abia în 1927 !

Pe cât de mult îl urau cei răi, pe atâta îl iubiau atât înainte cât și după moarte cei mai distinși, mai învățați fii ai Bisericii. Sf. Filip Neri a zis odată către un Iezuit : «*Sunteți fiii unui mare Părinte ! Eu încă am să-i mulțumesc mult ; Ignățiu m'a învățat să mă rog*». Tot așa îl țineau în

mare cinste Sf. Francisc de Sales, Sf. Carol Borromeo. Sf. Andrei de Avellino, Sf. Tereza de Isus, Sf. Caietan și alții mulți. Când la 1622 Vicarul lui Hristos l-a scris în catalogul Sfinților, nu numai fețele bisericesti, cardinali și episcopi, ci și împărați, regi și principii se întreceau în a-i preamări amintirea și a-și arăta recunoștința față de dânsul pentru multele binefaceri de cari omenirea a avut parte prin dânsul.

Ignațiu nu era numai un iscusit legislator și conducător ; el nu se îngrijea numai de munca apostolică a teologilor, profesorilor și misionarilor săi resfirați prin țările Europei și peste mări, ci zelul său apostolic îl îndemna să se îngrijească de ignoranții, săracii și păcătoșii din jurul lui. Catehiza des, deși nu știa bine italianește, și catehezele lui erau foarte cercetate chiar și de persoane sus puse. Ii plăcea mult să ajute pe săraci ; aceștia erau pururea bine primiți în casa lui ; alor săi le poruncise ca nici când să nu-i lase să plece cu mâna goală, căci ei reprezintă pe Hristos Domnul. În decursul foametei celei mari din 1538 el hrănia — din cerșite se înțelege — nu mai puțin de 400 săraci

în casa sa, iar de alți 3000 s'a îngrijit ca nici aceștia să nu moară de foame. Pentru femeile pierdute a întemeiat azilul Sf. Ecaterina. Când i se spunea că înzadar se zbate atâta, căci și așa nu se îndreaptă toate, Sfântul răspunse: «*N'are a face; sunt mulțumit dacă pot împiedeca și numai un singur păcat !*» Așa de mult ura el păcatul! Pentru evreii convertiți a întemeiat un catecumenat, prevăzut cu toate cele trebuincioase pentru ajutarea lor. S'a îngrijit și de ajutorarea pe ascuns a familiilor nobile dar căzute în sărăcie. Câtă delicateță! Peste tot era de părerea, și o repeta des alor săi : «*Nici când nu-i iertat să pierdem prilejul ce ni se dă de a face un bine pentru Dumnezeu, aducând ca motiv că mai târziu vom face și mai mult pentru Dumnezeu ; pentru că prilejul ce ni se dă trece repede, iar altul poate că nici când nu ni se va prezenta*».

Deviza lui era — cine nu o cunoaște? — «*Ad maiorem Dei gloriam*» — «*Spre mai marea mărire a lui Dumnezeu !*» S'a cristalizat în el în decursul exercițiilor spirituale. Gândul acesta trece ca un fir roșu prin toate meditațiile exercițiilor. Tot acest gând e și temelia Constituțiilor ordi-

nului său. Mai mult, deviza aceasta a trecut încetul cu încetul și în conștiința credincioșilor evlavioși. Cei ce au făcut exercițiile spirituale au dus-o cu sine în viața de toate zilele. Cu încetul a devenit comoara întregii lumi catolice. N'avem de ce să ne mirăm de aceasta, deoarece e însuș programul de viață ce l-a stabilit Părintele ceresc pentru Fiul Său. Ce ne mai spune A. M. D. G. ? Ne face atenți la scopul nostru ultim. Intreg universul e creat pentru mărirea lui Dumnezeu. Toate, dar absolut toate făpturile raționale și neraționale, de orice grad ar fi ele, nu au motiv de a exista, decât numai ca să promoveze mărirea lui Dumnezeu. Și omul numai deaceea a primit existența ca să aducă mărirea lui Dumnezeu. Toate câte sunt afară de El aici pe pământ, puteri naturale și supranaturale, însăși Sfânta Biserică, sunt numai mijloace ca să-l ajute la realizarea acestui scop măreț. Dumnezeu e maiestatea infinită, atotputernicia, dragostea supremă. Lui i se cuvine deci cea mai mare mărirea. Dar viața aceasta e prea scurtă pentru a aduce lui Dumnezeu mărirea cea mai mare. Aici poate fi vorba numai de a face tot mai mult, lucruri tot

mai mari, de a promova mărirea Lui în măsură tot mai mare. A. M. D. G. deci, în vreme ce ne pune înaintea ochilor scopul acesta mare, ne mai spune : pleacă, muncește, nu te opri, înainte, tot înainte ! Aceasta a fost și este deviza tuturor Iezuiților din toate timpurile. Conduși de ea, unii au ajuns Dascăli ai Bisericii, alții apostoli și martiri.

Dumnezeu l-a preamărit pe credinciosul Său servitor cu o mulțime de minuni — numai în procesul de canonizare sunt înșirate nu mai puțin de 200 — cari au îndemnat autoritatea bisericească să-l scrie în're Sfinți nu mult după moarte ; la 1609 a fost beatificat iar la 1622 canonizat, odată cu cel mai distins fiu al său, cu Sf. Francisc Xaveriu.

În cinstea lui se țin 10 *Duminici*, se sfințește *apa Sf. Ignățiu*, se recitează Litania și alte multe rugăciuni compuse în cinstea lui.

Trupul său odihnește sub altarul artistic din biserica «*al Gesù*» din Roma.

Papa Piu al XI-lea l-a numit pe Ignățiu, în 1922, Patronul exercițiilor spirituale, iar în 1929 acelaș Sf. Părinte a recomandat călduros întregii preoțimi catolice exercițiile compuse de el.

SFÂNTUL FRANCISC XAVERIU
(1506—1552)

Apostolul Indiilor și al Japoniei, mi-
sionar și patronul principal al operei
pentru propagarea credinței.

SFÂNTUL FRANCISC XAVERIU
(1506—1552)

*Apostolul Indiilor și al Japoniei, misionar
și patronul principal al operei pentru
propagarea credinței.*

După întemeietorul său, este steaua cea mai strălucitoare a Societății lui Isus. E și cel mai mare misionar al timpurilor mai noi.

S'a născut în castelul Xaver din Spania la 7 Aprilie 1506. Tatăl său fusese ambasadorul Regelui Ioan III al Portugaliei. Atmosfera din casa părintească era cât se poate de creștinească. Capela familiară își avea preotul ei, care în fiecare zi celebra pentru familie ; ajutat de alți doi beneficiați recitau orele canonice la timpul său. Seara întreaga familie se aduna înaintea marelui crucifix din capelă și își făcea în comun rugăciunile.

Don Juan, tatăl sfântului nostru, a murit în 1515 ; în urma războaielor, familia Xaveriu a decăzut dela bunăstarea de care se bucura ; abia în 1524 și-a putut recâștiga partea cea mai mare a averilor sale. Francisc avea atunci 18 ani : era de un caracter vioiu și amabil, nobil și modest, de pe fața lui frumoasă strălucia nevinovăția.

Ai săi văzând, că are tragere spre carte, în loc de a-l face soldat, cum era atunci obiceiul în familiile de seama lor, l-au dat la școală. Așa a ajuns la Universitatea Sorbona din Paris în 1525. Era un student eminent ; îi plăceau și jocurile sportive. Dar îl păștiau două primejdii : corupția colegilor și a profesorilor, precum și erezia protestantă, cari voiau să-l câștige pe seama lor. Dumnezeu însă l-a ferit de cădere aducându-l în legătură cu niște suflete curate cum erau Fer. Petru Faber și Sf. Ignațiu de Loyola, a căror purtare și sfaturi l-au ajutat mult de a se menține pe calea cea bună. Era foarte stimat pentru știința sa ; dar și el era mândru de aceasta și nutria planuri mari pentru viitor : visa tot la demnități bine plătite și la cariere strălucite de lume. Cunoșcând mai

bine pe Sf. Ignațiu, pe care mai înainte îl desprețuisese pentru că era student bătrân și din cerșite își aduna cele trebuincioase pentru trai și școală, a devenit învățăcelul lui. Dar cucerirea aceasta l-a costat pe Ignațiu multe umiliri, jertfe și răbdare. Asculta liniștit când Francisc își expunea cu mare vervă planurile pentru viitor ; la urmă însă îi spunea cu toată hotărîrea : «*Ce va folosi omului de va câștiga lumea întreagă, iar sufletul și-l va pierde ?*» Francisc, inteligent cum era, considerând serios înțelesul adânc al acestor cuvinte evanghelice, a renunțat la catedra de profesor universitar la care fusese numit, s'a atașat de Ignațiu în 1533, urmându-l pe calea perfecțiunii. De aci înainte prin rugăciuni dese și mortificări aspre s'a pregătit la apostolatul ce-l aștepta. Ca să poată face ceva pentru alții, s'a îngrijit mai întâi de sine, căci nimeni nu poate da ce nu are, mai ales când e vorba de sfințenie. De aceea își repeta des cuvintele auzite dela Ignațiu : «*Ce va folosi omului...*» Tot el zice : *Întâi de toate gândește-te la tine ; îngrijește-te de sufletul tău, căci cel ce e rău cu sine însuș, cum va fi bun cu alții ?* — «*Mântuește-ți sufletul,*

mântuește-ți sufletul, care atât de mult l-a costat pe Isus».

Exercițiile spirituale de 30 zile, făcute sub conducerea lui Ignațiu, l-au transformat cu totul ; și-a schimbat planurile pentru viitor ; nu râvnia mai mult după cele trecătoare, ci după cele vecinice ; nu se gândia mai mult la sine ci la Creatorul său și la Isus Mântuitorul, care a devenit pentru el idealul vrednic de urmat. Caracterul său vioiu și întreprinzător nu putea să rămână indiferent la apelul marelui Împărat, despre care a meditat în Exercițiile spirituale. Scopul era prea nobil și vrednic de un misionar atât de curajos, neînfricat și sfânt, asta se explică din exercțiile spirituale, cari l-au schimbat temeinic. La sfârșitul exercițiilor a zis din inimă : *Primește-mi, o Doamne, libertatea fără rezervă ; ia-mi aducerea aminte, mintea mea, voința mea...*» Și-a propus să se distingă în serviciul Marelui Împărat ; și s'a și distins ca nimeni altul. Punând odată mâinile pe coarnele plugului, n'a mai privit înapoi ; de aceea s'a și învrednicit de împărăția cerurilor !

La 15 August 1534 a depus primele voturi împreună cu Sf. Ignațiu și primii săi

tovarăși. După terminarea Teologiei pleacă la Veneția, ca de acolo să treacă în Palestina, pentru a munci între musulmani, conform votului lor special. Din cauza războiului dintre Veneția și Turci, n'au putut pleca spre Locurile Sfinte. Acest lucru li-l spusese și Papa Paul III, când i-au cerut binecuvântarea pentru călătoria aceea: «*Cred, că în Palestina nu veți putea trece!*» Intr'aceea Ignățiu și tovarășii primesc darul preoției în Veneția. Francisc se pregătește șase luni la celebrarea primei Liturghii: o și celebra cu atâta evlavie, încât cuceria inimile tuturor. A predicat apoi prin orașele Vicenza și Bologna spre mulțumirea deplină a celor ce-l ascultau. În timpul acesta a avut niște visuri curioase. Adeseori se trezia din somn, zicând cu glas tare: «*Oh Isuse, cum îmi simt toate oasele frânte!*» Când tovarășul său, P. Laynez, l-a întrebat că de ce se plânge așa, i-a răspuns: «*Mi s'a părut că duceam în spate pe un indian, care era așa de greu, încât se părea că mă distruge de tot.*»

În 1538 erau cu toții în Roma, unde Ignățiu îi convocase să se sfătuiască asupra statutului fundamental al Societății,

care trebuia prezentat Papei. Francisc încă înainte de aprobarea Societății din partea Papei a plecat la misiunile de peste mări. Regele Portugaliei auzind despre înființarea noului ordin, a cerut dela Sf. Ignațiu șase misionari pentru India. Ignațiu n'a putut să-i trimită decât doi, pe Xaveriu și Simion Rodriguez. Pentru activitatea lor apostolică regele atât de mult i-a îndrăgit, încât voia să-i rețină pe amândoi la curtea sa ; Sf. Ignațiu a dispus însă, ca Rodriguez să rămână iar Xaveriu să plece în India. Înainte de plecare, Papa l-a numit Nunțiu Apostolic pentru Indii. Dar P. Francisc, din umilință nu arăta în afară că poartă o demnitate atât de înaltă. Avea o singură reverență și aceea uzată ; toată bogăția lui sta în cruce. Încă pe corabia care îl ducea spre India și-a început apostolatul său bogat în succese strălucite : a reformat viața corăbierilor, servia bolnavilor ; chilia confortabilă ce i s'a dat o ceda celor bolnavi, mâncările gustoase ce le primea dela bucătăria comandantului, asemenea le împărția între bolnavi ; el se mulțumia cu pâinea uscată ce rămânea dela alții.

Ajuns în India s'a pus din răspuțeri pe lucru. În Goa, a rămas foarte consternat văzând deosebirea cea mare dintre Hristosul pe care îl cunoscuse în exercițiile spirituale și traiul creștinilor din acel oraș ; acest trai era o sminteală pentru păgâni ; deaceea înainte de a se fi ocupat de păgâni, a trebuit să convertească la o viață cu adevărat creștinească pe Portughezii de acolo. A început cu copii și așa a ajuns și la inima celor mari. Nu peste mult scrie la Roma : «*Ar trebui să fie 10 în locul meu, atâția aleargă la spovedanie*». Din Goa a trecut la *Țărutul Pescarilor* de mărgăritare : el pescuia mărgăritare mai scumpe, suflete ; și a pescuit multe de tot. La *Travancor* îl ascultau mulțimi nenumărate, cari îl înțelegeau fiecare în limba proprie, ca pe Apostoli în ziua Rusaliilor ! În 1545 cercetează insulele *Ceylon* și *Manar*. Predică apoi în *Madras* și *Mailapur*, unde Dumnezeu întărește învățăturile lui cu multe minuni, înviind și un mort îngropat de mai multe zile. Aleargă la îndepărtatele insule *Moluce*. Destrăbălata *Malakka* i-a admirat virtuțile și zelul. În insula *Ternate* a convertit mai multe famili regesti și în scurt timp a

botezat 25,000 păgâni. Pe unde trecea lăsa
urme adânci de activitate : credința ne-
clintită în inimi și instituții caritative.
Dar ce mult îl costau succesele acestea !
Iată ce scrie el despre o insulă spre care
călătoria și unde știa că-l așteaptă multe
greutăți : «*In insula spre care călătoresc
mă așteaptă multe primejdii, poate chiar
otrăvirea din partea păgânilor. Aceasta i-a
îngrozit și îndepărtat pe ceilalți preoți.
Chemarea de preot mă atrage, ca pentru
mântuirea sufletelor lor, să mă decid la
moarte, ca să le câștig viața vecinică.
Văd clar, simt și știu, că aici nimic altceva
nu caut, decât numai aceea, ca în munca
mea apostolică să mă consum de tot și
să-mi dau viața pentru suflete. Că voi
pieri de sabie ori de otravă, ce-mi pasă !
Aceea însă cu toată sinceritatea inimii
mele o mărturisesc, că sunt gata a suferi
și o mie de morți, fie și numai pentru
mântuirea unui singur suflet : căci dacă
îmi dau viața pentru ele, pentru suflete,
știu, că glasul sângelui meu le folosește
mai mult, decât îndemnurile oratorice.
Sângele martirilor a adus mai multe roade
între păgâni, decât sudorile apostolilor*”.

Odată Isus Domnul i-a arătat în vedere câte are de suferit, cum a făcut-o altădată cu Sf. Pavel Xaver, care altă dată, când a fost vorba de mângăeri sufletești, a zis : „*Satis !*” — *Destul Doamne !* — acum, întinzându-și mâinile spre Domnul, a zis : «*Amplius, Domine, amplius !*» *Mai multe, Doamne, trimite-mi mai multe suferințe !*

Pe când era în Malakka s'a întâlnit cu un japonez cu numele Iasiro ; acesta i-a vorbit lui Xaver despre patria sa. Atâta a fost de ajuns, ca Xaver să se hotărească a se duce și în Japonia. În India și insulele din jur creștinismul era organizat deja. «*Un lucru mă mângăie — scria el Sfântului Ignațiu — Dumnezeu știe de ce mergem în Japonia. Numai de aceea, ca chipurile lui Dumnezeu, să-l cunoască pe Creatorul lor și să-l preamărească... Vreau să mă lărgesc hotarele Bisericii noastre și să le împing mai departe. De aceea am toată încrederea că drumul ne va succede*». A ajuns și acolo ; a muncit din greu cu graiul viu și cu pana compunând un catehism în limba japoneză ; la început lucrul mergea greu de tot ; minunile cu cari l-a preamărit Dumnezeu, au provocat multe

conversiuni. Acestea i-a alarmat pe bonzi, cari l-au pârît la împăratul. Xaver face 500 kilometri pe jos până la reședința împărătească ca să se legitimizeze și să vorbească și împăratului despre creștinism. Prezentându-se el în haine sărăcăcioase la curtea imperială și fără daruri, n'a fost primit. Ajutat de Portughezi, altcum s'a prezentat la regele din Bungo, unde și succesul a fost peste așteptare de strălucit. Aici a avut o lungă dispută cu bonzii, pe cari i-a combătut în modul cel mai strălucit.

Înțelegând că Japonezii sunt rezervați în ce privește primirea creștinismului pentru că nu e primit de Chinezi, Xaver își propune să convertească China. Părăsește Japonia, cercetează India și alte ținuturi evanghelizate mai înainte, și apoi pleacă spre China. Dar aceasta era întreprindere cea mai grea. China era închisă pentru streini. Comercianții aveau anumite porturi, unde sub mare supraveghere puteau face schimb de mărfuri; abia ambasadorii suveranilor streini puteau ajunge la curtea împărătească. Xaver se înțelese cu comandantul flotei portugheze, ca să-l introducă, dar acesta în clipa din urmă nu s'a ținut de cuvânt. Comercianții încă

nu-și luau asupra răspunderea ; se temeau groaznic de mandarinul din Canton. De aceea l-au și părăsit toți pe P. Francisc, care a rămas numai cu doi servitori în insula Sancian, de unde se putea vedea China. Fiind timp de iarnă s'a răcit și a căzut greu bolnav. În frigurile ce-l cuprinseseră adeseori aiurea și vorbea toate limbile câte le știa. După opt zile de suferințe, petrecute într'o colibă de paie, însoțitorii săi, un indian și un chinez, l-au auzit vorbind cu cele trei persoane divine și cu iubita sa Mamă cerească. Odată a rostit clar : «*Isuse, fiul lui David, fie-ți milă de mine*». O dorință mare, supranaturală, îl adusese până aici : dragostea zoritoare a lui Hristos. Charitas Christi ! Avea o dorință mare ca a lui Isus, care l-a adus pe pământ să-și verse sângele pentru *toate* neamurile. Și pentru Francisc un popor era prea puțin ; multe încă erau puține : voia să le evanghelizeze *pe toate*. Ce ideal mare ! Acum, simțindu-și sfârșitul, a zis : «*Azi mai mult mă doresc în cer ! Să văd pe Dumnezeu !*» Privind crucifixul, ce servitorul Antoniu îl ținea înaintea lui, a adormit liniștit în Domnul, cu numele dulce al lui Isus pe buze, Vineri, 2 De-

cemvrie 1552, la vârsta de abia 46 ani. Din ziua aceasta a încetat de a mai asuda sânge marele crucifix din capela familiară din castelul Xaver, care de când plecase P. Francisc în misiuni, în fiecare Vineri asuda sânge, mai mult sau mai puțin. după cum și greutatea ce le întâmpina marele misionar, erau mai mici ori mai mari.

Trupu' său a fost dus la Goa. unde este așezat într'o biserică mare.. Dumnezeu l-a preamărit cu multe minuni. Numai brațul drept a fost trimis la Roma, unde s'a păstrat în biserica Iezuiților «*al Gesù*» până la 1922, când a fost trimis în Spania. Trupul său a rămas nealterat până în zilele noastre ; membrele îi sunt flexibile ultima dată a fost examinat în 1878.

Prin multele minuni ce le-a făcut în favorul celor ce l-au chemat într'ajutor, cinstirea lui s'a răspândit la toate popoarele creștine.

Precum în viață, așa și după moarte a rămas tovarăș nedespărțit al Sf. Ignațiu. Papa Gregoriu XV i-a canonizat pe amândoi în aceeași zi, în 12 Martie 1622. Francisc îl cinstea foarte mult pe Ignațiu, pe «*părintele sufletului său*». Scrisorile ce le

primea dela el, le cetia în genunchi înaintea altarului ; tot acolo scria pe ale sale Generalului.

Viața lui în misiuni a fost scurtă ; dar ori cât de scurtă a fost, ea reprezintă o muncă de pioner cutezător, neobosit, eroic. A fost un om eminent de acțiune, care nu putea sta un moment fără ca să nu facă ceva. Socotea nimica ceea ce a făcut, față de ceea ce avea de gând să facă. Nu se uita la primejdii, nici la piedeci. Voia să triumfeze cu ori ce preț asupra satanei și aderenților lui. A fost un mare pregătitor pentru munca ce alții trebuiau să o continue în urma lui. E chipul viu al soldatului lui Hristos, care la porunca împăratului său răspunde totdeauna că e gata la toate, chiar și la moartea cea mai groaznică, pentru a se distinge în serviciul său.

Dar oricât de minunată și fermecătoare este activitatea externă a lui Xaveriu, totuș nu în aceasta îl descoperim pe adevăratul Xaveriu ; mărimea stă în spiritul său intern ce-l informa ca un al doilea suflet. Intre multele sale ocupații și osteneli afla timp să se ocupe mai mult decât oricine și cu rugăciunea și contemplația.

Noaptele le petrecea în rugăciune ; peste zi încă își rupea timp ca să alerge la biserică și să salute pe Invățătorul și Stăpânul său ceresc. Adeseori era răpit afară de simțuri; se oferia neîncetat lui Dumnezeu; când era ocupat cu ceva pentru mărirea lui Dumnezeu, nu simția nici durerea rănilor dela picioare, nici oboselile ori slăbiciunile naturei. În ori și ce loc, în biserică ca și pe câmp, în munți ca și pe țărmul mărilor, în palate ca și în colibe, cu cea mai mare ușurință se uniă în rugăciune cu Dumnezeul său. Rugăciunea nici odată nu s'a stins de pe buzele lui. Spiritul acesta intern de unire cu Dumnezeu îi da aceea uimitoare putere de muncă : *«Toate le pot în Cel ce mă întărește»*. Puterea aceasta de muncă nu cunoștea margini nici măsură, când era vorba de mărirea lui Dumnezeu și de mântuirea sufletelor. Prin munca sa externă și internă a reușit să devină tipul ideal descris cu atâta măiestrie de Sf. Ignațiu în minunata sa cărticică a exercițiilor spirituale. Sf. Francisc Xaveriu este dovada cea mai strălucită despre eficacitatea exercițiilor, când acestea se fac așa cum trebuiesc făcute.

È chemat într'ajutor ca patron împotriva grindinei și a furtunilor ; spre acest scop îi pun chipul morții sale pe câmp deschis, pe părății caselor. In multe locuri țin zece Dumineci ori Vineri înainte de sărbătoarea sa ; rugăciunile ce se cetesc cu ocazia aceasta sunt provăzute cu indulgențe bogate din partea Bisericii. Mai cunoscută este «*Novena harurilor*», introdusă de P. Mastrili, pe care Sf. Francisc l-a vindecat de orbire și i-a impus să propage devoțiunea aceasta ; se ține înainte de sărbătoarea canonizării Sfântului, adică dela 4—12 Martie.

Sărbătoare Sf. Francisc Xaveriu se ține în 3 Decemvrie.

SF. FRANCISC BORGIA

(1510—1572)

Al treilea General al Societății; pa-
tronul Profesiilor și al Superiorilor.

SF. FRANCISC BORGIA
(1510—1572).

*Al treilea General al Societății; patronul
Profeșilor și al Superiorilor.*

Sf. Francisc Borgia s'a născut la 28 Octomvrie 1510 din familia Borgeștilor. Era fala familiei. Incă de tânăr, pe când era în curtea împăratului Carol al V-lea, apoi ca principe și vicerege de Gandia, a dus o viață foarte curată, sfântă chiar. Când din încredințarea împăratului a însoțit corpul neînsuflețit al împărătesei Izabela la cripta imperială din Granada, înainte de așezarea sicriului în criptă, l-a deschis ca să se convingă despre identitatea celei moarte; privind el schimbările ba chiar deformările produse de moarte în persoana aceea de o frumuseță rară, a rămas foarte impresionat; mișcat și de harul dumne-

zeesc s'a scârbit atât de mult de deșărtăciunea lucrurilor trecătoare din lumea aceasta, încât a făcut făgăduiala solemnă că de aci înainte renunță la toate măririle, desfătărilor și plăcerile lumii, și își dedică viața Impăratului împăraților. Acesta a fost momentul hotărâtor în viața Sf. Francisc Borgia. Cu toate că și mai înainte dusesse o viață sfântă, încât era considerat și chemat minunea principilor, totuși dorind a se urca la o desăvârșire și mai mare, cu multă insistență a cerut dela Sf. Ignațiu de Loyola să-l primească în Societatea lui Isus. A fost admis după ce și-a aranjat toate chestiile familiare. Indată ce intrase în Societate, Papa voia să-l numească cardinal, dar Francisc respinse demnitatea aceasta. În anul 1565 e ales General al ordinului; sub guvernarea lui Societatea a înflorit mult; au intrat mulți tineri nobili în ea, ca Sf. Stanislau Kostka, Fer. Rudolf Aquaviva, pe cari Sf. Biserică i-a ridicat la onorurile altarului. Ca general ducea o viață și mai aspră. Pe lângă toate ocupațiile sale multiple ca Superior totuși mai afla timp să petreacă zilnic câte 8 ore în meditații și rugăciuni.

Celebra Sf. Liturgie cu atâta evlavie, încât dacă ministrantul — care avea poruncă spre aceasta — nu-l îndemna să termine mai repede, cine știe până când ar fi lungit-o. Seara încă își întindea rugăciunile așa că iarăș trebuia făcut atent la culcare. Câte odată se arunca în genunchi înaintea fratelui Marcos, care avea ordin dela ajutorul Generalului de a-l face atent, și îi zecea : «*Încă puțin, frate, încă puțin, pentru iubirea lui Dumnezeu, te rog !*» El a prescris ca toți membrii Societății să facă în fiecare zi o oră întreagă de meditație ; tot el a dispus, ca la începutul fiecărei luni, fiecare membru să-și aleagă câte un Sfânt, care să-i fie patron și model. S'a distins prin devoțiunea sa caldă față de Sf. Euharistie ; în chip minunat simțea prezența reală a lui Isus Domnul în Sf. Cuminecătură. Umilința îi era admirată de toți. Se subscria : «*Francisc păcătosul*». Ii plăcea să mediteze mult despre iad ; știa să se concentreze atât de tare în considerarea acestui groaznic adevăr, încât se cunoștea și după exteriorul său. Cei din jurul lui, privindu-l, ziceau : «*Părintele Fran-*

cisc iarăși a meditat despre iad!» Papii Paul IV și Sf. Piu V îl stimau foarte mult; nu luau vreo hotărîre de o importanță mai mare fără să nu-i fi cerut sfatul. Il onorau cu fel de fel de încredințări delicate cunoscându-l de om prudent și devotat Sf. Scaun.

Încă înainte de a fi ajuns General a lucrat mult pentru Societate. În calitate de comisar al Sf. Ignațiu în Spania a deschis mai multe case și Colegii. Pe când era General îi stau mult la inimă misiunile între păgânî; avea mare grijă de a trimite misionari aleși; sub dânsul s'au înființat misiunile din Mexico și Peru, cari nu peste mult au ajuns la o mare înflorire.

În anul 1572 era membru într'o ambasadă trimisă de Papa pe la curțile din Europa în cauza unei Cruciade contra Turcilor. S'a reîntors grav bo'nav și a doua zi după sosirea la Roma, la 1 Oct. 1572, a și murit. Osemintele i-au fost duse la 1617 în Spania și așezate în biserica Iezuiților din Madrid; au fost nimicite în 1932, când comuniștii au dat foc bisericii acesteia.

Papa Urban al VIII-lea l-a scris între Fericiți la 1624, iar Clemente al X-lea între Sfinți la 1671.

Sf. Francisc Borgia e și patronul muzicanților și compozitorilor, căci și el a fost un mare muzicant și un compozitor de renume.

Amintirea i se prăznuște la 10 Octombrie.

SF. ALOIZIU GONZAGA
(1568—1591)

Patronul tinerimii catolice și sfântul
apărător al teologilor.

SF. ALOIZIU GONZAGA
(1568—1591)

*Patronul tinereții catolice și sfântul
apărător al teologilor.*

Sf. Aloiziu Gonzaga s'a născut în Castiglione din Lombardia la 9 Martie 1568. Tatăl său, Ferdinand Gonzaga, era marchizul aceluia orașel, iar mama sa, Marta de Tana, era dintr'una din cele mai ilustre familii din Chieri. Marchiza fiind convinsă că cea mai de frunte datorie a unei mame creștine este de a da o creștere creștinească copiilor săi, cum a observat, că Aloiziu al ei e capabil de a fi educat, a și început a semăna în inima și mintea lui fragedă adevărurile sfintei noastre religii. El din partea sa corespundea întru toate îngrijirilor materne râvnind mult la evlavie și la practicarea virtuților. Firea vioaie a tânărului îl făcea să creadă pe Don Ferdinando, că fiul său va avea plăcere pentru arme ; de aceea l-a și dus la Casale din Monferrato, ca acolo petrecând între soldați,

să îndrăgească viața aceasta. Plăcerea de a petrece între soldați era să-i coste viața: într'o zi jucându-se cu un tun, acesta s'a slobozit și afetul mișcându-se l-a lovit rău pe neexpertul artilerist ; în cele sufletești încă a avut pagubă, căci a învățat dela soldați a rosti unele cuvinte nu tocmai cuviincioase ; când a fost făcut atent și el a înțeles răul, s'a îngrozit așa de tare de răul făcut încât în întreaga sa viață a deplâns lucrul acesta. Se poate spune că acestea sunt unicele lui păcate săvârșite în viață : dar și acestea fără știința și voința recerută la păcatul formal. Crescând în vârstă, creștea și în înțelepciune și frica lui Dumnezeu ; dela vârsta de șapte ani își avea orele sale stabilite pentru rugăciune; orarul acesta îl observa și când era bolnav. Tatăl său era încântat de cumințenia și frumoasele calități ale fiului său, și de aceea își da toată silința a-i da o creștere aleasă, prin care să devină fala familiei. L-a dus la Firenze, la curtea ducelui de Toscana, prietenul său. Pe când era aici, la vârsta abia de 10 ani, a făcut vot de castitate perpetuă : a și practicat virtutea aceasta cu atâta râvnă, încât e mai mult de admirat decât de imitat. Își înfrâna simțurile; încă de pe atunci și-a impus o

lege severă : de a nu privi femeie în față. Din curtea ducelui de Toscana a trecut la aceia a ducelui de Mantua ; dar fiind suferind a fost rechemat acasă. Cu ocazia aceasta a avut norocul să se întâlnească cu Sf. Carol Borromeo, arhiepiscop de Milano și cardinal al Sf. Biserici Romane, care descoperind în el atâtea comori de haruri, l-a cuminecat pentru prima dată; l-a sfătuit să se spovedească și să se împărtășească des, aceste două lucruri fiind reazămul cel mai puternic al tinerimei. A și nutrit o devoțiune pururea aprinsă față de Isus Domnul din Preasfânta Taină. Studiile ce le-a început nu i-au micșorat zelul în deprinderile de evlavie și pocăințele ce le practica întrecând pe mulți alții. Ajungând la curtea lui Filip II, regele Spaniei, a pus în uimire pe toți cu înțelepciunea și evlavia sa. Pare că Providența anume l-a purtat pe la diferite curți ale Europei, ca să-i fie admirate virtuțile, evlavia și nevinovăția vieții, și ca să se știe, că sfințenia se potrivește tuturor vârstelor și condițiilor sociale.

Reîntorcându-se în Italia la 1584, văzând multele primejdii din lume, a hotărât să îmbrățișeze viața călugărească. Maica sa s'a bucurat mult; tatăl său însă

s'a împotrivit cu mare îndârjire; dar în urma urmelor, văzând statornicia lui Aloiziu, și temându-se a nu se împotrivi rânduielilor lui Dumnezeu, i-a permis să între în Societatea lui Isus. «*Fiule — i-a zis, — eu pe tine îmi zidisem toate nădejțile familiei; dar dacă Dumnezeu te cheamă la alt fel de viață du-te unde te voiește Domnul!*» Așa a ajuns la vârsta de 18 ani în Societatea lui Isus. Dacă ar fi rămas în lume, de sigur, că nu ar fi adus atâta cinste și renume familiei sale.

Progresele extraordinare ce le-a făcut în virtute după intrarea sa în mănăstire, nu se pot descrie. Servia lui Dumnezeu cu plăcere, era ascultător în toate câte i se porunciau, foarte sârguitor în studii, plin de dragoste față de aproapele. Toate virtuțile acestea le-a practicat în grad eroic. A avut în mare grad darul rugăciunii. Se mortifica în toate. Nutria o devoțiune specială față de Isus cel Răstignit și din Sf. Euharistie. Pentru Sfânta Impărtășanie se pregătia trei zile dearândul, iar după aceea petrecea alte trei zile în mulțumită. Pe Preacurata Fecioară Maria o cinstea ca pe maica sa iubitoare: dela Ea a primit darul chemării în Societatea lui Isus.

În anul 1590 a izbucnit o holera înfrico-

șatoare în Roma. Aloiziu văzând că sunt așa de puțini cei ce se îngrijesc de bolnavi, îndemnat de dragostea față de aproapele, a cerut dela Superiorii săi să-i permită a cerceta pe cei bolnavi și să le servească prin spitale și casele particulare. A muncit mult pe terenul acesta până ce boala l-a atins și pe el și astfel a ajuns să cadă jertfă dragostei sale față de aproapele. Când a primit vestea despre moartea sa apropiată a exclamat cu bucurie : «*Bucuratu-m'am de cele ce mi s'au spus: merge-voiu în casa Domnului*». Avu- sese de părinte spiritual pe renumitul teo- log de pe vremurile acelea, Sf. Robert Bel- larmino. A fost înmormântat în biserica Sf. Ignațiu, și mormântul său și azi e foar- te cercetat de mulțimea credincioșilor. Dumnezeu l-a preamărit îndată după moarte cu multe minuni. Mama sa mai trăia încă, când în anul 1609 a fost decla- rat de fericit. La cererea multor împărați, regi și principii, Papa Benedict al XII-lea l-a scris la anul 1726 în catalogul Sfinților, declarându-l și de patron al tinerimei stu- dioase. E unul dintre cei mai simpatici și slăviți sfinți.

Sărbătoarea i s'a pus pe ziua de 21 Iu- nie, ziua morții sale.

SF. STANISLAU KOSTKA
(1550—1568)

*al treilea patron al tinerimei și pa-
tronul novicilor precum și al celor
ce se împărtășesc pentru prima dată.*

SF. STANISLAU KOSTKA
(1550—1568)

*al treilea patron al tinerimei și patronul
novicilor precum și al celor ce se împăr-
tășesc pentru prima dată.*

Sfântul Stanislau Kostka s'a născut din una dintre cele mai nobile familii poloneze, la Rostkow în 1550. În scurta-i viață de 18 ani s'a ridicat la o rară culme de sfințenie. Societatea lui Isus, înființată cu 10 ani mai înainte, pare că aștepta să facă din el modelul novicilor și al tinerilor săi sfinți. Mama sa, o femeie foarte evlavioasă, încă din ziua în care s'a născut Stanislau, l-a dedicat lui Dumnezeu ; spre marea ei bucurie vedea cum micuțul ei copil, înainta cu pași repezi pe calea sfințeniei; era atât de nevinovat și cinstitor de cele sfinte, încât dacă la masă, vre-un străin își permitea vre-o vorbă mai puțin cuviin-

cioasă, el îl privea cu mâhnire și leșina de durere. Cu cea mai mare grijă cultiva în inima sa crinul alb al curăteniei. Încă din cea mai fragedă vârstă a arătat o devoțiune caldă față de Feciora Maria, pe care o socotia de mama sa dulce. Primele studii le-a făcut împreună cu fratele său Paul, în casa părintească, sub conducerea canonicului Bilinski ; pentru studiile superioare a fost trimis la Viena, unde a cercetat școlile Iezuiților. Aici a avut de suferit mult din partea fratelui său Paul, pentru că nu voia să ieie parte la petrecerile lumești ; fratele său adeseori nu se opria la vorbe și îndemnuri, ci trecea la bătăi crunte ; viața aceasta de martir a durat doi ani de zile.

Când era maltratat, tânărul Stanislau se mărginea a răspunde : «*Eu spre mai mari lucruri m'am născut !*» — Imbolnăvinduse greu, doria să se împărtășească. Dar locuind în casa unui protestant, acesta nu voia să permită intrarea preotului catolic în casa sa. La rugăciunile ferbinți ale servitorului său, Dumnezeu a făcut minunea, că a lăsat să i se aducă Sfânta Cumine

cătură de sfinții îngeri, cari l-au și comunicat; cu sfinții îngeri a venit la patul său de suferință și Sf. Barbara, patroana morții bune. Acest lucru ni-l povestește însuși Bilinski. «Intr'una din nopțile acelea eu eram lângă patul lui. Deodată iată că-l aud pe Stanislau spunându-mi cu voce limpede chiar cuvintele acestea : «Ingenunchiază, îngenunchiază; iată Sf. Barbara însoțită de doi îngeri, cari îmi aduc Sf. Cuminecătură». Zicând cuvintele acestea, Sfântul s'a ridicat din pat, a căzut în genunchi și de trei ori a zis : «Doamne, nu sunt vrednic ca să vini în inima mea!» și «O Dumnezeuul inimii mele!» — apoi a deschis gura, a întins limba cu sentimente pline de umilință și evlavie. Eu am rămas ca înmărmurit și aproape afară de mine de uimirea ce mă cuprinsese». Ba ce e mai mult, a avut nespusa mângâiere de a primi și vizita Preacuratei Fecioare Maria, care i s'a arătat ținând în brațe pe Pruncul Isus ; Fecioara Maria nu numai că privea cu drag pe Stanislau, ci i-a dat să țină în brațe pe Pruncul Isus. Preacurata i-a poruncit să intre în Societatea lui Isus ; și-a

reluat apoi Fiul din brațele Sfântului, l-a binecuvântat, l-a privit încă odată cu multă gingășie, apoi a dispărut lăsându-l pe deplin sănătos și cu inima plină de mângăere. De acum, Stanislau numai cu gândul acesta se ocupa : cum să îplinească ordinul primit dela Maica Domnului. Era un lucru foarte greu, căci tatăl său nici decum nu s'ar fi învoit la așa ceva ; nu știa bietul de el, că numai prin intrarea fiului său Stanislau în acest ordin călugăresc, numele familiei sale va rămâne pe veci nemuritor în istoria Patriei sale și a Bisericii ! Stanislau a cerut sfatul multora, dar nimeni nu cuteza a-l sfătui să intre în mănăstire : se temeau de răsbunarea puternicului său părinte, care putea strica mult Bisericii și Societății în Polonia. Văzând el că nimeni nu-l ajută, s'a hotărît singur să fugă din Viena în Germania, unde, credea el, i se va pierde urma. Așa a și făcut. A luat-o pe jos. Paul și Bilinski l-au căutat mult, dar neaflându-l în Viena, l-au urmărit afară din oraș ; l-au și ajuns, dar prin minune nu l-au recunoscut și așa fără is-

pravă s'au reîntors la Viena. Stanislau, după o călătorie obositoare, a sosit la Dillingen, unde s'a prezentat la Sf. Petru Canisiu, provincialul Germaniei ; dar și acesta, temându-se de răsbunarea bătrânului Kostka, n'a cutezat să-l primească în Societate, ci l-a trimis, tot pe jos, la Roma, recomandându-l generalului Societății, care pe atunci era Sf. Francisc Borgia. Cât timp a stat în Dillingen, făcea servicii în bucătărie și în sala de mâncare ca ori care servitor, dând dovadă de o umilință și hărnicie extraordinară. Ajungând la Roma, pe baza recomandațiilor aduse de la Sf. Petru Canisiu, a fost numai decât primit în Societate, spre mai marea lui bucurie. În Societate a trăit numai 10 luni, dar a fost destul ca să-și însușească și să se deprindă cu cea mai mare râvnă în toate virtuțile creștinești, mai ales în ascultare, mortificare și umilință. Purtarea lui era admirată de toți ; era un model adevărat de novice iezuit pentru toți colegii săi. Și-a prezis moartea. A murit în ziua Adormirii Maicii Domnului în anul 1568 : dorià

să o vadă în cer pe Aceea, pe care atât de mult o iubise pe pământ ! Inainte de moarte iarăși i s'a arătat Preacurata Fecioară asigurându-l despre apropiata sa moarte fericită, care îi va deschide poarta cerului. «Maria a venit — a zis către Maestru de novici, care veghea lângă patul lui — cu o ceată de Verguri ca să mă ia și să mă ducă cu Sine». De pe mișcarea buzelor, de pe expresiunea ochilor vii și vioiciunea feței se vedea că mai trăește ; nu numai atât, ci că i se întâmplă și ceva extraordinar. Conversația aceasta cerească a ținut cam un sfert le oră. De pe aceea au cunoscut că a murit, căci nu mai surâdea, nici nu mai săruta icoana Preacuratei, când i-o arătau ori apropiiau de buze. Indată după moarte i s'a scris viața, care a fost tradusă în multe limbi și răspândită în lumea întreagă. Numeroasele minuni cu cari l-a preamărit Dumnezeu după moarte l-au făcut și mai cunoscut pretutindeni. Papa Clemente al VIII-lea l-a beatificat în 1600, iar Benedict al XIII-lea l-a scris în catalogul Sfinților în

anul 1726. Fiindcă a murit ca novice, și practicând în grad eroic virtuțile proprii ale novicilor, a fost declarat de patron al acestora. Imprejurarea că a primit de două ori Sfânta Cuminecătură din mâna îngerilor, a îndemnat pe Vicarul lui Hristos Domnul ca să-l declare de patron al celor ce fac prima cuminecare.

Sărbătoarea i se ține la 13 Noemvrie.

SF. IOAN BERCHMANS
(1599—1621)

*al doilea patron al tinerimii studioase
și apărătorul studenților în filozofie.*

SFÂNTUL IOAN BERCHMANS
(1599—1621)

*Al doilea patron al tinerimii studioase și
apărătorul studenților în filozofie.*

«La 11 August 1621 Rectorul Colegiului Roman a provăzut cu Pâinea Vieții pe un tânăr iezuit ca să-i asigure ajungerea la ținta acestei vieți trecătoare. Cum? Un iezuit de abia de 22 ani să-și fi ajuns scopul? Se poate spune așa ceva despre un Iezuit, care era abia la mijlocul studiilor? Doar n'a fost nici în Indii, nici în China, nici în Japonia să vestească Evanghelia! N'a ținut lecții savante în universități, nici n'a fost profesor în gimnazii și licee. N'a scris cărți pline de erudiție ca prin acestea să facă cunoscut pe Hristos multora. N'a dat exerciții spirituale, n'a predicat misiuni, n'a celebrat nici măcar o sf. Liturgie, nici n'a deslegat pe cineva de

păcate. Iată tot ce trebuie să facă un iezuit, și el n'a făcut nimic din toate acestea ! Atunci cum se poate să fie el un model pentru fiecare iezuit ?» — așa scria un autor strein despre tânărul nostru sfânt.

Sf. Ioan Berchmans este modelul iezuitului care se pregătește pentru viața apostolică ; un model într'adevăr minunat.

S'a născut în orașelul Diest din Belgia, la 13 Martie 1599 dintr'o familie săracă, dar foarte onestă. Tatăl său era argăsitor ; până ce a putut a purtat la școală pe fiul său care voia să ajungă preot ; soția încă îi era grav bolnavă ; odată s'a văzut silit a comunica iubitului său fiu că nu-l mai poate purta la școală și așa are să-și aleagă o meserie. Copilul plânge ; se roagă să fie lăsat și mai departe la școală. Ar fi mulțumit cu pâine și apă, numai ca să poată învăța și astfel să ajungă preot. Aleargă la biserică și cere sprijinul Preacuratei, pe care o iubia mult și îi promisese fecioria : e cu neputință să nu fie ascultat. A fost o grea încercare a cerului, dar Fecioara Maria i-a ajutat. Ca să nu întrerupă studiile a intrat ca servitor la protopopul din Diest, în casa căruia, pentru serviciile ce le făcea, primea lecții de

limba latină. Progresul în studii și practica tuturor virtuților era cel mai învederat semn al vocațiunii sale. De altcun din cea mai fragedă vârstă fusese foarte modest, ascultător și evlavios. Încă de timpuriu îl frământa gândul acesta: «*Vreau să mă fac sfânt și încă un mare sfânt*», și «*Nici când nu voi fi sfânt, dacă nu mă voi face în tinerețile mele*». Trecând la școala din Malines, Dumnezeu îi trimite alt binefăcător, pe canonicul Froymont, în a cărui casă făcea acelaș serviciu, ca la protopopul Ziwermans. În timpul acela i-a ajuns în mână o Viață a Sf. Aloiziu Gonzaga ; cetindu-o, i-a plăcut foarte mult și a exclamat : «*Eu vreau să fiu al doilea Aloiziu !*» Și-a și ținut cuvântul. În anii săi de școală a fost cel mai bun și mai sfânt elev. Serviciul ce trebuia să-l facă pentru susținerea sa, îi răpia mai tot timpul, ba îl reținea câte odată și dela școală ; el suplinia însă noaptea ; mai da și lecții altora mai tineri decât dânsul. Era un fervent membru al congregației mariane. Prin pilda sa bună și zelul său aprins a devenit un adevărat apostol între conșcolari, aprinzându-i pe toți de iubire față de Preacurata. La numitul canonic, care ținea în casa sa

un fel de convict, locuia și F. Boels, fiul unui luteran fruntaș din Amsterdam. A-supra acestuia conversația și virtuțile lui Ioan au făcut o impresie așa de adâncă, încât s'a făcut catolic, ba chiar Iezuit. În 1615 începe a cerceta colegiul iezuiților din Malines. Acum înțelege cu toată siguranța că e chemat a fi Iezuit ; face vot că nu-și va da pace până ce nu va fi primit în Societatea lui Isus. Dar acum a întâmpinat iarăși o piedecă serioasă : Părinții ar fi dorit să se facă preot de mir, ca să poată ajuta familia ! Dar împăcându-se cu voia lui Dumnezeu, totuș s'au învoit. Și cum le-a răsplătit Dumnezeu jertfa aceasta ? Mama avu o moarte sfântă, tatăl său și-a putut continua studiile și astfel a ajuns preot, un frate s'a făcut Iezuit iar celălalt augustinian !

La vârsta de 17 ani a intrat în Societatea lui Isus, în care prin ținerea tuturor regulelor, s'a ridicat, la o înaltă treaptă de sfințenie : «*Mai bine să mor — zicea el — decât să calc și cea mai mică regulă*». Încă dela început și-a propus de urmat următoarele norme : «*În cele trei zile dela începutul fiecărei luni voi medita toate regulele..... toate îndrumările și*

voințele superiorilor mi le voiu nota, căi vreau să le îndeplinesc la perfecție.... de câte ori voiu greși ceva împotriva unei reguli, voiu cere penitență. Așa vreau să fac în întreagă viața mea și tot ce fac, vreau să fac din inimă și preabucuros.... Nici când nu voiu fi inactiv». Se observă, se examinează pe sine, își înseamnă progresul, și adeseori exclamă: *Ajută-mi, Doamne, ca ora viitoare să o împlinesc mai bine*». Era omul rugăciunii. În însemnările sale aflăm următoarele «Indrumări la rugăciune. Întâiul motiv: dacă îmi fac bine rugăciunile, nu mă amenință primejdia de a-mi pierde chemarea: căci toate plecările din Societate aici își-au începutul. Al doilea motiv: Societatea pune mare greutate pe rugăciune. Al treilea motiv: Cel ce își face bine rugăciunile, *posedă cerul*, încă de aici de pe pământ prin belșugul mângăerilor, și mai târziu în lumea cealaltă». Adeseori își punea întrebarea: «Pentru ce ai venit în ord?» Nu uita nicicând cuvintele ce Isus Domnul le-a adresat Sf. Ecaterina de Siena: «Ingrijește-te de Mine, și Eu mă voiu îngriji de tine».

Pentru facerea studiilor filozofice și teologice, Superiorii l-au trimis la Roma.

Aici a înaintat și mai mult în sfințenie. Un coleg al său mărturisia despre el mai târziu: «Nici odată nu ieșiam cu el la plimbare, fără să nu mă conducă la vreo biserică de a Fecioarei Maria; aici numai decât să cufunda în rugăciune și meditație adâncă, încât nu mai avea cunoștință despre cele ce se petreceau în jurul său. Ar fi rămas tot acolo îngenunchiat, dacă nu l-aș fi făcut atent, că e timpul să plecăm. Atunci îndată se ridica ca trezit dintr'un somn plăcut, și numai decât mă însoția». În scrierile lui aflăm promisiuni frumoase ca acestea: «*Declar și promit cu sfințenie, că vreau să fiu un adevărat și credincios fiu al Mariei*». «*Până atunci nu-mi voi da pace, până ce într'adevăr nu voi iubi pe Fecioara Maria*». Înaintarea sa în virtuți o atribuie numai cinstirii Maicii Domnului. «*Dacă iubesc pe Maria, toate le pot câștiga dela Dumnezeu: sunt atotputernic*». «*Nu ști că lucrarea aceasta, ce acum o faci, nu va fi oare cea din urmă lucrare din viața ta; de aceea îndeplinește-o cu atâta desăvârșire, ca și cum într'adevăr ar fi ultima faptă a vieții tale*». Și citațiile acestea s'ar putea continua fără număr.

Cu puțin înainte de moartea sa, acest tânăr drăguț, pe care colegii din cauza vioiciunii sale îl numiau «fratele vesel» a apărut cu multe cunoștințe științifice o serie întreagă de teze filozofice, în Colegiul grecesc din Roma, punând pe toți în uimire cu frumoasele sale cunoștințe.

Nu i-a fost dat să petreacă mult în această vale a lacrimelor. În 13 August 1621 și-a dat nevinovatul său suflet Creatorului prin o moarte nu numai sfântă, ci și înconjurată de minuni. Sf. Ioan Berchmans este închipuit ținând în mână crucifixul, rozarul și cărticica regulelor ; despre acestea zicea el: «*Cu aceste trei lucruri mor bucuros*». Înainte de a fi primit Sf. Cuminecătură, ca merinde pentru vecinicie, îngenunchind lângă patul său, în vreme ce frații îl susțineau, făcu această frumoasă mărturisire de credință : «*Mărturisesc că vreau să trăesc și să mor ca adevărat fiu al mamei mele, a Bisericii Catolice Romane. Mărturisesc că vreau să trăesc și să mor ca adevărat fiu al Fecioarei Maria. Mărturisesc, că vreau să trăesc și să mor ca fiu credincios al Societății lui Isus*». Da, a trăit ca un sfânt, pentru a avea parte de o moarte sfântă !

Preamărindu-l Dumnezeu cu numeroase minuni, Papa Piu IX l-a scris între Fericii în anul 1865, declarându-l de patron al tinerimei, împreună cu Sf. Stanislau și Sf. Aloiziu. Săvârșindu-se minuni și după beatificarea lui, Papa Leon XIII l-a scris în catalogul Sfinților în anul 1888, odată cu alți doi Iezuiți, cu Sf. Petru Claver și Sf. Alfons Rodriguez. Acest papă a spus cu ocazia canonizării, că Biserica în Sf. Ioan Berchmans a canonizat Regulele Societății lui Isus, pentru că întreaga lui viață călugărească, n'a fost altceva decât observarea desăvârșită a acestor reguli, fără nici o dispensă ori concesiune. N'a făcut lucruri extraordinare, dar ceea ce făcea, făcea în mod *extraordinar* de bine. Calea aceasta mică și ascunsă, a făcut din Ioan un mare Sfânt în cer și un meșter de sfințenie pe pământ.

Sărbătoarea lui cade pe 13 August, dar fiindcă ziua aceasta cade în vacanțele mari, Sf. Scaun a permis ca în Colegiile Societății lui Isus, tinerimea școlară să prăznuiască amintirea Sf. Ioan Berchmans în a treia ori a patra Duminică din Noemvrie.

Intru amintirea celor cinci ani petrecuți în Societatea lui Isus, admiratorii Sfântului țin cinci duminici, cari cad înainte de 13 August. Celor ce țin duminicile acestea fără întrerupere, meditând asupra virtuților Sfântului, recitând rugăciuni și săvârșind fapte bune, Papa Leo XIII a conces indulgențe de câte 7 ani și 7 Paresemi pentru primele patru duminici, iar pentru ultima, indulgență plenară. Se recomandă devoțiunea aceasta celor ce vreau să-și a-leagă cariera.

SF. FRANCISC DE REGIS

1597—1640

Patronul profesorilor, al probaționiștilor de anul al treilea și părintele săracilor.

SF. FRANCISC DE REGIS.

(1597—1640).

*Patronul profesorilor, al probaționiștilor
de anul al treilea și părintele săracilor.*

Sf. Francisc de Regis s'a născut în Fontcouvert (Franța) la 31 Ianuarie 1597. După o copilărie curată, petrecută în casa părintească, a fost trimis în Colegiul Iezuiților din Beziers, unde s'a distins nu numai în studii, ci și prin viața sa evlavioasă. Era un fervent membru al Congregației mariane. La vârsta de 19 ani a intrat în noviciatul din Toulouse. Formația ce Societatea o dă tinerilor săi l-a pregătit pentru apostolatul aspru de la țară. După primii ani de viață călugărească, a fost trimis în diferite colegii ca supraveghetor peste elevi, ori ca profesor. Tim-

pul ce îi rămânea liber îl folosia pentru propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu și încă cu rod minunat. Fiind hirotonit preot, a cerut dela superiorii săi să-l trimită ca misionar în Canada. Canada sa, i s'a răspuns, vor fi ținuturile Vivaresului : acolo nu-i vor lipsi nici frigul, nici ostenelile și nici primejdiile din Canada. Regis se supune dedicându-se misiunilor populare cu râvnă, prudență și uitare de sine atât de mare, încât a stârnit mirarea tuturor. Pretutindenii însufleția pe toți la evlavie, îi îndruma pe toți la o viață conformă moralei creștine, învăța adevărurile de credință pe muntanii aceia, cari în urma lungilor războaie religioase provocate de protestanți, se sălbătăciseră de tot. Predicile îi erau simple, dar rostite cu atâta convingere, încât nici cei mai împietriți păcătoși nu puteau rezista. Multe mii de protestanți a adus la sânul Bisericii lui Hristos. A organizat ajutorarea săracilor, pe cari îi cerceta în sărăcăcioasele lor colibe, ducându-le hrană.

Intemeiase și o operă de ajutorare a femeilor, cari vizitau pe cei săraci la domiciliul lor ajutându-i. În 1637, fiind o foamete mare, magazia acestor doamne de caritate, s'a golit în curând.

— Nu mai este grâu pentru săraci l-a făcut atent doamna Margareta Boud.

Fii liniștită — a răspuns Părintele — mai este încă destul grâu în hambar.

— Nu, nu mai este. Cu câteva clipe mai înainte am voit să dau unei femei sărace, și nu erau decât câteva boabe pe fund.

— N'ai văzut bine, fiica mea.

— Doar nu-s chiar oarbă, a răspuns cam ofensată doamna Boud.

— Mergi numai și vezi, săracilor le este foame, dă-le din belșug.

Margareta s'a dus și deschizând hambarul l-a aflat așa de plin încât grăunțele se revărsau din el în toate părțile. Minunea s'a repetat mai de multe ori în decursul foametei, așa că grâul din hambar nu s'a terminat nici odată !

La marginea oraşului locuia un sărman bolnav plin de bube şi ros de-a dreptul de vermi. Toţi cei ce voiau să se apropie de el se îngrozeau, aşa încât era nevoit a-şi petrece zilele în părăsire. Cum a auzit P. Francisc a alergat la el, i-a spălat rănilor, i-a curăţit hainele, i-a procurat un pat cu albiturile necesare ; îi ducea el însuşi de mâncare în fiecare zi, făcând în acelaş timp şi pe infirmierul curăţindu-i şi legându-i rănilor. Mişcat de o bunătate atât de mare sărmanul bolnav nu s'a putut stăpâni să nu-i spună într'o zi că îl socoteşte ca pe părintele şi izbăvitorul său, mulţumindu-i din inimă pentru toate câte îi făcea.

— Ah, frate, — i-a răspuns sfântul îmbrăţişându-l — eu sunt acela care trebuie să-ţi mulţumesc. Eu câştig mai mult, servindu-ţi. Ceea ce fac e o nimica toată faţă de ceea ce aşi vrea să fac şi ceea ce ar trebui să fac ! Unica plăcere ce ţi-o cer e să mă scuzi dacă am început aşa de târziu a-ţi servi.

Pe cei bogați îi îndemna să-l ajute la operile sale de milostenie și era ascultat. Vara predica mai mult la orașe, iar iarna la sate. Iși alegea ca loc stabil de locuit o comună, de unde făcea apoi excursii în satele din jur, ca să predice zile întregi și să asculte mărturisirile credincioșilor. Nici zăpada mare, care acoperia drumurile, nici frigul tăios, care făcea să crape nu numai lemnele în pădure, ci chiar și crucile în biserici, nu-l puteau împiedeca în apostolatul său.. Rodele acestor osteneți au fost incalculabile. Adeseori sate întregi, după ținerea unor misiuni, îl însoțeau în alte sate, numai ca să-l audă vorbind. Așa șapte ani dearândul. La 16 Decembrie 1640 însă, iată că pe neașteptate se prezintă la Colegiul din Puy, cerând să i se dea trei zile de odihnă ca să se pregătească de moarte, ce simțea că se apropie. A plecat apoi spre satul La Louvesc, unde era așteptat să țină misiuni. Cărările fiind acoperite cu zăpadă, a rătăcit și astfel a fost nevoit să petreacă noaptea într'o colibă deschisă la toate vânturile. S'a

îmbolnăvit de plămâni; în ziua următoare obosit cum era și cu fierbințeli, totuș și-a continuat drumul, a început misiunile, a predicat și ascultat mărturisiri două zile întregi. În ziua a treia, pe când spovedea lângă o fereastră deschisă, a leșinat. L-au dus în sacristie, unde și-a revenit în fire; după ce s'a încălzit puțin a continuat cu ascultarea mărturisirilor. O nouă amețeală. Parohul l-a silit atunci să se culce în pat. Părinții iezuiți din Tournon fiind avizați despre starea sfântului lor confrate misionar, au alergat la patul lui de moarte asistându-l și mângăindu l în ultimele clipe. A murit în noaptea de 31 Decembrie 1640 fiind deplâns de tot poporul. Înainte de și-ar fi dat sufletul, a zis fratelui care îl asista: *Ah, frate, ce fericire! Ce îndestulit mor eu! Văd pe Domnul nostru și pe Maria, cari îmi deschid porțile raiului*». Ce răsplată mare pentru multele osteneli depuse pentru mărirea lui Dumnezeu și mătuirea sufletelor, precum și pentru amărăciunile ce i le-au pricinuit multe acuzări false făcute împo-

triva lui pe la episcopii diecezani și la Generalul Societății !

Mormântul său a devenit în curând loc de pelerinaj și deasupra s'a clădit o biserică monumentală. Multele minuni, cu cari Dumnezeu a preamărit pe credinciosul său servitor au îndemnat pe mai marii Bisericii să aprobe începerea procesului de beatificare și canonizare, care a dus la canonizarea lui în 1737 de către Papa Clemente al XII-lea.

Spiritul lui mai trăește puternic în «Asociația Sf. Francisc de Regis» întemeiată la 1826 în Paris cu scopul de a combate concubinajul, lucru ce-l făcuse și el cu atâta succes în misiunile sale. E răspândită în Franța, Belgia și Germania.

Sărbătoarea lui e în 16 Iunie.

SF. FRANCISC DI GERONIMO
(1642—1716)
Apostolul Neapolului

SFÂNTUL FRANCISC DI GERONIMO.

(1642—1716).

Apostolul Neapolului

A fost un mare misionar popular ; din popor a ieșit și la popor a fost trimis. S'a născut în orașelul Grottaglie din provincia Taranto, Italia de sud, la 1642. Era un suflet apostolic, și ca să devină misionar între păgâni, a intrat ca preot în Societatea lui Isus. Visa la Indiile îndepărtate și doria mult moartea de martir. Superiorii însă l-au reținut în Italia, unde încă putea munci mult pentru suflete, căci și aci erau destui cari trăiau în întuneric și în umbra morții, mulți cari duceau o viață păcătoasă ; văzând el starea ticăloasă a multor suflete a suferit un adevărat martiriu sufletesc în întreagă viața sa, martiriu mai chinuitor pentru un apostol,

decât cel trupesc. Neapolul și împrejurimile sale au devenit India lui. Patruzeci de ani a muncit neîntrerupt pentru binele sufletesc al poporului, între multe lipsuri și suferințe. A cutreerat satele din jurul Neapolului, predica pe străzi, în piețe, în târguri ; în ori și ce oră din zi ori din noapte era pururea gata a alerga la cei ce îl cheamau. Cu o dragoste specială cerceta pe cei săraci în colibe, pe cei întemnițați, pe sclavii de pe corăbii ; câte odată, în râvna sa pentru mântuirea sufletelor, intra în cafenele, în crâșme, ca să cheme la pocăință pe cei ce se aflau acolo. Tutoarea le era prieten, ca Isus. Alerga în toate părțile ca să facă bine, cum a făcut și Isus Domnul. Inima multor păcătoși împietrită până atunci, s'a muiat la cuvintele lui pline de dragoste creștinească. A promovat cuminecarea deasă, la care participau adeseori mii și mii de persoane. A avut darul minunilor și al profețiilor, precum și darul de a ceti în inimile oamenilor, a le cunoaște secretele. A înviat și un

mort. Figura lui blândă trecea prin popor făcând numai bine și îndreptând spre culmile sfințeniei pe toți cei ce se apropiau de el. Imitând pe Isus Domnul, îi plăcea să lucreze mai mult pentru poporul de jos. Unui preot, pe care i-l dăduseră ca tovarăș la misiuni, îi da sfaturi ca acestea: «Să nu umbli ca să-ți recrutezi fii sufletești dintre bogați și nobili, pentru că aceasta ușor te-ar putea duce acolo, ca să desprețuești pe cei săraci. Cu un cuvânt să muncești bucuros pentru binele poporului, pentru binele sufletesc al celor de jos. Așa fac și eu. De dimineața până seara muncesc la întoarcerea săracilor, a meseriașilor și industriașilor». Adeseori zicea: «*Dacă pot împiedica păcatul, pentru mine e o dobândă a muri*». Intr'o cuvântare așa, a făcut următoarea mărturisire: *Ce vrei P. Francisce, cu predicile tale multe? Ce vreau? Vreau convertirea voastră! Vreau să vă silesc, ca la urma urmelor să rupeți cu păcatul și să vă mântuiți sufletele. Dacă*

Dumnezeu mi-ar da prilej, adevărul acesta eu ziua și noaptea vi l-aș predica până la ultima mea răsuflare, ca să înțelegeți mărimea păcatelor voastre și apoi să nu aveți scuză, dacă nu v'ați întors la Dumnezeu. Drept să vă spun, păcătoșii nu vor putea să se scuze înaintea judecății lui Dumnezeu de îndărătnicia lor. Și nici nu mă vor putea acuza, că nu le-am descoperit starea tristă a sufletului lor». Și mulți păcătoși de aceștia s'au îndreptat. Cari au rămas surzi la îndemnul sfântului și-au luat pedeapsa meritată. Exemplu înfricoșător este cazul Ecaterinei Grassi, femeie de moravuri ușoare, care cu prietenii ei stricați, voia să împiedece misiunile predicate de P. di Geronimo într'o piață din apropierea casei ei ; cântau, strigau, flue-
rau, sunau instrumentele muzicale, băteau tobele, numai și numai ca vorba misionarului să nu se audă. Peste două zile însă nu s'a mai auzit nimic ; nici măcar ferestrele nu erau deschise. Sfântul misionar

observând liniștea aceasta neobișnuită a zis către cei din jur: «*Să mergem să vedem ce e cu Ecaterina noastră!*» S'au dus și au aflat-o moartă. Sfântul adresându-se cadavrului, a întrebat: «*Ecaterino, unde îți este sufletul?*» — «*In iad, în iad, mă aflu!*» — a fost răspunsul desperat.

Încă pe când era copil îi plăcea să dea pomană săracilor. Când mama l-a oprit să facă așa ceva fără de știrea ei, el a răspuns: «Dar mamă, cine face pomană, nu suferă nici o pagubă! Vezi dacă lipsește ceva!» Și de fapt pâinea din care dăduse de pomană era întreagă întreguță!

Și când era preot ajuta mult pe săraci. Cerșia și ce primia împărția lor. Când nu mai avea ce să împartă, dar văzând că mai sunt încă mulți lipsiți în jurul său, le spunea în glumă: «Acum poftiți și trageți pielea de pe bietul părinte di Gironimo, și o vindeți în târg».

A murit în Neapole la 11 Mai 1716. Înainte de moarte a fost întrebat care este cel

mai mare har ce l-a primit în viață? „Acela — a răspuns sfântul — că *am căutat totdeauna mai marea mărire a lui Dumnezeu și nu a mea!*” Ce aproape era acest iezuit de Isus, care și El căuta numai mărirea Tatălui Său! La înmormântarea lui a alergat întreg orașul voind să dea cinstea cuvenită apostolului său. Preamărindu-l Dumnezeu cu mai multe minuni, procesul de beatificare s'a început îndată după moarte. Incă în 1758, Benedict al XIV, deși era pe patul de moarte, dar din devoțiune față de sfânt și din iubirea ce o arăta Societății lui Isus, atât de prigonită în timpul acela, a scris decretul despre eroicitatea virtuților lui. Evenimentele dureroase, cari au urmat, suprimarea Societății în 1773, au amânat mult beatificarea lui. Și după resfirarea Iezuiților, moaștele lui au rămas în biserica ce fusese a Societății. În 1805, Fericitul Pignatelli, ca să le scape de profanarea ce se temea din partea trupelor lui Napoleon, le-a dus la

Roma. Pius al VII-lea l-a beatificat în 1806, iar Gregoriu al XVI-lea a canonizat în anul 1839 pe Apostolul Neapolului. Trupul său a fost dus din nou la Neapole și așezat într'o capelă frumoasă, ce i-a fost dedicată în biserica *Gesù nuovo* din acel oraș. E unul dintre patronii arhidiecezei de Neapole.

Pomenirea i se face la 11 Maiu.

SFINȚII PAUL MIKI, IOAN SOAN
ȘI IACOB KIZAI
martiri japonezi

SFINȚII PAUL MIKI, IOAN SOAN
ȘI IACOB KIZAI,
martiri japonezi.

După ce Sf. Francisc Xaver cu atâta zel a predicat și cu atâtea minuni a întărit religia creștină în Japonia, mulți și-au plecat grumazul jugului blând al lui Hristos și viața creștinească a luat un avânt neașteptat în întreagă țara Soarelui Răsare. În anul 1590, 134 Iezuiți purtau grijă de 300.000 suflete ; la 1607, numărul misiunilor era de 140 iar cel al creștinilor de 750.0'0. În anul 1596 însă s'a pornit o prigonire sângeroasă împotriva creștinilor. În anul următor, la 5 Februarie nu mai puțin de 26 persoane au fost încununat cu cununa de martir pe dealul de lângă orașul Nangasaki, fiind răstigniți și apoi străpunși cu sulița. În ceata aceasta glorioasă de martiri, aflăm și trei Iezuiți, a căror po-

menire Sf. Biserică o face chiar în ziua martiriului, la 5 Februarie.

Cel dintâi dintre ei e *Sf. Paul Miki*, care se trăgea din o familie regală. S'a născut în anul 1564 ; a fost botezat la vârsta de 5 ani ; când era de 22 ani a intrat în Societatea lui Isus. Nici nu primise încă ordurile sacre, când predica deja pe Isus cel Răstignit conaționalilor săi. Prin scrieri combătea religia păgână a bonzilor. Dumnezeu i-a binecuvântat ostenele și astfel rezultatele predicării sale au fost numeroase convertiri. Biografia lui ne spun, că mai ales curățenia inimii sale, umilința sa adâncă și evlavie-i caldă fermeca mult pe ascultătorii săi și îi făcea să intre în Biserica lui Hristos Domnul. Și care i-a fost răsplata pentru un apostolat atât de fecund ? Răsplata Apostolilor : martiriul. Era să fie sfințit și preot ; dar izbucnind persecuția, în locul jertfei nesângeroase, a adus jertfa sângeroasă a vieții sale. Când fu dus la locul de osândă, unui prieten, care îl compătimea și plângea pentru osândirea lui la moarte, așa i-a răspuns : «Nu plânge prietene, nici nu te tângui !

Moartea pe care o suferim pentru legile dumnezeiești și învățăturile cerești, e o moarte fericită și norocoasă, și nu are nevoie de compătimire. Dar un lucru te rog numai, dacă vrei să-mi faci un bine: fă, ca în Nangasaki să ne oprim puțin cu tovarășii mei, ca să ne putem spovedi și cumineca». Iată cu ce credință întâmpina el martiriul! Cu ocazia acelei spovedanii P. Pasius, din încredințarea P. Provincial, a primit voturile SS. Ioan și Iacob. A dat dovadă de o foarte frumoasă dragoste față de aproapele, când fiind deja pe cruce, așa a vorbit conaționalilor săi: «Patrioți, eu nu sunt străin, și așa nimeni nu se poate îndoii despre adevărul Evangheliei vestite de mine! Japonia e patria mea. Am intrat în Societatea lui Isus și iată că m'au pironit pe cruce. pentru că am răspândit învățătura lui Hristos. Oh ce norocos s'au întâmplat toate acestea! Li mulțumesc lui Dumnezeu pentru binefacerile acestea! Dar și voi ascultați-mă în împrejurările acestea, în cari mă aflu și cari exclud orice prefăcătorie: Nu este altă cale, care să ducă la mântuire, afară de aceea,

pe care merg creștinii. Eu, așa cum m'au învățat, iert regelui și tuturor aceluia, cari au lucrat împreună cu el, la uciderea mea nedreaptă, îi iert din inimă. și le doresc viața harului dumnezeesc prin Sf. Botez». Apoi a îndemnat pe tovarăși ca bucuroși să-și verse sângele pentru Hristos. Când soldatul și-a îndreptat sulita spre pieptul lui ca să-l străpungă, Sf. Pavel a exclamat: «Doamne în mâinile tale îmi dau sufletul meu» și cu glas tare zicea rugăciunea dela ieșirea sufletului: «Sfinții lui Dumnezeu veniți-mi într'ajutor...» Impunsătura sulitii i-a curmat viața în cursul acestei rugăciuni.

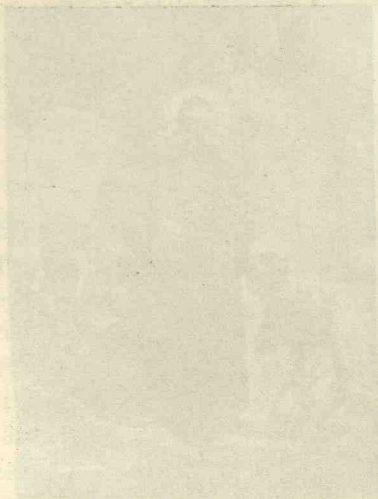
Se întrecea cu el în virtuți și în curățe-
nia inimii Sf. Ioan Soan, care mai purta și
numele de Goto, dela insula în care se
născuse la 1578. A avut norocul ca îndată
după naștere să primească Sf. Botez. Cu-
noștințe mai înalte despre religia creștină
a primit în seminarul condus de părinți
Iezuiți. La vârsta de 15 ani era deja cate-
het și ca atare instruia pe conaționali
săi în catehism. Când avea 19 ani a intrat
în Societatea lui Isus. Nevinovăția, ascu-

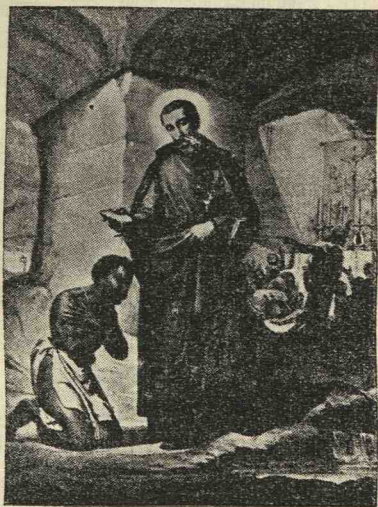
tarea și punctualitatea sa chiar și în cele mai mici lucruri l-au învrednicit de cununa martiriului. Când a auzit că-l vor omorî pentru credința sa, s'a aruncat în genunchi și a mulțumit lui Dumnezeu pentru un har atât de mare. S'a luptat sub steagul crucii până la cea din urmă suflare, dând totodată dovadă strălucită că e și călugăr adevărat. Când a sosit la locul de osândă, cu mare bucurie a salutat crucea pregătită pentru dânsul ; apoi a mulțumit tatălui său, care era de față, pentru creșterea creștinească ce i-a dat-o, îndemnându-l atât pe el cât și pe mama sa absentă, să fie statornici în mărturisirea credinței. De pe cruce cu cuvinte însufleșite își îndemna tovarășii la statornicie ; iar când unul dintre ei spre acelaș lucru îl îndemna pe el, i-a răspuns: *«N'ai teamă de mine, nici nu fi îngrijorat, căci eu până la ultima clipă voi sta locului prin puterea Aceluia, prin a cărui putere și până acum nu m'am clintit»*. Când l'au străpuns cu sulița, cu cuvintele Isus și Maria pe buze și a dat nevinovatul său suflet la vârsta de 19 ani.

Fericit tovarăș al acestor glorioși martiri a fost *Sf. Iacob Kizai*, un bătrân de 64 ani, carele multă vreme a fost catehet și portar. Slujba de portar i se încredințase din motivul că se pricepia bine la primirea oaspeților. Se născuse din părinți păgâni; prima educație și-a primit-o într'o mănăstire de bonzi; se și căsătorise, dar fiindcă soția era o păgână încăpăținată, s'a despărțit de ea. Prin umilința, prin evlavie și prin zelul său pentru suflete s'a ridicat la o înaltă culme de sfințenie. Și el s'a aflat vrednic, ca împreună cu cei doi iezuiți amintiți mai sus și cu alți 6 misionari franciscani și 17 membri ai ordinului al 3-lea franciscan să fie prins, întemnițat și purtat dela un tribunal la altul, până ce a fost condamnat la moarte. Nemiloșii călăi, încă înainte de a-l răstigni i-au tăiat urechile și nasul. Toate chinurile acestea le-a suferit în liniște cu bucurie și fără a se plânge. Auzind că e osândit la moarte, și el, ca și Sf. Ioan, a înngenunchiat și a mulțumit lui Dumnezeu pentru cinstea ce i-a făcut-o destinându-l la martiriu. Pe drumul ce ducea la locul

de pierzare și pe cruce, neîncetat s'a rugat. Uitimele cuvinte ce le-a rostit după împungerea cu sulița, au fost Isus și Maria.

Pe acești fericiți martiri i-a canonizat Papa Piu al IX-lea la 8 Iunie 1862.

SF. PETRU CLAVER
(1580—1654).
Apostolul Negrilor

SFÂNTUL PETRU CLAVER

(1580—1654).

Apostolul Indiilor occidentale. Patronul misionarilor dintre Negri și al Asociației pentru evangelizarea Negrilor.

Sf. Petru Claver este apostolul omenirii suferinde; din dragoste față de nenorociții Negri, duși ca sclavi din Africa în America de Sud, și-a părăsit patria, ca prin jertfe supraomenești să-i mângăie pe ei, cei mai necăjiți și părăsiți oameni, cari se sbăteau în cea mai neagră mizerie trupească.

S'a născut în Catalonia în 1580. A dus totdeauna o viață curată și evlavioasă; nu e mirare că încă de tânăr a intrat în Societatea lui Isus. Providența l-a adus în atingere cu Sf. Alfons Rodriguez; Superiorii l-au trimis să studieze în Colegiul din insula Maiorca, unde trăia acel admi-

rabil frate laic. Curând s'au împrietenit și se întreceau în sfințenie și virtuți.

Intr'adevăr, Alfons Rodriguez încă de pe atunci aflase în mod supranatural, că cu cine se împrietenise. Intr'o zi avusese o arătare. Pe când se ruga, deodată văzu cerul deschis, iar în cer o mulțime de tronuri minunate pe cari ședeau Sfinții îmbrăcați în gloria cerească. Un singur tron, mai strălucit decât celelalte, era încă neocupat. «Vezi tronul acela? l-a întrebat Ingerul păzitor. El e pentru învățăcelul tău Claver, căci și-l va merita prin virtuțile sale eroice și prin zelul extraordinar cu care va câștiga pe seama lui Isus Hristos, în Indiile apusene o mulțime mare de suflete».

Alfons nu vorbi despre vedenia aceasta nimănui, decât numai părintelui său spiritual; dar din clipa aceea a căutat să adâncească în sufletul tânărului student spiritul de umilință și de devoțiune, și să-i inspire mai ales o dorință aprinsă de a se jertfi lui Dumnezeu, dedicându-se cu totul ajutorării sufletelor celor mai părăsite, cum erau ale nenorociților Negrii. Exhor-

tațiile sfântului bătrân și-au avut efectul lor.

Petru s'a și cerut să fie trimis în America de Sud. Cu toate că nu era încă preot, Superiorii i-au împlinit dorința. După terminarea studiilor teologice în Santa Fe, a fost hirotonit preot. De aci înainte s'a dedicat cu totul muncii apostolice. A fost chemat la cea mai grea muncă din via Domnului : la pastorația sclavilor negri din orașul Cartagena. Nu mai puțin de 40 ani s'a ostenit eroicul misionar între nenorociții de sclavi. S'a luptat din răputeri să le croiască o soartă mai bună. Dar mai mult decât de trup, se îngrijea de sufletul lor. Nu mai puțin de 300.000 Negri a botezat el singur. Ceeace îl caracteriza, era dragostea mare, cu care trata pe acei neorociți, îi cerceta în colibe­le lor sărăcăcioase, le alina durerile tru­pești și sufletești, îi îngrijea cu mâinile proprii ; pe cei flămânzi îi hrănea din mi­losteniile ce el însuș le aduna, pe cei goi îi îmbrăca cu haine adunate tot din cer­șite. A fost un adevărat samarinean milos­tiv pentru zeci și zeci de mii dintre cele

mai nenorocite ființe omenești. Când se fugișea cu atâta jertfire de sine de iubiiții săi Negri — și ce lucru greu pentru un european a sta între Negri, din pricina mirosului greu ce-l răspândesc ! — Dumnezeu, ca să-i câștige și mai mult încrederea protejaților săi, i-a dat darul minunilor ; pe mulți bolnavi i-a vindecat, multor orbi le-a dat vederea, pe trei morți i-a înviat.

— Intr'o zi a fost chemat la un bolnav, care însă la sosirea lui murise. Claver a îngenuchiat lângă cadavru rugându-se din adâncul inimii. Apoi ridicându-se, zise celor din casă : «Nu vă temeți, Dumnezeu poate să'l mai vindece !» și așezând crucifixul său pe pieptul mortului, se retrase. Nici nu coborâse bine scările și iată că membrii familiei alergară după el :

— «Părinte, Părinte», strigară ei, «mortul vrea să vă vorbească» Părintele Claver, fără ca să se arate câtuși de puțin impresionat, se înapoiă în camera celui ce fusese mort; găsindu-l pe deplin sănătos, își luă crucifixul și plecă fără să zică măcar un cuvânt, ca și cum minunea nu l-ar fi interesat de loc.

— «Părinte, a exclamat familia lui Don Francesco da Silva. când Părintele intră în casa lor, — ce nenorocire ! A murit pe neașteptate o sclavă și nu era încă botezată». «Ce credeți că s'a scurtat

mâna Domnului?» a răspuns Părintele Claver. „Unde e?” Fiind dus la sârmana negreasă, se rugă puțin și apoi o chemă pe nume, întrebând-o dacă vrea să fie botezată. Slava deschisese ochii și zise: Da ! Imediat ce primi Sf. Botez, ea se ridică pe deplin sănătoasă.

Iată o minune mai simplă, dar impresionantă. Eșind într'o zi din biserică, Părintele Claver întâlnește pe stradă o sârmană negreasă care plângea cu desăvârșire. Un om o lovise atât de rău, încât un coș plin de ouă, pe care-l purta pe cap, îi căzu jos și toate ouăle se sparseră. «A fost toată averea mea», răspunse ea Părintelui Claver, care o întrebă de ce plânge, «și traiul mi-ar fi fost asigurat pe multe zile». «Nu plânge», zise Părintele, «adună-ți ouăle în coș». Voind s'o ajute la adunat, el atinse cu bastonul său ouăle, care unul după altul se întregiră la loc, până ce coșul fu iarăși plin ca mai înainte.

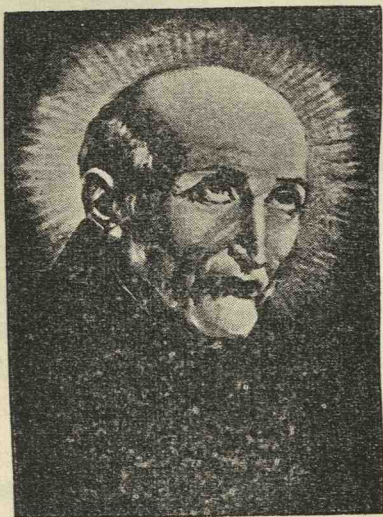
Toate năzuințele lui erau într'acolo îndreptate, ca sufletele lor să le introducă în rai. Câte pocăințe făcea, numai ca să poată mântui cât se poate mai multe suflete ! In vreme ce față de alții era numai bunătate și dragoste, față de sine era foarte aspru. Dintre toți cei din casă se socotea cel din urmă ; era îndestulit cu cea mai rea chilie, cu cea mai slabă hrană,

cu cele mai uzate haine. Dacă lăsau după dânsul, de sigur, că își alegea ce era mai rău. Spre sfârșitul vieții sale a suferit mult,, fiind și paralizat. Ciuma secerase pe toți Frații ajutători; așa a trebuit să fie încredințat îngrijirii unui negru. Acesta însă îl trata foarte dur ; nu numai că-l arunca fără milă încioace și încolo, ci nici hrana destinată lui nu i-o da. Claver nu zicea nimic, nu se plângea nimănui; era bucuros că poate suferi ceva pentru Hristos, că faptele lui bune astfel sunt răsplătite aici pe pământ.

Viața sa plină de merite și-a terminat-o în ziua de 8 Septemvrie 1654. Negrii, auzind despre moartea lui, au năvălit văitându-se în biserică și strigând : «A murit părintele nostru !» Preamărindu-l Dumnezeu cu minuni și după moarte, i-au făcut procesul de beatificare și canonizare. Papa Piu IX l-a beatificat în 1852, iar Leon al XIII-lea l-a canonizat în 1883, în aceeași zi cu maestrul său în cele sufletești, cu Sf. Alfons Rodriguez. Tot atunci a fost nu-

mit și de patron al misiunilor dintre Negri. Numele lui îl mai poartă și Sodalițiul întemeiat de contesa Terezia Ledochowski, pentru evangelizarea Negrilor.

Sărbătoarea e în 9 Septemvrie.

SF. ALFONS RODRIGUEZ
(1531—1617)

*Patronul fraților laici, al comer-
cianților și al industriașilor.*

SFÂNTUL ALFONS RODRIGUEZ

(1531—1617).

*Patronul fraților laici, al comercianților
și al industriașilor.*

Sf. Alfons Rodriguez s'a născut în orașul Segovia din Spania la 25 Iulie 1531, pe când Sf. Ignațiu își făcea studiile la Paris și aduna pe primi membrii ai Societății ce intenționa să o întemeieze. Tatăl său era comerciant și așa putea să deie o creștere aleasă fiilor săi — 11 la număr — dintre care Alfons era al doilea. A și trimis la Colegiul din Alcalà pe primul născut și pe Alfons ; dar din pricina morții tatălui au fost rechemați. Alfons a trebuit să se ocupe de acum cu comerțul, ca numeroasa familie să se poată susține. La îndemnul mamei sale s'a căsătorit cu o tânără evlavioasă, dela care a avut un fiu și o fică. Dar altele erau planurile lui Dumnezeu cu Alfons : prin durere trebuia să se ridice la

un înalt grad de perfecțiune. În curând i-a murit fetița apoi soția. Afacerile încă nu mergeau bine. Incetul cu încetul se retrase tot mai mult din lume, se dedică rugăciunii și pocăinței ; nutria o mare devoțiune către Maica Domnului, care și ea îl încărca cu fel și fel de favoruri și haruri. Odată când petrecea în rugăciune, cufundat în contemplarea prerogativelor Preacuratei Fecioare, a exclamat : «*Oh, mamă, de ai ști cât de mult te iubesc !*» Atunci i s'a arătat Impărăteasa cerului și l-a asigurat, că Ea îl iubește și mai mult. Și în timpul când era căsătorit și ocupat cu afacerile comerciale, nici când nu a pierdut din vedere scopul pentru care era pe pământ : a servi lui Dumnezeu și a se îngriji de mântuirea sufletului său. Murindu-i și copilul, Alfons liber de legăturile familiare, s'a hotărât a se dedica numai lui Dumnezeu, îmbrățișând viața călugărească. Dar în ce ordin să intre ? Deși încă din tinerețe cunoscuse Societatea lui Isus — doi părinți iezuiți fuseseră găzduiți în casa părintească cu ocazia unor misiuni — dar pe atunci nu se gândea să intre în ea.

Unul care i se da de prieten — probabil că a fost însuși satana în chip omenesc — voia să-l atragă la viața de pustnic. Dar Fecioara Maria l-a scăpat din ghiarele aceluia fals prieten și prin un vis minunat l-a condus în Societatea Fiului său. La intrare a întâmpinat mari greutatea: avea doar 40 de ani și era cam bolnăvicios. Deși ar fi putut studia ca să devină preot, totuși din umilință, a voit să rămână mai bine între frații ajutători; și în statul acesta s'a ridicat la așa grad de perfecțiune în iubirea lui Dumnezeu și unirea cu El, încât a ajuns la cea mai înaltă contemplare a lucrurilor cerești. E podoaba și modelul de frunte al fraților laici.

După noviciatul făcut la Valencia, a fost trimis în colegiul din Palma (insula Majorca), unde a rămas 46 ani, până la moarte. Deși în tot timpul vieții sale de călugăr a avut numai slujba umilă de portar, totuși s'a ridicat la mare sfințenie, preamărindu-l Dumnezeu încă în viața aceasta cu mai multe minuni. A suferit ispite și chinuri trupești înspăimântătoare din partea diavolilor; în atari strâmtorări Alfons

se recomanda din toată inima lui Isus și Mariei și astfel ieșia totdeauna biruitor asupra duhurilor rele. A devenit sfânt prin deprinderea virtuților, cari sunt semnele distinctive ale fraților laici din Societatea lui Isus : umilința adâncă, simplitatea sinceră, modestia mare, iubirea aleasă a sărăciei, răbdarea minunată, mortificarea continuă, ascultarea admirabilă, curățenia strălucitoare, iubirea extraordinară a rugăciunii, devoțiunea către Preasfânta Euharistie, cinstirea filială a Maicii Domnului, sârguința la munca manuală, dragostea și atașamentul față de Societatea lui Isus. Despre Societate a primit unele descoperiri dela Dumnezeu ; una dintre descoperiri e aceasta : toți cei ce mor în Societate se vor mântui, descoperire ce umple de mângâiere pe fiecare Iezuit.

Un merit extraordinar și-a câștigat Alons prin deșteptarea zelului misionar în tânărul Petru Claver, care a devenit apoi un mare sfânt și Apostolul Negrilor. De câte ori nu-i spunea : «să nu lase ca sân-

gele scump al lui Hristos să fi curs înzadar pentru atâtea și atâtea mii de suflete nemuritoare, ci să meargă în India occidentală și să convertească la sfânta credință a lui Hristos popoarele păgâne». Petru a ascultat și așa s'a învrednicit de tronul măririi, ce Sf. Alfons, într'o vedenie a sa, l-a văzut pregătit în cer pentru învățăcelul său.

Având în mare grad darul sfătuirii, multe persoane sus puse, chiar și viceregele insulei, alergau la el în chestiile lor mai importante. S'a distins și în faptele milosivirii trupești ajutând nu numai persoane izolate, ci și provincii întregi. Cunoștea și lucrurile îndepărtate și a avut câte odată și darul bilocării.

A lăsat și unele scrieri, cari toate sunt pline de înțelepciune cerească. Cea mai însemnată scriere a sa este *Memorialul*, scris la ordinul Superiorilor, în care își descrie viața și favorurile de cari l-a împărtășit Dumnezeu. Din umilință, vorbește totdeauna în persoana a treia. În aceste

scrieri, aflăm sentințe ca acestea : «Nu este semn mai sigur pentru alegerea (la viața vecinică) ca predarea totală lui Dumnezeu. Aruncă-te în brațele Lui, și nu te teme ; nici când nu te va părăsi. Cel mai înalt grad al perfecțiunii, al iubirii și mortificării stă tocmai în predarea aceasta necondiționată». — «Un suflet, a cărui virtute nu e încă temeinică, adeseori crede că Dumnezeu l-a părăsit dacă îi trimite cruci și suferințe. Aceasta e o mare greșală; Dumnezeu nici când nu este mai aproape de suflet ca în timpul încercării». «Trei lucruri ne ajută foarte mult la înaintarea în virtute și perfecțiune. Primul stă în aceea ca să suferim mult și bucuroși pentru Dumnezeu; al doilea, ca neîncetat și cu căldură să ne rugăm; al treilea, ca neîncetat să ne învingem pe noi înșine și să ne deslipim cu totul de cele pământești».

A murit în ziua de 30 Octombrie 1617, după trei zile de extaz, plin de merite și înfrânt de boale și suferințe. În urma mul-

telor minuni cu cari l-a preamărit Dumnezeu, Papa Leon al XII-lea l-a beatificat în 1825, iar Leon al XIII-lea l-a canonizat în 1888 odată cu alți doi confrăți de ai săi, cu Sf. Petru Claver și cu Sf. Ioan Berchmans.

Sărbătoarea i se ține la 30 Octomvrie.

Sf. PETRU CANISIU

(1521—1597)

*Apostolul Germaniei și Dascăl
al Bisericii.*

SF. PETRU CANISIU
(1521—1597).

Apostolul Germaniei și Dascăl al Bisericii

Preamilostivul Dumnezeu, care odinioară pe fiii lui Israil, cari se îndepărtau de la poruncile Lui, ca să-i aducă iarăș pe calea dreptății și a adevărului, le trimetea profeți, aleși dintre înșiși fiii poporului ales, așa și în Legăa Nouă, în decursul veacurilor, Dumnezeu a ridicat în sânul Bisericii Sale, bărbați distinși prin virtuțile și știința lor, cari, corespunzând necesităților timpurilor în cari trăiau, pe aderenții lui Hristos îi întăriau în credință, pe cei răătăciți îi readuceau iarăș la unitatea catolică, predicau cu mare curaj adevărurile Evangheliei în întregime, atât cu graiul viu cât și cu pana, apărându-le împotriva atacurilor adversarilor.

O minunată dovadă a acestei providențe a lui Dumnezeu față de Biserica Sa

este Sf. P. Canisiu, care întocmai ca și profetul Ezechiel a fost trimis la «neamuri apostate», sau cum zice traducerea românească «la cei ce m'au amărit pe mine, ei și părinții lor, până în ziua de azi (II, 3) ; acest ales și trimis al Domnului, prin evlavie și știința sa și-a împlinit în așa măsură slujba ce i s'a încredințat, încât a fost numit «ciocanul ereticilor» și al doilea apostol al Germaniei. S'a născut la 8 Mai 1521 în Nymwegen din Olanda de azi, chiar în anul în care s'a pornit în Germania rebeliunea împotriva Bisericii, iar în Spania Ignățiu de Loyola trece din serviciul împăratului lumesc în serviciul Împăratului ceresc, formând ceva mai târziu compania aceea, care va lupta mult contra protestantismului. După terminarea studiilor în Colonia și Louvain, se întâlnește în Mainz cu Fer. P. Faber, care prin conversațiile sale pline de unctiune spirituală și exercițiile spirituale ce le preda cu atâta încredință, pusese pe mulți iarăși pe calea mântuirii. Rezultatul convorbirilor și al exercițiilor a fost că Petru Canisiu s'a convins despre chemarea sa la viața călugărească și nici n'a voit să se mai depărteze de lângă Fer. Faber, până acesta nu l-a

primit în Societatea lui Isus, în anul 1543. E primul ei membru de origină germană. Încă pe când era foarte tânăr, Domnul îi dăduse să înțeleagă, că va intra într'un ordin care nu era încă întemeiat. Averea părintească ce i-a rămas după împărțirea cu sora sa, căreia i-a lăsat partea cea mai bună și mai mare, a împărțit-o săracilor, reținându-și pentru sine și tovarăși numai cât aveau absolută nevoie ca să-și termine studiile. În curând el devine în ținutul Renaniei o stea strălucitoare, care cu razele sale luminoase a împrăștiat norii negrii ai reformei și ereziei lui Luther. După ce a fost sfințit preot, clerul și poporul orașului Colonia l-au trimis la împăratul Carol V, să ceară ajutor și apărare împotriva arhiepiscopului lor Hermann, care le făcea multe mizerii silindu-i să se lepede de credința lor catolică. Abia avea 26 ani, când cardinalul Troughses l-a dus cu sine la conciliul ecumenic din Trient, ca teolog și sfetnic al său. Acolo s'a întâlnit cu alți doi iezuiți renumiți, cu P. Laynez și P. Salmeron, pe cari îi trimesese Papa ca teologi. Papa Paul IV l-a onorat pe P. Canisiu și cu aceea că l-a încredințat cu publicarea decretelor aceluia conciliu în Germania

și cu executarea lor. Ț este unicul membru al
acelui conciliu, carele până acum a fost
ridicat la onorurile altarului.

Pentru ultima desăvârșire, Sf. Ignățiu l-a
chemat la Roma, unde a și depus în mâ-
nile întemeietorului ordinului, voturile
solemne. In zilele acelea rugându-se în
Bazilica Sf. Petru, i s'a arătat Isus Domnul
luminându-l cu multe cunoștințe, aprin-
zându-i inima cu mare iubire și dându-i
să înțeleagă că terenul său de apostolat
va fi Germania. La porunca Sf. Ignățiu,
întărit cu binecuvântarea Papei Paul III,
s'a și reîntors în curând în Germania. In
drum spre Germania s'a oprit în Bolonia,
unde a luat doctoratul în Teologie în 1549.
Cine poate povesti munca uriașă, ce a
desvoltat-o în decurs de peste 40 ani, că-
lătoriile lui pline de primejdii prin Germa-
nia, Austria, Bohemia, Polonia, Franța și
Italia, ce le-a făcut tot în interesul religi-
unei. In acest răstimp a fost chemat mai la
toate dietele ; aici a apărat religia catolică
și drepturile Bisericii Catolice. S'a distins
foarte mult în dietele din Regensburg,
Augsburg, Petricau dar mai ales în cea
dela Worms, unde prin erudiția sa strălu-
cită, în disputa ce a avut-o cu ereticii, i-a

făcut să tacă rușinându-i înaintea împăratului și a țării întregi. De aci ura nepotolită a protestanților împotriva lui și a Iezuiților peste tot.

Ca provincial al Germaniei a deschis o mulțime de case, a întemeiat multe colegii, universități. Era confesor și sfetnic al împăraților. Adeseori era trimis de împărat ori de Papa în misiuni foarte delicate; el prin prudența sa se achita în mod strălucit de cele ce i se încredințaseră. La sfatul lui, Sf. Ignațiu a întemeiat *Collegium Germanicum* în Roma, din care au eșit zeci de mii de apărători vajnici ai religiei catolice în țările germane. Pe unde trecea, predica cu mult zel cuvântul lui Dumnezeu; a pășit cu toate puterile sale împotriva ereziei și a moravurilor stricate.

Intre atâtea ocupații de mare importanță a mai aflat timp să se ocupe și cu scrisul; ne-au rămas dela el 30 volume mari manuscrise pe lângă cele 30 opere tipărite. Dintre operile lui, cari i-au câștigat pomposul titlu de *Doctor Ecclesiae*, amintim aici numai opera sa mare împo-

triva «Centuriaților de Magdeburg», în care combate temeinic toate invectivele protestanților împotriva credinței catolice, arată conveniența cultului Sfinților, mai ales al Preacuratei Fecioare Maria. Nici o operă de a lui n'a ajuns la un renume mai mare ca *Catehismul* său, care a fost răspândit în nenumărate ediții, tradus în vreo 20 limbi, și a devenit modelul tuturor catehismelor ce s'au scris de atunci încoace; în acest catehism a expus atât de clar și logic adevărurile Bisericii lui Hristos, încât a făcut multă lumină în mințile zăpăcite de Luther și aderenții lui. Aceste două opere sunt o dovadă strălucită despre cunoștințele temeinice ce le avea P. Canisiu din domeniul teologiei și istoriei, precum și a iubirii sale aprinse față de învățăturile lui Isus Domnul și mântuirea sufletelor răscumpărate de El.

Secretul succeselor sale mari trebuie să-l căutăm în viața sa internă. Intre multiplele și grelele sale ocupațiuni, el trăia pururea unit cu Dumnezeu; când dispunea de timp, petrecea multe ore ziua și de multe ori și nopți întregi în rugăciune; a-

vea și extaze. Nutria o devoțiune specială către Fecioara Maria, în cinstea căreia a întemeiat foarte multe congregații pentru toate vârstele și clasele sociale. Iubia mortificările, vegherile, posturile. Convins că lucrează pentru mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor, nimic nu era în stare a-l opri dela cele ce și-a propus să facă; era foarte ascultător; numai de două ori s'a împotrivit chiar și Papei : când Iuliu III, la cererea împăratului voia să-l numească de arhiepiscop al Vienei, și când Papa Piu V voia să-l creeze cardinal. Pentru virtuțile sale alese era cinstit de papi, împărați, regi, și sfinți ca Sf. Carol Borromeo și Sf. Filip Neri, și alții. Nu e mirare că unii spun despre el, că ar fi *«unul dintre cei mai mari maestri de viață interioară, cari s'au ivit în mijlocul poporului creștin»*.

Ultima parte a muncitoare-i sale vieți a petrecut-o în Friburgul din Elveția. Nu se poate spune în cuvinte cât de mult a muncit el și în acest oraș și în satele din jur pentru întărirea tuturor în credință. Către sfârșitul vieții a căzut într'o sufe-

rință grea (paralizie) care l-a împiedicat de a mai munci cum era obișnuit ; și asta îi pricinuia mare durere sufletească. Provăzut cu ss. taine și mângăiat de arătarea Preacuratei, a adormit liniștit în Domnul la 21 Dec. 1597, în vârstă de 77 ani. A fost plâns de întreg orașul ; toată lumea a alergat la casa Iezuiților, zicând: «Vrem să vedem pe Părintele nostru, vrem să vedem pe Sfântul nostru». Osemintele i se păstrează acum în biserica Sf. Mihail din Friburg. Credincioșii din Olanda, Germania și Elveția și azi îi păstrează vie amintirea.

Dumnezeu a preamărit pe credinciosul său servitor cu multe minuni, ceea ce îi dovedește sfințenia. O fată oloagă este vindecată într'o clipă ; alta surdă și mută din naștere, atingându-se de moaștele lui, deodată începe a vorbi și auzi ; Barbara Velier, suferia de boli incurabile, dar recomandându-se Sfântului, este vindecată. Semnele aceștia cerești au îndemnat autoritatea bisericească să aprobe începerea procesului de beatificare, care s'a și început în 1625. Dacă nu a fost ridicat cu

sute de ani mai înainte la onorurile altarului, lucrul se explică prin neîntreruptele prigoniri, la cari a fost expus ordinul călugăresc din care făcuse parte. Procesul a fost reluat în 1833. Papa Gregoriu XVI îi proclamă în 1844 eroicitatea virtuților, iar Papa Piu IX, aprobând cele patru minuni propuse pentru beatificare, îl declară de Fericit în 1864. Anul 1897, al treilea centenar dela moartea lui, a fost pentru el un adevărat triumf. Papa Leo XIII voia să-l canonizeze atunci, dar gloria aceasta a fost rezervată Papei Piu XI, care în ziua de 21 Mai 1925, a pus pe fruntea fericitului P. Canisiu aureola măreață a Sfinților, dându-i totodată și titlul de Dascăl al Bisericii.

Sf. P. Canisiu a fost un fiu devotat al ordinului în care l-a chemat Dumnezeu. Iată ce spune el despre Societatea lui Isus : «Nu poate fi rău arborele, care produce fructe așa de excelente. Eu îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos. Din toată inima și din toate puterile îi mulțumesc, că m'a admis pe mine nevrednicul în Societatea aceasta

a Fiului Său. Și cu mine să-I mulțumească toții Sfinții. Ceeace mi s'a dat în Societatea lui Isus e prea mare, ca eu să pot aprecia după cum se cuvine. Mulți m'au ocărît pentru că sunt iezuit. Mulți au acoperit cu hule și cu calomnii întreg ordinul. Aceasta nu m'a abătut dela calea cea dreaptă : Din contra, eu mă simt fericit, că am fost aflat vrednic de a suferi ocări pentru Numele lui Isus».

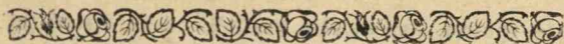
Alipirea sa față de Biserica catolică o dovedește și următorul fapt : In 1567 s'a răspândit vestea în Würzburg că Petru Canisiu a trecut la protestanți. Era o simplă calomnie a acestora. Pentru a liniști pe catolici, el a urcat amvonul catedralei și a respins cu indignare învinuirile. Dar și în scris a lăsat următoarea mărturisire solemnă : «Eu nu cunosc pe Luther și resping pe Calvin. Rostesc afurisirea împotriva tuturor ereticilor. Nu vreau să am nimic comun cu cei ce nu simt cu Biserica, una, sfântă, catolică, apostolică, romană. Alții blestemă, disprețuiesc, prigonesc Biserica romană, eu mă declar aderentul ei. Ca o dovadă a credinței mele, a-și dori să-mi vărs sângele pentru ea. Cu Ieronim zic : Cine se alipește de scaunul lui

Petru, acesta e omul meu. Cu Ambroziu: Vreau sa urmez pretutindenii Biserica romana. Cu Ciprian: Mărturisesc că ea este rădăcina și temelia Bisericii catolice».

Sărbătoarea i se ține la 27 Aprilie.

Sf. ROBERT BELLARMINO
(1542—1621)
Dascăl al Bisericii și Cardinal

Sf. ROBERT BELLARMINO

(1542—1621)

Dascăl al Bisericii și Cardinal.

Intre cei ce ca stelele vor străluci în toată vecinicia, pentru că au luminat pe alții cu învățăturile lor, este și cardinalul R. Bellarmino, propovăduitor și apărător vajnic al adevărului catolic. Prin știința și sfințenia sa a ajuns să fie o pozoabă, o glorie strălucitoare a Bisericii Domnului, a Societății lui Isus, a colegiului cardinalilor, și a episcopatului catolic. Acest mare Dascăl al Bisericii s'a născut la 4 Octomvrie 1542 în Montepulciano; din partea mamei sale era nepot al Papei Marcel al II-lea. Evlavioasa sa mamă, Cintia Cervini, i-a dat o creștere aleasă și creștinească. Se spune, că fiind odată în biserică cu copilașul său, pe când acesta avea abia trei ani, deodată zise că-

tre mama sa: «Uite mamă, că m'au făcut cardinal; mama sa i-a făcut semn să tacă, dar el privind cu atențiune la icoana de pe plafonul bisericii, care reprezenta pe cei patru Dascăli principali ai Bisericii: «Vezi — a continuat băețelul — pe cei patru Dascăli? Intr'o zi voiu fi și eu între ei». A fost o profeție ce s'a împlinit la timpul său.

Timpurile grele și nenorocirile ce veniseră peste familia sa, o sărăciră aproape cu totul. Robert părea o adevărată binecuvântare venită de sus, pentru că prin mintea sa ageră, da mari speranțe familiei, că o va ridica iarăș la onorurile și bogățiile de odinioară. Tânărul însă la vârsta de 18 ani a declarat hotărît, că vrea să se facă Iezuit. Tatăl său se împotriva din toate puterile, dar în urma urmelor Robert învinse și plecă la Roma, unde fu primit în Societate de generalul Iacob Laynez..

Iată ce scria Generalului, mama sa: «Mulțumesc Maiestății divine, că pe acela l-a chemat în serviciul său, pe carele îl iubesc mai mult decât pe mine. E adevărat că am mai mulți fii, dar pe acesta l-am iubit mai mult decât pe ceialalți, cele mai frumoase speranțe în el mi le pusesem din pricina caracterului și capacităților sale. Dar

când am aflat, că vrea să se dedice lui Dumnezeu, m'am bucurat, și acum mă bucur și mai tare, pentru că știu, că lui Dumnezeu suntem datori cu cel mai iubit. Și totuși abia mi-am putut ascunde durerea în clipa despărțirii. Numai un gând mă mângâia: In Societatea lui Isus află o mamă și mai bună, și un mai bun tată în acela căruia cu încredere îl predau". Tatăl său declară, că acum predă lui Dumnezeu toate comorile familiei sale, pentru că asta a pretins-o dela el «dreptatea». Așa vorbesc părinții creștini! Pentru ei e o mândrie a avea fii, cari să servească la altarul Domnului.

Ca novice și student în Filozofie și Teologie a fost un rar model de evlavie și sîrguință. Pe când era profesor la Florența, era foarte slăbit trupește; el însă nu și-a pierdut curajul, ci plin de încredere s'a aruncat la picioarele altarului și s'a rugat către Domnul: «Doamne, Dumnezeul meu, eu vreau să mă însănătoșez, ca să-ți pot servi». S'a ridicat întărit trupește și sufletește. Din ora aceea, deși mititel de statură și slăbuț, el a fost dintre cei dintâi luptători în toate luptele pentru apărarea Bisericii: Apostol și controversist renumit, Superior înțelept, Sfânt și conducător de Sfinți. Din Florența a fost trimis la Louvain, unde a început lupta împotriva erorilor Protestanților. Cunoscan-

du-i-se rarile calități, a fost chemat la cea mai înaltă școală teologică din Roma, și putem zice din lume, la Colegiul Roman, unde de pe catedra anume înființată de Papa Gregoriu XIII, și-a început minunatele sale **Controverse**, (*Disputationes de controversiis christianae fidei, adversus huius temporis haereticos*) mai întâi ca lecții, iar apoi publicate în diferite volume. Cărțile acestea pline de rară erudiție, răspândindu-se în toate părțile Europei, ba chiar în lumea întreagă, au făcut mai mult rău Protestanților, decât o armată întreagă de predicatori. Renumitul calvinist, Teodor Beza, cetind opera aceasta a exclamat: «Acesta ne-a nimicit!» E natural. Sfinții luminați de Spiritul Sfânt pătrund chestiile de credință mai adânc și le explică mai clar. De aci ura nepotolită a tuturor ereticilor împotriva lui.

În Colegiul protestant din Augsburg o singură carte era închisă sub lacăt dinaintea publicului. A arătat-o cardinalului Pacca un pastor protestant. Erau **Controversele** lui Bellarmino.

În Anglia, regina Elisaveta oprise sub pedeapsă de moarte introducerea în țară și vinderea operilor lui Bellarmino; în fe-

lul acesta voia să apere pe eretici împotriva periculosului Iezuit. Opreliștea aceasta însă a fost o bună reclamă pentru scrierile marelui apărător al credinței celei adevărate, căci iată ce zicea un librar din Londra: «Iezuitul acesta a adus mai mulți bani casei noastre, decât toți doctorii noștri laolaltă».

În expunerea învățăturii Bisericii Catolice urma pe principele teologilor catolici, pe Sf. Toma de Aquino. El a stabilit metoda cum trebuiesc combătuți noii eretici. O altă operă celebră a sa este **Catehismul** scris pentru catolici, dar din care puteau și ereticii să cunoască credința cea adevărată; valoarea acestei opere se vede și din împrejurarea, că a fost tradusă în mai bine de 40 limbi. În Bula de canonizare catehismul acesta este numit «carte de aur» și «adevărat exemplu» de catehism. Sfântul nostru nu s'a mulțumit a-l scrie, ci l-a și propus oamenilor, l-a explicat poporului în biserică sa titulară, copiilor, servitorilor săi.

A fost Provincial la Neapole, unde a reparat grandioasa biserică a lui Isus și a

întemeiat Colegiul din Aquila. Pentru virtuțile sale alese și știința sa înaltă, pe lângă toată împotrivirea sa și a superiorilor săi, a fost numit cardinal. Papa Clement al VIII-lea, cu ocazia instalării i-a făcut acest splendid elogiu: «l-am ales pe acesta, pentru că nu are pereche în Biserica lui Dumnezeu în ce privește învățătura». Și în calitatea aceasta a adus servicii neprețuite sfintei Biserici. La 1602 a fost numit arhiepiscop de Capua, unde a dezvoltat un apostolat minunat, săvârșind o adevărată reformă a vieții religioase. După trei ani de păstorire exemplară, Papa Paul al V-lea l-a rechemat la Roma, unde aveau nevoie de sfaturile lui înțelepte. A muncit mult în sânul Congregațiilor (Ministerele Bisericii) rezolvând chestii importante și delicate.

Contemporanii îl socotiau ca pe un trimis special al cerului, «ca pe catolici să-i învețe, pe cei evlavioși să-i conducă pe calea sfințeniei, iar pe eretici să-i pună pe fugă».

A fost lumina lumii nu numai prin scrierile sale, ci și ca predicator. Era chemat în toate părțile să vestească cuvântul lui Dumnezeu. Pre-

dicând odată în catedrala din Padova, un canonic l-a felicitat zicându-i: „Altă dată ai vorbit tu, azi însă a vorbit un înger». S'a înșelat însă. Cuvintele Sfinților sunt ale lui Hristos. Eu sunt — voi sunteți lumina lumii! La Louvain îi copiau predicile, ca să le guste și cei ce nu le auziseră.

La alegerea de Papă din 1605, Bellarmino era un candidat foarte serios la scaunul Sf. Petru. Lucrau mult pentru alegerea lui renumiții cardinali Baronio și Montalto; umilul Iezuit însă se ruga din toată inima: „*A papatu libera me, Domine!*” — ferește-mă, Doamne, de a ajunge Papă!

La vârsta de 79 ani, simțindu-se slăbit de puteri, cu permisiunea Papei Gregoriu XV, s'a retras în casa Societății, Sant'Andrea al Quirinale, unde făcuse noviciatul, ca să se pregătească la moarte. Pe lângă toată știința sa vastă și multele și grelele oficii ce i s'au încredințat în decursul vieții sale, el neîntrerupt și-a păstrat curățenia sufletului și umilința inimii, trăind până la moarte ca un adevărat călugăr iezuit. În 13 August 1621 murise în Colegiul Roman Sf. Ioan Berchmans. Cardinalul interesându-se mai de aproape de tânărul acesta, despre care toată lumea vorbea cu atâta evlavie,

a aflat că acel tânăr nu făcuse nici odată vreun păcat venial deliberat. La auzul acestei mărturisiri, cardinalul nostru, luându-l, precum se vede, gura pe dinainte, a mărturist despre sine: «Dacă e numai aceasta, nu e lucru mare; nici eu nu mi aduc aminte să fiu săvârșit vreun păcat deliberat». Și împotriva acestui om de o viață atât de sfântă protestanții aruncau un potop întreg de calomnii și hule!

În decursul acestei retrageri a scris, ca o pregătire la moarte, șapte opere ascetice mai mici, cari toate sunt de o rară frumuseță și se citesc cu mare plăcere sufletească.

În decursul boalei a fost cercetat de însuși Papa Gregoriu XV, de mulți cardinali, principii, de elita nobilimei române; aceasta dovedește cât de mult era apreciată munca ce o depusese în serviciul Sf. Biserici.

După vizita Papei a zis celor din jurul lui: «Nu peste mult voi muri, căci altfel nu ar fi venit Papa». Iar Sfântului Părinte i-a spus între altele: «Am trăit destul, Bisericii nu-i mai sunt de folos. Mi ar plăcea să mă duc acasă!» În Septemvrie l-a întrebat pe generalul Iezuiților, care venise să-l cerceteze: „Când vine moartea?”

— «E aici» — a răspuns generalul. Peste zece zile a și plecat spre cer.

A murit la 17 Septemvrie 1621; cadavrul a fost expus în biserica Iezuiților *al Gesù*; socotindu-l cu toții de mare Sfânt, voiau să se atingă de trupul răposatului sărutându-î mânil și picioarele; a trebuit să fie păzit de soldați, altfel mulțimea mare de popor nu numai hainele le-ar fi rupt de pe el, ci și bucăți din trup ar fi tăiat ca să le aibă de moaște. Osemintele i-au fost așezate mai întâi în biserica *al Gesù*, iar în 21 Iunie 1923 au fost duse în biserica Sf. Ignațiu de lângă Colegiul Roman, unde se află și astăzi.

Preamărindu-l Dumnezeu cu multe minuni, nu mult după moartea sa, în 1626, s'a și început procesul de beatificare; dar în urma unei serii nesfârșite de intrigi, și a altor nenorociri ce au venit pe capul Societății, abia în anul 1925 a putut fi beatificat, iar în 1930 canonizat de Papa Piu al XI-lea care i-a dat și titlul de Dascăl al Sf. Biserici. În anul 1932 a fost declarat și de patron ceresc al operelor catehetice.

Sărbătoarea e la 13 Mai.

SFÂNTUL IOAN DE BREBEUF

(1593—1649)

Martir canadez

SFÂNTUL IOAN DE BREBEUF

(1593—1649)

martir canadez

Este șeful glorioasei cete de 8 martiri nord-americani, canonizați în anul 1930, cari și-au chiețuit viața de apostoli în misiunile atât de grele dintre sălbaticii Pieile Roșii, care locuiau în pădurile nesfârșite și dealungul râurilor mari din Statul New-York de azi și în Canada răsăriteană. Era o viață mai grea decât moartea, plină de primejdii pentru vestitorii credinței. Dacă totuș au rămas între sălbaticii aceia extraordinar de cruzi și nerecunoscători, e că în inima lor ardea o iubire mai înfocată față de sufletele răscumpărate de Isus Domnul, de cum era focul pământesc, care le-a chinuit trupurile. De altfel răsplata cea mai mare la

care râvniau misionarii Iezuiți era tocmai martiriul; ei își uitau de ei înșiși și așa înaintau între păgâni, fie ei ori cât de fionoși, ca să răspândească împărăția lui Hristos. Iezuiții au intrat în Canada pe la începutul veac. XVII. In repetate rânduri au fost alungați de Calvinii. Au început cu convertirea Huronilor, un trib ce părea mai blând decât celelalte, compus cam din 25.000 suflete. Dar și aceștia erau destul de greu de tratat. Iată cum sunt descriși: «Curagioși și îndrăsneți în oboseli și în primejdii, eroi fără frică înaintea morții, pe care o suportau cântând și ațătând pe călăi să mărească cruzimea, pentru a avea satisfacția, de a le da un spectacol al tăriei lor; erau însă în viața satelor lor ca niște copii vițioși și stricați. Se nășteau, trăiau, muriau într'o libertate, care nu cunoștea înfrânare, și care nu avea altă măsură decât plăcerea. Nici un act de virtute morală, nici un indiciu de luptă împotriva instinctului, de sfortare către mai bine, de o ascetică cât de elementară. Dacă inteligența lor înțelegea ușor și bine adevărul și datoriile

credinței, le lipsia totuș bunăvoința, care să-i convingă și să-i facă să primească împlinirea datorințelor creștinești».

Suferințele extraordinare ce le-au îndurat misionarii noștri între acei sălbatici, sunt astfel descrise de episcopul protestant Ingraham Kip: «Nu există în istoria țării noastre o pagină mai mișcătoare și mai dramatică decât aceea pe care au scris-o Iezuiții din vechile noastre misiuni, cu suferințele lor. Toate greutatele cari pot veni asupra unui suflet și cari pot să facă ca o inimă să șovăiască, îi asaltau din toate părțile. Păduri nesfârșite trebuiau să fie traversate cu picioarele goale și marile lacuri parcurse cu niște luntre subțiri de scoarțe. Foamea, frigul, bolile le ieșiau înainte pretutindeni. Numai zelul lor arzător putea să-i susție în mijlocul atâtor greutăți. Însă mai îngrozitoare le păreau primejdiile spirituale, cari îi siliau să plângă și să se roage în întuneric. Trebuiau să suporte contradicțiile aceluia pe cari voiau să-i mântuiască, cari adesea, după ce îi ascultau cu un interes aparent timp de luni între-

gi, făcând pe misionari să creadă că se vor converti încurând, îi părăseau deodată, râzând și bătându-și joc de dânșii și se reîntorceau la superstițiile triburilor lor. Mulți din acești misionari fără pată și fără frică au fost martirizați. Sunt puțini cei cari au murit de moarte naturală, sau cari au închis ochii, întinși pe un pământ binecuvântat de Biserică. Inșă toate aceste încercări nu opriră înaintarea Iezuiților. Fiii Sfântului Ignațiu nu s'au dat înapoi niciodată. Viața acestor preoți era făcută din jertfe eroice. Deși își plâneau morții, ei înaintau pentru a ocupa locurile lăsate goale și pentru a cădea la rândul lor, dacă așa se întâmpla. Fiecare din acești muncitori se simțea născut pentru a muri».

Iezuiții aduceau prea bucurosi jertfele acestea pentrucă cunoașteau valoarea sufletelor sărmanilor sălbatici, cari încă au fost răscumpărate de Isus Hristos.

Intr'o scrisoare din 1636, adresată Iezuiților din Franța, cari doriau să meargă ca misionari în Canada, P. de Brebeuf își descrie astfel viața sa și a tovarășilor săi:

„Când veți ajunge aici, frații voștri vă vor primi cu brațele deschise, în cea mai sărăcăcioasă locuință pe care vi-o puteți închipui. Veți dormi pe o simplă piele și multe nopți nu veți putea închide un ochiu. Toate calitățile prin cari în altă parte v'ați câștiga încredere, aici sunt pietre prețioase călcate în picioare de animale cari vă vor desprețui dacă nu veți face ca dânșii. Dacă veți ști să încovoiați spatele sub poveri grele, veți fi învățați în știința lor și veți fi considerați de oameni mari; altfel nimic. Isus e adevărata mărire a misionarului. Numai pe El și crucea lui trebuie să o căutați, dacă veniți în mijlocul acestui popor. Cu Isus veți găsi între spini trandafiri, în amărăciune întărire, și totul în nimic. Gândiți-vă apoi că viața noastră atârână de un fir; o neînțelegere oarecare: poate arde cu voi coliba în care locuiți, ori vă poate sparge capul. Și apoi sunteți răspunzători de rodnicia sau nerodnicia pământului, sunteți cauza secetei, și dacă nu faceți să plouă, vor căuta să scape de voi. Se miră când le vorbiți de Dumnezeu, și to-

tuși au pe limbă numai sudălmi îngrozitoare».

Cele de mai sus le putem copleta cu ceea ce a scris P. du Perron, misionar și el în Canada: «Hrana e mizerabilă. N'avem nici sare, nici untdelemn, nici fructe, nici pâine, nici vin. Toată mâncarea noastră e un fel de supă, pregătită cu grâu de India, strivit între două pietre și câteodată măcinat. Nimic nu se aseamănă mai mult cu această supă ca cleiul care servește la tapetarea pereților. Postul mare ține tot anul și deobicei nu e nici o deosebire între Vinerea Mare și Paști».

La piedicile de mai sus s'a mai adaus una foarte primejdioasă: o epidemie, care secera sute și sute de vieți dintre sălbatici, cari ideie neavând despre felul cum să se apere, au pus vina pe misionari, că ei ar fi adus-o și propagat-o. Dintre misionari n'a murit nici unul în epidemia aceea. La aceasta face aluzie P. de Brebeuf, când scria: «Dumnezeu fie pururea binecuvântat, pentrucă ne-a destinat, între atâția alții mai buni decât noi,

în aceste țări, pentru a-L ajuta să-și ducă crucea. Dacă voiește să murim acum, o! ce clipă dulce pentru noi! Dacă voiește să ne păstreze pentru alte opere, fie binecuvântat! Dacă vei auzi că Dumnezeu a încoronat umilele noastre osteneți sau mai bine zis dorințele noastre, să-L binecuvintezi, deoarece numai pentru El dorim să trăim și să murim».

Intre astfel de împrejurări se dezvoltă apostolatul misionarilor noștri, a P. Ioan de Brebeuf și tovarășii, în Canada, în prima jumătate a veac. XVII. Pe lângă toate greutățile s'ar fi ajuns la roade minunate, dacă Irochezii nu ar fi turburat munca începută prin numeroasele lor războaie, cari au dus la stârpirea totală a Huronilor în 1650.

Sf. Ioan de Brebeuf s'a născut la 25 Martie 1593 în Condé din Franța dintr'o familie, care număra în sânul său fericiți și martiri. Din familia lui era și neclintitul mărturisitor al credinței, fericitul Howard, conte de Arundel, carele și-a vărsat sângele pentru credința catolică în decursul prigonirilor din Anglia protes-

tantă. Sf. Ioan de Brebeuf s'a arătat vrednic de tradițiile familiei sale. La vârsta de 24 ani a intrat în Societatea lui Isus ca să fie misionar. Voia să rămână ca simplu frate ajutor, dar Superiorii văzându-i calitățile alese l-au destinat să fie preot; a și fost hirotonit la 1622. Era foarte evlavios, iubitor de mortificare, pururea unit cu Dumnezeu prin rugăciune, luminat adeseori de vedenii cerești.

În 1626 a plecat în Canada, fiind unul dintre primii misionari între Pieile Roșii, cari locuiau dealungul fluviului Sf. Laurentiu. S'a oprit la tribul Huronilor, al cărui apostol a devenit. Conversiunile mergeau încet de tot. Trebuia multă răbdare. Terenul trebuia udat cu sânge de martir, nu numai cu sudori. La început trebuiau să se mulțumească cu botezarea copiilor și bătrânilor muribunzi. Conversiunile au început prin 1635 cu 22 adulți; în 1637 numărul convertiților s'a ridicat la 300, crescând în fiecare an.

Intr'aceea a căzut în mâinile Calvinilor englezi, cari l-au trimis în Franța. Abia în 1633 s'a putut reîntoarce la Huro-

nii săi, între cari a petrecut cu mici întreprinderi până la moarte sa întâmplată în anul 1649. În decursul celor 16 ani s'a făcut tuturor toate numai ca să-i poată câștiga pe toți pentru Hristos. La moartea sa erau botezați mai bine de 7000 Huroni, pe când la sosire nu era nici unul. Și muncise din răputeri, folosindu-se de toți talanții ce i-a dat Dumnezeu. Având o minte ageră a învățat limba Huronilor cu dialectele ei, a compus prima gramatică și primul dicționar al acelei limbi, a scris cărți în limba aceea, cari apoi au fost de mare folos altor misionari. Era împodobit cu toate virtuțile preoțești și călugărești; harnic în predicarea Evangheliei. Nutria o devoțiune specială către Preacurata Fecioară, către Sf. Iosif și Ingerul păzitor.

Pentru munca sa de apostol răsplata i-a fost, că de multe ori a fost bătut de sălbaticii aceia, dintre cari apoi mulți au devenit buni creștini, martiri chiar. Chiar și diavolul l-a atăcat adeseori sub chipurile cele mai înspăimântătoare. El se mulțumea să răspundă: «faceți cu mine tot ce vă permite Dumnezeu», și atât era de

ajuns ca să-i pună pe fugă. Batjocurile nu le lua în seamă; nici nu se considera nicicând umilit și desconsiderat, pentru că se socotea vrednic de acele umiliri și credea că e ținut în prea mare cinste.

În decursul războiului dintre Huroni și Irochezi ajunge prizonierul acestor din urmă, dimpreună cu P. Lalemant și mulți credincioși de ai săi. Pe cât se bucura că i-a sosit clipa jertfirii de sine, pe atât era de îngrijorat de soarta credincioșilor săi, pe cari încă îi aștepta moartea sigură și încă împreună cu chinuri grele. Pe fiii săi sufletești îi îmbărbăta zicându-le: „Fiii mei, în mijlocul celor mai mari chinuri, să ridicăm ochii către cer! Să ne aducem aminte că Dumnezeu e martorul chinurilor noastre și va fi în curând răsplata noastră». — «Roagă-te lui Dumnezeu pentru noi — îi răspunseră ei; — sufletul nostru va fi în cer, în timp ce trupurile noastre vor suferi pe pământ».

S'a început apoi chinuirea acestui curajos apostol; este una dintre cele mai grozave martirizări despre cari fac amintire analele Bisericii. Au început cu smul-

gereea unghiilor și cu sgârierea trupului întreg; l-au legat apoi de un par, pe care el l-a îmbrățișat ca pe obiectul iubirii și măririi sale. I-au atârnat apoi de grumaz niște securi înroșite în foc, cari i-au fript pieptul și spatele; au pus lemne sub picioare iar în jurul lui scoarțe unse cu rășină și smoală, cărora le-au dat foc. Il împungeau cu sule înroșite, îl frigeau cu tăciuni aprinși; unii rupiau bucăți de carne din trupul lui și le mâncau înaintea lui. Insfârșit alții i-au turnat apă clocotită pe cap, ca în felul acesta să-și bată joc de Sf. Botez. I-a înfuriat peste măsură faptul că timp de trei ore, cât au ținut operațiile acestea, el rămase foarte calm și nemîșcat; se ruga numai și din când în când îndemna pe tovarășii săi de suferințe la statornicie în credință; mai îndemna și pe călăii săi să se gândească la mântuirea sufletului și la evitarea chinurilor vecinice ale iadului. Văzând că nu reușesc a-l face să înceteze de a lăuda, binecuvânta și a chema într'ajutor pe Dumnezeu, i-au smuls buzele și limba, i-au sfărmat fălcile, i-au vârit cărbuni aprinși în

gură și pe gât. Eroicul misionar nici acum n'a scos nici un geamăt. În ciuda lor i-au deschis pieptul, i-au smuls inima, din care au beut sângele, crezând că făcând aceasta vor deveni și ei așa de curajoși.

În anul următor tribul Huronilor a fost nimicit cu totul de Irochezi; grozăveniile acestea nu i-a îngrozit pe ceilalți Iezuiți, și nici nu i-a împiedecat de a alerga să ocupe locurile, rămase vacante în urma uciderii celor șase preoți și doi frați laici. Au alergat cu toată dragostea creștinească la firoșii Irochezi, prefăcându-i în miei blânzi.

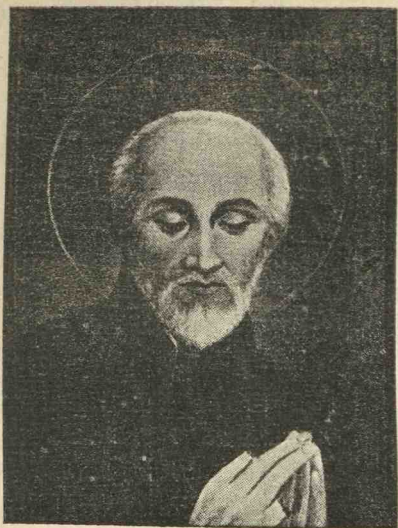
Fer. Ioan de Brebeuf și tovarășii și-au primit răsplata mare foarte, care o dă Dumnezeu pentru fapte atât de eroice. Un suflet sfânt, Ven. Ecaterina a Sf. Augustin, l-a văzut pe P. de Brebeuf în mijlocul corului Sfinților, având în mână o ramură de palmier, pe frunte o diademă și pe umăr un porumbel mai alb ca zăpada și primind dela Sf. Treime titlul glorios de patron al Bisericii din Canada.

A suferit martirul în ziua de 16 Martie 1649, în misiunea Sf. Ignațiu, care se afla

în districtul Ontario de azi. A fost beatificat în anul 1925, iar canonizat în 1930, împreună cu ceilalți șapte tovarăși de martiriu.

Sărbătoarea li se ține la toți în 26 Septembrie.

SFÂNTUL ISAC JOGUES

(1607—1646)

Martir american.

SFÂNTUL ISAC JOGUES

Martir american.

(1607—1646)

S'a născut la 10 Iunie 1607 în orașul Orleans din Franța. În curând a rămas orfan de tată, dar cu toate acestea a primit o creștere aleasă ; a studiat în școlile Iezuiților din acel oraș și s'a distins foarte mult prin cunoașterea temeinică a limbei latine și a finețelor ei. Căutând faptele mărețe ale misionarilor și martirilor din Japonia și-a propus să meargă și el în țara aceea, ca să predice Evanghelia și să moară pentru ea. În 1624 a intrat în Societatea lui Isus. Încă din pruncie nutria o mare devoțiune către Patimele Domnului și Preacurata Fecioară. Întâlnindu-se cu mai mulți misionari francezi reînțorși din misiunea Quebecului, și mai ales sub influxul P. Lallemant, care îi era spiritual și fusese celebru misionar, a cerut să fie

trimis în Canada. Chiar în preziua plecării a fost hirotonit de preot. Prima Sf. Liturgie a celebrat-o în Orleans ca un rămas bun dela mamă, familie și patrie.

Sosind la Quebec și-a început apostolatul între păgâni, între cari a petrecut 10 ani, dar 10 ani de martiriu încet, obscur, între jertfe continue, în ținuturi neospitale și în cea mai mare parte a anului acoperite cu zăpadă. Șase ani a muncit ca un apostol pentru încreștinarea Huronilor, dar lucrul mergea foarte încet. Avea de tovarăș pe Fr. Renat Goupil.

În războiul dintre Irochezi și Huroni a ajuns prizonierul celor dintâi; P. Jogues s'a dat de bună voie în mâinile Irochezilor. ca să fie cu nenorociții de Huroni spre a le administra sfintele sacramente, mai ales botezul, și a-i pregăti la moartea sigură ce îi aștepta din partea învingătorilor. Au fost duși din sat în sat, batjocoriți, bătuti crunt, arși cu cărbuni aprinși, li s'au frânt degetele dela mâni ori li s'au tăiat. Au fost întinși pe pământ iar femeile și copiii se deprindeau în cruzime împotriva lor împungându-i cu sule înroșite în foc punându-le pe trup jar aprins și cenușă ferbinte. Amândoi au fost făcuți apoi

sclavi, lucru ce nu puține suferințe și umiliri le-au pricinuit. Dar toate acestea le-au suportat cu cea mai mare răbdare, încât au pus în uimire pe chinuitorii lor. Și în decursul sclăviei își continuau munca lor apostolică : au convertit la 70 păgâni ; pe unii i-au botezat pe rug. Aceasta s'a întâmplat în 1642.

După moartea de martir a Fr. Goupil, părintelui Jogues i s'a dat prilej de scăpare. Anume, venise pe acolo o corabie olandeză : căpitanul i-a propus P. Jogues să fugă, dar P. Jogues a cerut timp de rugăciune, ca să vadă dacă fuga aceasta ar fi voită de Dumnezeu. În dimineața următoare s'a urcat în corabie și așa a ajuns la ai săi.

În 1644 s'a reîntors acasă în Franța, unde a fost cinstit de toți ca un martir; Având tăiate degetele arătătoare, nu putea celebra Sf. Liturgie, lucru ce îl doria foarte mult să-l facă : auzind Papa Urban VIII despre el, i-a dat dispenzele cuvenite cu observarea : «Nu se cuvine, că cel ce și-a vărsat sângele pentru Hristos, să nu bea Sângele lui Hristos”.

Ca să scape de venerațiunea universală ce i-o arăta poporul din toate părțile,

după un an, a cerut să fie trimis din nou la scumpa sa misiune. Când a sosit în Canada, Francezii erau în războiu cu Irochezii. Guvernatorul voia să încheie pace și căuta un ambasador care să trateze cu Irochezii. Privirile lui s'au oprit asupra P. Jogues, carele îi cunoștea bine și le cunoștea și limba. Comunicându-i-se alegerea de ambasador, a simțit la început o mare groază, dar totuș a primit oferta ce i se făcuse, zicând: «Eu vreau ce vrea Dumnezeu cu mine, chiar și dacă m'ar costa o sută de vieți».

Mulți dintre irochezii cu cari a tratat despre pace, era dintre vechii săi călăi, dar s'au prefăcut că nu-și cunosc victima. Pacea s'a încheiat cu mare solemnitate. P. Jogues însă i-a avizat pe Europeni, să nu se prea încreadă în Irochezi.

Nu peste mult P. Jogues, însoțit de Fr. Ioan de la Lande, s'a reîntors la munca sa apostolică între Irochezi. Bântuind tocmai atunci o epidemie, sălbaticii superstițioși, i-au prins, ca și cum ei ar fi adus boală, și ducându-i în satul în care P. Jogues petrecuse ca sclav 13 luni, i-au supus la fel și fel de torturi, între altele i-au făcut să treacă printre două rânduri de

soldați, cari îi loviau cu bețe ; tăiau bucăți de carne din trupurile lor și le mâncau așa calde și sângeroase în văzul victimelor. În sfârșit un ostaș l-a trântit la pământ, iar altul i-a crăpat capul cu săcurea. Era ziua de 18 Octomvrie 1646. În ziua următoare a fost decapitat și tovarășul său, Fr. Ioan de la Lande.

A fost beatificat în 1925 iar canonizat în 1930. Sărbătoarea i se ține la 26 Septemvrie, împreună cu a celorlalți martiri nord-americani.

SF. ANTONIU DANIEL
(1601—1648)
Martir canadez

SFÂNTUL ANTONIU DANIEL

Martir canadez ; 1601—1648.

E al treilea din ceata martirilor nord-americani, canonizați în 1930 de Papa Piu XI. S'a născut în Dieppe din Normandia la 27 Maiu 1601 ; în 1621 a intrat în Societatea lui Isus renunțând la cariera de avocat și la toate averile și măririle lumesti. Studiind Teologia a simțit glasul Domnului, care îl chema în misiunile din Canada. Peste câțiva ani era deja în Quebec. A ajutat mult Sfântului Ioan Brebeuf la întemeierea misiunilor Sf. Iosif din Itonnaria. A învățat repede limba Huronilor; a tradus în limba aceasta *Tatăl nostru* și a compus unele cântece, ce le cântau apoi neofiții. Misionarii, cari au venit după el în acel câmp foarte greu de evanghelizat, cu toții își arată admirația față de acest apostol totdeauna gata să facă toate și să

sufere toate, carele prin blândeța și răbdarea sa a câștigat inimele barbarilor, iar prin umilința sa, inima lui Dumnezeu. Iată cum ni-l descrie unul dintre Superiorii săi, P. Le Jeune, la reîntoarcerea sa din misiunea Huronilor : «Aducea cu sine trei mici sălbatici, destinați a fi viitori cateheți ai națiunii lor ; fața aceea zimbitoare, picioarele goale, cu vâsla în mână, haina ruptă; breviarul îi atârna de grumaz. Inșă în veselia lui sfântă cânta «Te Deum»-ul, ca mulțumire pentru binecuvântările ce coborau asupra nouilor comunități creștine; cât privește oboselele călătoriei, pe acestea nu le mai simția, bucurându-se că a botezat un sărman sălbatic, care era dus la moarte».

Ascultarea l-a rechemat la Quebec, unde a fost încredințat cu conducerea micului seminar întemeiat și condus de Părinții Iezuiți pentru copiii Huronilor. P. Daniel s'a dedicat cu trup cu suflet educației micilor elevi, nădăjduind, ca cu ajutorul acestora, la timpul său, încreștinarea neamului lor va merge mai ușor. Le era nu numai învățător, ci un adevărat părinte.

La 1648 și-a făcut exercițiile spirituale anuale în casa centrală din misiunea Sf.

Maria. Primesc ordinul să plece iarăși la misiunea dintre Huroni. Confrații l-au rugat să mai rămână câteva zile în mijlocul lor spre a se odihni. Dar el se grăbia tare. Presimțea oarecum în inima sa, că trebuie să fie cât mai curând între neofiții săi spre a se pregăti împreună la martiriu. Sosind la misiunea Sf. Iosif, s'a pus pe lucru ; a împăcat pe sărmanii păcătoși cu Dumnezeu ; îndemna pe toți să se pregătească la o moarte bună. Și ziua cea mare a judecății nu întârzie mult. În 4 Iulie, Irochezii, prinzând de veste, că o mare parte din răsboinicii și tinerii tribului Huronilor nu sunt în sat, au dat năvală, au spart porțile satului și intrând în sat ucideau și distrugeau toate. P. Daniel tocmai terminase cu celebrarea Sf. Liturgii ; auzind strigătele și larma cea mare, primul lui gând a fost de a alerga la vre-un catehumen bătrân ori bolnav, pentru a-l boteza. Dar iată că deodată capela se umple de Huroni, păgâni încă, cari cereau să fie botezați. I-a botezat prin stropire, unica formă în care se putea administra Botezul în clipele acelea teribile. Unul dintre luptători îl îndemna să se scape și el cu fuga.

Părintele a răspuns : «Viața mea nu valorează nimica, cât timp mai rămâne un singur suflet de mântuit. Ne vom revedea astăzi în ceriu”.

Terminând cu botezarea, iese întru întâmpinarea dușmanilor, în vreme ce Huronii au fugit prin o ușă laterală. Irochezii văzându-l îmbrăcat în hainele sfinte, în ținuta aceea nobilă, curajoasă, cuprinși de mirare s’au oprit o clipă ; dar aceasta nu ținu mult, căci îndată începură a arunca săgeți asupra lui, și să împuște. Nimerit mortal și de săgeți și de gloanțe, s’a prăvălit în ușa capelei dându-și viața pentru oile sale, rostind numele lui Isus. Desbrăcându-l de haine l-au împuns de nenumărate ori cu cuțitele ; apoi trupul neînsuflețit a fost aruncat în flacărele capelei incendiate, consumându-se de tot.

Dumnezeu a binevoit să preamărească pe acest brav soldat al lui Hristos, ca să servească de întărire și mângăere neofiților și confrăților săi. Nu mult după glorioasa sa moarte a fost văzut mai de multe ori de P. Chaumont într’o lumină de nedescris. Fiind întrebat, că de ce Dumnezeu a rânduit ca să nu rămână nimic din

rămășițele sale pământești, Sfântul a răspuns: „Dumnezeu și-a aruncat privirile asupra batjocurilor suferite de eroul său și le-a răsplătit cu un mare număr de suflete din purgator, cari au ieșit din acest loc pentru a împodobi intrarea și triumful glorios al lui în Paradis».

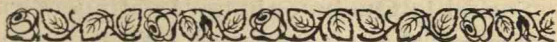
A fost canonizat în 1930. Sărbătoarea i se ține la 26 Septemvrie.

SFÂNTUL NATAL CHABANEL

(1606—1649)

Martir canadez

SFÂNTUL NATAL CHABANEL

Martir canadez.

(1613—1649)

S'a născut în orașul Mendez din Franța la 1613. În 9 Februarie 1630 a intrat în noviciatul din Toulouse. După formarea sa spirituală și literară a fost sfințit de preot și numit profesor în colegiul din Rodez, încredințându-i-se și conducerea spirituală a tinerilor din familiile de elită cari cercetau colegiul acela. Ca profesor a știut câștiga inimele elevilor, prin rarele sale însușiri; era un ideal de Iezuit-educator. Lui Dumnezeu însă îi place să ridice sufletele în regiuni mai înalte prin renunțări și umiliri. P. Chabanel se simte chemat la misiunile din Canada, care pe atunci era o colonie a Franței. După terminarea Probației a treia cere să fie trimis în misiuni; cererea i se aprobă și primește ordin de plecare.

Sosind la Quebec ajunge în atingere cu sălbaticii. Simția o oroare față de viața ce trebuia să o ducă în colibele vecinic pline de fum, în care fiecare simț era neîntrerupt chinuit, ziua și noaptea. Dar hrana și datinele lor ! Ceva îngrozitor pentru un european ! Durerea cea mai mare însă i-a pricinuit-o seceta sufletească ; nu simția nici o plăcere în rugăciunile ce le făcea, în virtuțile ce le deprindea, în faptele bune ce cu atâta zel le săvârșia. Dumnezeu îl lipsia de harul său sensibil. Mare a trebuit să fie dragostea lui față de Dumnezeu, dacă între astfel de încercări, totuși nu a căzut în descurajare. Dar el iubia pe Dumnezeu pentru Dumnezeu și nu pentru sine, și aceasta este cea mai desăvârșită iubire ! Ii veneau adeseori ispite cari îi șoptiau, că în Franța ar fi în stare a lucra mult pentru mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor. Dar nu se plângea nimănui ; cu împăcare suferia toate și nu se cerea înapoi în Europa : ba ce e mai mult, a făcut vot că va continua cu viața aceea grea până la moarte.

Nu e mirare deci că pentru eroizmul său Dumnezeu l-a judecat vrednic de a fi încununat cu cununa martiriului. Unul

dintre confesorii lui, văzându-l plecând pentru ultima sa misiune, a zis : «Nu cunosc planurile lui Dumnezeu, însă văd bine, că-și pregătește un mare Sfânt».

A fost ucis de un huron apostat în ziua de 8 Dec. 1649. Cu două zile mai înainte primise ordin să părăsească pe scumpii săi sălbatici. În decursul călătoriei, aflându-se singur într'o pădure cu un Huron apostat, acesta l-a ucis și trupul i l-a aruncat într'un râu. Barbarul și-a mărturisit mai târziu crima, lăudându-se chiar cu ea și spunând, că l-a ucis pe misionar deoarece religia predicată de el nu-i aduce noroc.

A fost beatificat în anul 1925, iar canonicizat în 1930 de Papa Piu XI dimpreună cu ceilalți 7 martiri nord-americani. Sărbătoarea i se ține la 26 Septembrie.

SF. CAROL GARNIER
(1606—1649)

Martir canadez

SF. CAROL GARNIER

Martir canadez, 1606—1649.

S'a născut la Paris în ziua de 25 Maiu 1606, dintr'o familie, care număra în sânul său martiri; mai avea doi frați călugări. În 1624 a intrat în Societatea lui I-sus. Fiind trimis ca profesor în colegiul din Eu, a cunoscut pe P. Ioan de Brebeuf, apostolul Canadei. În urma acestei cunoștințe s'a hotărît să se ceară și el pentru misiunile din Canada. Ajungând în țara aceasta a fost încredințat cu evangelizarea Huronilor. În tovărășia părintelui de Brebeuf la început, mai apoi în a părintelui Jogues, a muncit cu mare zel apostolic pentru lățirea împărăției lui Dumnezeu.

Mai bine de 13 ani a asudat în ogorul greu de evangelizat al Canadei ; a îndurat greutăți de neînchipuit, dar pentru P. Garnier, nimic nu era prea mult pentru a mântui și numai un suflet. Cu o dragoste specială se îngrijea de bolnavi ; adeseori îi ducea în spate în depărtări considerabile, ca să le procure o îngrijire mai bună și să le câștige inima pentru creștinism. Făcea drumuri de zeci de kilometri prin locuri primejdioase fiind expus la atacul dușmanilor, numai ca să ducă mângăerile creștinești vreunui muribund, ori vreunui prizonier de războiu, carele era să fie ars de viu. Nici iernile grele cu gerurile lor groaznice nu-l împiedecau în munca sa apostolică. Cerul văzând zelul său aprins pentru suflete, îi venia într'ajutor : mai de multe ori i s'au arătat Ingerii însoțindu-l și conducându-l la bolnavi, muribunzi și unde era nevoie de apostolatul său. Sălbaticii îl întrebau câteodată că cine sunt

tovarășii aceia atât de frumoși și cu înfățișarea atât de maiestoașă, cari îi îndemneau să asculte de învățăturile Părintelui și le răpeau inima.

Pentru a se face cât mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și cât mai folositor oamenilor, era foarte aspru cu sine însuș; nopțile le petrecea în veghere și rugăciuni; aproape tot timpul în post și mortificări; aflând prea delicate mâncările Huronilor, deși pentru un european erau ceva de nesuferit, el în ultimii ani ai vieții sale, se nutrea numai cu ghindă și rădăcini amare. Cu mare evlavie celebra în fiecare zi Sf. Liturgie; atunci avea prilej să converseze în modul cel mai intim cu Mântuitorul său. Vojnd a se asemena tot mai mult în suferințe cu Invățătorul său, purta neîncetat ciliciu, adecă un brâu de fier cu cuie înspre trup. Când cu puțin timp înainte de moarte l-au chemat la o rezidență regulată, ca să se odihnească puțin, el a răs-

puns: „E adevărat că sufăr ceva, însă nu sufăr atât de mult ca să mor ; mulțămită lui Dumnezeu, trupul și sufletul meu se mențin în vigoarea lor. Nu de asta mă tem. Mă tem în schimb cu mult mai mult, că, părăsind turma mea în acest timp de mizerie și de războiu, voi pierde prilejul de a muri pentru Dumnezeu. Fără a fi într'adevăr silit, nu m'aș coborî de pe crucea, pe care m'a bătut cu cuie bunătatea dumnezească» ;

În ziua de 7 Decembrie 1649 Irochezii au atacat satul Huronilor, în care se afla P. Garnier. L-au răpus împușcându-l și crăpându-i capul cu securea. A murit între turma sa, pe care o pregătise la lupta din urmă.

În viața sa a nutrit o mare devoțiune către Maica Domnului ; o cinstea mult pentru Zămislirea ei nepătată. Fecioara Nepătată i-a și făcut parte de cununa martiriului chiar în preziua acestei sărbători.

A fost beatificat în 1925 iar în 1930 canonizat de Papa Piu XI, dimpreună cu ceilalți martiri nord-americani.

Sărbătoarea i se ține în 26 Septemvrie.

SP. CAVRIL LALLEMANI

(1819-1849)

Martir canadese

SF. GAVRIL LALLEMANT

(1610—1649)

Martir canadez

SFÂNTUL GAVRIL LALLEMANT

Martir canadez.

(1610—1649)

S'a născut la 19 Octomvrie 1610, în Paris, dintr'o familie exemplar de creștină. Mama și surorile s'au făcut carmelitane, un frate a intrat la Cartausieni, iar el în Societatea lui Isus, în 1630. Era de o construcție mai debilă și delicată : cu atât mai plin de viață îi era spiritul; era de o fervoare îngerească. De mult se ocupa cu gândul de a se face misionar și a deveni martir. Dintr'o rugăciune foarte mișcătoare, ce o recita des și prin care renunța la toate bucuriile și plăcerile lumesti, aflăm la ce grad înalt de iubire către Dumnezeu ajunsese deja atunci ; rugăciunea termina cu cuvintele : «Curaj, suflete al meu, pierde-te cu sfințenie pe tine însuși, pentru a face această plăcere Preasfintei Inimi a lui Isus. Nu poți face altfel dacă

nu vrei să trăești și să mori în cea mai neagră nerecunoștință». După noviciat a fost trimis ca supraveghetor peste tineri în diferite colegii. Cu toții îl aveau în drag ca pe un părinte. După 16 ani de pregătire și încercări, i s'a permis să plece în Canada. Sosind la Quebec numai decât a fost împărțit ca tovarăș al P. Ioan de Brebeuf, marele apostol al Huronilor. Cu el a împărțit ostenețele, primejdiile, incomoditățile, închisoarea și martiriul. La șase luni după ce a ajuns sub ascultarea P. de Brebeuf, a și căzut în mâinile Irochezilor. A trebuit să fie martor la toate torturile înfiorătoare, la cari a fost supus șeful său. Anume, Irochezii cei sângeroși și cruzi, din pricina plăcerii ce o simțiau în astfel de scene, hotărîseră să-i tortureze pe cei doi misionari, unul după altul. Deaceea, când au observat că P. de Brebeuf e aproape mort, au început a-l chinui pe P. Lallemant. Acesta văzând că-i vine rândul a îngenunchiat la picioarele sfântului său tovarăș care muria, i-a sărutat cu devoțiune rănile și l-a rugat să-i câștige răbdare și statornicie în lupta teribilă ce-l aștepta. P. de Brebeuf nu putea răspunde fiindu-i gura plină de jar. Ca răspuns a

închinat numai din cap ; atunci P. Lalle-
mant s'a ridicat și s'a dat călăilor spre a-l
tortura.

A suferit toate câte le suferise și P. Bre-
beuf, fără să scoată vreun geamăt, ori să
deie semne de nerăbdare ; așa a petrecut
toată seara și noaptea, 15 ore dearându-l,
în cele mai groaznice chinuri. Ceva spe-
cial au mai adus la tortura lui, că scoțân-
du-i ochii, în cavitățile lor au pus cărbuni
aprinși. În sfârșit i-au zdrobit capul cu se-
curea. „Când s'au strâns rămășițele sale—
scrie P. Reguenau — nu se găsi nici o
parte din trupul său, care să nu fi fost
arsă ori dogorită».

Așa s'a săvârșit acest brav ostaș al
crucii ! Vestea morții sale glorioase a um-
plut de bucurie pe toți cei din familia lui.
Mama lui, care dăduse lui Dumnezeu pa-
tru copii, crescându-i din tinerețe în frica
Domnului, a cerut să se cânte în biserică
un Te Deum de mulțămită penru cinstea
făcută familiei. Tot ea a lăsat mănăstirei
Carmelitanelor din Paris, unde intrase cu
două fice ale sale, câteva părți din carnea
arsă și un os al sfântului său fiu.

A fost canonizat de Papa Piu XI în
1930. Sărbătoarea e în 26 Septembrie.

SFÂNTUL RENAT GOUPIL

Martir american

(1607—1642)

și

SFÂNTUL IOAN DE LA LANDE

Martir canadez

† 19 Oct. 1646

SFÂNTUL RENAT GOUPIL.

Martir american

(1607—1642)

A fost tovarășul de apostolat și de su-
rințe al P. Jogues. De naștere era din An-
gers. În 1628 fusese primit în noviciatul
Societății din Paris, dar fiind debil de
construcție și bolnăvicios a fost dimis din
Societate. Asta nu l-a descurajat; simplu
nevinovat și curajos cum era, voia să ser-
vească lui Isus Hristos cu ori ce preț. De
aceea a trecut în Canada, ca aici să fie
de ajutor Părinților Iezuiți în evangeliza-
rea Pieilor Roșii. Era îndestulit să fie și
numai servitor pe lângă Părinți, numai ca
să-și vadă realizat oarecum idealul său
misionar. Și le-a fost de mare ajutor. Ins-
trua copiii în catehism. Cunoscând intru-
câtva arta chirurgicală, a ajutat mult pe cei
bolnavi și răniți. În orele grele prin cari a
trecut cu P. Jogues, fratele Goupil i-a fost

de mare ajutor și mângăere, dovedindu-se totdeauna de un adevărat soldat al lui Hristos. În 1642 Fr. Goupil a însoțit pe P. Jogues în misiunea dintre Huroni; în drum au fost prinși de Irochezi și duși în satele lor. Atât P. Jogues, cât și Fr. Goupil, fiind mai odioși înaintea păgânilor decât ceilalți prizonieri, au și fost supuși la torture mai grele: erau bătuți crunt în fiecare sat, arși cu cărbuni aprinși; li s'au rupt ori frânt degetele, au fost apoi împărțiți ca sclavi, prin ce au fost supși la cele mai grele munci și umiliri. În decursul acestor încercări groaznice Fr. Goupil ajuta pe șeful său în administrarea Botezului. Deși erau sclavi, ei continuau cu apostolatul lor cât ce li se îmbia prilej; au botezat nu mai puțin de 70 păgâni. În decursul prinsorii sale Fr. Goupil a fost admis în Societate și a depus voturile. Ce satisfacție și mângăere pentru el! Dumnezeu i-a răsplătit spiritul de jertfă.

Cam la o lună și jumătate după căderea în mâinile Irochezilor, un bătrân irochez, de ciudă că misionarul, după datina ce o avea, a făcut semnul Sf. Cruci pe capul unui nepoțel al său, i-a crepat capul cu securea. A murit rostind numele ado-

rabile a lui Isus și Mariei și a Sf. Iosif, în ziua de 29 Septembrie 1642, în apropierea orașului Auriesville de azi, în vârstă de 35 ani.

Tăria în vocațiunea sa, dovedită atât de minunat prin martiriul său, a meritat-o prin rugăciunile sale neîntrerupte, prin umblarea cont-nuă în prezența lui Dumnezeu și împlinirea conștiinței oasă a voinței divine. Când a auzit că va merge între Huroni a săltat de bucurie, văzându-se aproape de idealul său de a-și da viața pentru Evanghelia lui Hristos. În urma torturilor la care fusese supus, mai ales cu cărbunii aprinși și cenușa ferbinte, fața îi semăna mai mult cu a unui lepros; «Eu însă îl vedeam cu mult mai frumos—zicea Sf. Jogues — deoarece semăna cu Acela, carele având o față preavrednică de privirile Ingerilor, era, în mijlocul durerilor sale, ca un lepros». Tot P. Jogues îl mai chema: «martir al ascultării, al credinței și al crucii».

A fost canonizat în 1930 dimpreună cu cei 7 tovarăși martiri nord-americani. Sărbătoarea i se ține în 26 Septembrie.

SF. IOAN DE LA LANDE

Martir canadez

† 1646.

Viața acestui Sfânt martir este mai puțin cunoscută. Știm că s'a născut în Dieppe din Normandia. Încă de tânăr a emigrat în Canada cu scopul de a se oferi Părinților Iezuiți ca servitor și ajutor în misiunile lor. Îi cunoaștem însă bine sfârșitul, care a fost glorios și l-a ridicat la onorurile altarului. Cu adevărat prin umilință a câștigat cele înalte cum cântă Sf. biserică. El a însoțit pe P. Jogues, când acesta a plecat a doua oară pentru a încerca încreștinarea Irochezilor. Au fost primiți foarte rău. A suferit aceleași chinuri ca P. Jogues. De ucis l-au ucis numai a doua zi după moartea P. Jogues; peste noapte l-au chinuit neîncetat: îl prăjau la foc, tăiau bucăți de carne din trupul lui și le mâncau. În ziua următoare, 19 Oc-

tomvrie 1646 i-au crepat capul cu o lovitură de săcure. I s'a tăiat apoi capul și s'a pus într'un par lângă al părintelui Jogues. In felul acesta cel din urmă venit în via Domnului, din dărnicia Stăpânului a primit plata muncitorilor din ceasul dintâiu. A avut norocul să fie canonizat cu cei dintâi Sfinți ai Americii de Nord. E o glorie a Franței și a Bisericii.

A fost canonizat în 1930 de Papa Piu XI. Sărbătoarea e în 26 Septemvrie.

SE. ANDREI BOBOLA
Măscălaș
(1634-1636)

SF. ANDREI BOBOLA
Martirul unirii Bisericii
(1591—1657)

SFÂNTUL ANDREI BOBOLA

(1591—1657)

Martirul unirii Bisericii

Biserica Catolică, născută pe Cruce din Coasta deschisă a lui Isus Hristos, a fost înroșită și întărită nu numai de Sângele dumnezeescului său Intemeietor, ci și de al multor martiri, cari în decursul veacurilor cum are generozitate și-au vărsa sângele mărturisindu-și prin aceasta alipirea neclintită de Biserica și Religia întemeiate de Mântuitorul lumii. Unul dintre acești glorioși eroi ai Religiei noastre este și Sf. Andrei Bobola, cel din urmă Sfânt canonicizat al Societății lui Isus. S'a născut la 1591 dintr'o familie nobilă polonă, în palatinatul Sandomir. În vârsta de 20 ani, abdicând de o mare moștenire, a intrat în Societatea lui Isus. După terminarea studiilor a fost hirotonit de preot chiar în ziua canonizării Sf. Ignațiu de Loyola și

a Sf. Francisc Xaver, adevărat la 12 Martie 1622. Zelul său apostolic și l-a desvoltat mai întâiu în orașelul Nisviev, apoi în alte orașe, unde Societatea avea biserici și institute de învățământ. În ordin, mulțumită observării conștiințioase a regulilor s'a ridicat repede la o înaltă treaptă de sfințenie. Pe tinerii încredințați grijei sale de profesor, îi introducea nu numai în secretele științelor, ci prin pilda sa bună îi îndruma și pe calea adevăratei evlavii creștinești. Ultimii ani ai vieții sale i-a petrecut în Pinsk, de unde făcea numeroase excursii apostolice propovăduind cu mare râvnă cuvântul lui Dumnezeu. A cutreerat în lung și lat Lituania predicând și întărind pe toți în credință contra protestantismului german și a neunirii moscovite. A adus la sânul Bisericii lui Hristos mii și mii de rătăciți. A și fost onorat cu titlul de «apostol al Lituaniei»; Rușii și Căzacia neuniți îl urau mult și-l numiseră „dusochwat”, adică „răpitor de suflete”. Despre activitatea sa misionară știm puține lucruri; asta din motivul, că în urma multelor războaie, cari au bântuit în părțile acelea, documentele istorice s'au pierdut aproape toate. Cunoaș-

tem însă bine amănuntele martiriului său, care a fost atât de crud și fioros, încât Sacra Congregație a Riturilor, care se ocupă cu beatificarea și canonizarea Sfinților și-a exprimat uimirea, scriind: «Tam crudele vix ac ne vix quidem in hac Sacra Congregatione propositum fuit simile martirium», adică nici când nu i s'a propus un asemenea martiru.

Era anul 1657. În Polonia năvăliseră Rușii, Căzacia aliați cu Racoczy II, principele Ardealului, și Svedezii. Războiul îl începuseră Căzacia, ale căror horde, fanatizate de Ruși, au invadat teritoriul polonez vărsându-și ura politică împotriva populației neînarmate, iar cea religioasă împotriva catolicilor și bisericilor lor. Ura Căzacilor se îndrepta mai vărtos împotriva Iezuiților, cărora Rușii nu le puteau ierta, că promovaseră unirea cu Roma a Rutenilor, cari și ei fuseră neuniți până la 1597. În Maiu 1657 au atăcat orașul Pinsk. Nu departe de acest oraș, în satul Peredil, au prins pe P. Bobola, carele se afla acolo predicând. Soldații numai decât s'au schimbat în călăi. Îl batjocureau, îl loviau și cu tot felul de amenințări voiau să-l silească să se lăpede de credință. Re-

fuzând el, l-au trântit la pământ, l-au desbrăcat și l-au sbiciuit în chip barbar; l-au lovit atât de tare peste față încât i-au căzut doi dinți. Cu o împletitură de nuele verzi i-au strâns capul. L-au legat apoi de mâni între doi cai și așa l-au târît cale de patru kilometri până la orașul Ianow. Sosind aici, s'au oprit înaintea unei măcelării. Comandantul trupelor l-a întrebat dacă e preot catolic. El a răspuns că da, și a invitat pe toți cei de față să îmbrățișeze credința aceasta prețioasă, carea singură poate aduce la fericirea vecinică. Ofițerul mâniindu-se peste măsură pentru acest răspuns curajos, l-a lovit cu sabia, rănindu-l grav la mână și trântindu-l la pământ. Cum zăcea întins pe pământ iarăși și-a mărturisit foarte frumos credința: «Precum este numai un Dumnezeu, cred și mărturisesc că este o singură Biserică adevărată, o singură credință descoperită de Isus Hristos și propovăduită de Apostoli, după pilda cărora și a tuturor martirilor bucuroși sufăr și mor pentru credință». Atunci un Cazac i-a scos ochiul drept cu sabia.

Martirul este dus apoi în măcelărie, ca acolo să fie martirizat mai în tihnă. Il în-

tind pe masa pe care se tăiau cărnurile; îi înfig țăruse sub unghii, îl ard cu făclii. Știind că e preot catolic, ura și cruzimea lor devine și mai mare. Pe spate îi fac răni adânci, după croiul hainelor bisericesti; îi belesc mânilor, precum și partea stângă a feței până după umăr. Pe sub piele vârău sloștomoace de paie. I-au smuls și pielea de pe cap. Despre palmile și loviturile dese nici nu mai amintim. Călăilor cari râdeau de el și-l batjocoreau le zicea bunul părinte: «Fiilor iubiți, ce faceți? Domnu fie cu voi și să vă pară rău de fărădelegile voastre. Isuse, Marie, fiți cu mine! Pe orbii aceștia luminați-i cu lumina voastră, convertiți-i și-i retrageți dela greșală... Doamne, fie voia ta... Isuse, Marie! Doamne în mânilor Tale îmi recomand sufletul meu». Statornicia și blândeța lui îi înfuriau și mai tare; în fața a-acestor virtuți ale martirului ei se văd neputincioși și învinși. In ciuda lor îi mai taie și nasul, îi scot și celalalt ochiu. Il îndeamnă din nou să se lapede de credința Romei; el însă îi îndemna pe ei să se întoarcă la Biserica catolică, afară de care nu este mântuire! Intre altele le-a mai spus: «Sunt preot catolic, și nu numai că

sunt gata a muri pentru aceea, că credința catolică este unica credință adevărată a lui Isus Hristos, ci moartea aceasta este totodată cea mai ferbinte dorință a inimii mele».

La auzul aceluî îndemn și acestei mărturisiri de credință, călăii se năpustesc și cu mai mare furie asupra lui. Ca să-l reducă la tăcere își propun să-i taie limba; dar fiindcă intențiunea lor era de a-l chinuî cât mai mult, au făcut așa: cu cuțitul fac o deschizătură sub barbă, prin aceea îi scot limba străpungând-o cu un țăruș ca să nu și-o poată trage înapoi. L-au legat apoi de picioare și l-au spânzurat cu capul în jos; pe când se svârcolea în spasmele agoniei, cruzii săi chinuitori râdeau cu hohot și ziceau: Uite cum joacă poleacul! În sfârșit au tăiat funia, iar pe vânjosul martir, care încă tot mai da semne de viață. l-au ucis cu câteva lovituri de sabie, iar cadavrul, din dispreț, a fost aruncat pe gunoi.

Asasiniî, auzind că se apropie soldații poloni, au luat-o la fugă. Trupul martiru-

lui a fost dus la Pinsk și îngropat în biserica Iezuiților de acolo, unde au mai fost îngropați alți 65 confrăți de ai săi, uciși și ei de Cazaci și de Ruși din ură față de credința catolică. Trecând anii, nici nu se mai știa unde este îngropat. În anul 1702 s'a arătat Superiorului din Pinsk și a cerut să fie îngropat într'un loc separat. Trupul martirului, deși fusese îngropat într'un loc apăsător, era conservat foarte bine și nu răspândea nici un miros greu ; a fost mutat în mai multe locuri și a trecut prin multe peripecții ; în sfârșit la 1923, guvernul sovietic l-a dăruit Papei Piu XI, din recunoștință pentru multele ajutoare date de Părintele creștinătății înfometăților din Rusia. Sf. Părinte l-a dăruit Societății lui Isus, al cărei membru fusese.

Preamărind bunul Dumnezeu pe credinciosul său servitor cu mai multe minuni în 1728 s'a început procesul de beatificare ; în urma multelor greutăți cu care a avut să se lupte Societatea lui Isus, la

beatificare s'a ajuns abia în 1853; săvârșind Dumnezeu și alte minuni prin intermediul Fericitului, Papa Piu XI, fiind rugat insistent de întregă națiunea polonă și de alte multe personalități din lumea întreagă, l-a canonizat în ziua de 17 Aprilie 1938.

În 1920, când bolșevicii amenințau Varșovia poporul polonez a strigat către Fer. Bobola după ajutor. Și Fericitul și-a și făcut datoria față de patria sa. Lui i se atribuie *minunea dela Vistula*, adică oprirea și zdrobirea armatelor bolșevice, cari în decurs de două săptămâni au fost date afară din Polonia. În semn de recunoștință Polonii au cerut și cu mai mare insistență canonizarea lui. Iată ce scria mareșalul Pilsudski către Papa Piu XI, care ca Nunțiu Apostolic în Polonia, fusese și el martor ocular al evenimentelor și încurajător la rezistență: „Patria noastră a înviat, lucru ce se părea imposibil după prevederile omenești. Noi atribuim acest act de justiție în istoria omenirii,

puternicei mijlociri a sfinților noștri Patronii, mai ales a fericitului Andrei Bobola, chemat într'un mod special într'ajutor de națiunea poloneză, în care își pusese toată încrederea". Sf. A. Bobola pe dreptul este socotit ca unul dintre patronii Poloniei. La anul 1819 s'a arătat călugărului dominican Korzeniecki, care îl chemase într'ajutor pentru nenorocita sa patrie. cu cuvintele acestea : „O glorioasă martire al lui Hristos, Venerabile Andreie Bobola, tu care cu atâția ani înainte ai prezis învierea Poloniei noastre; tu, care vezi pe stăpânitorii ei nizuindu-se a o îndepărta dela Dumnezeu și a o arunca în schismă, nu permite, te rugăm, să fie așa de sfâșiată și batjocorită, ci câștigă-i dela Atotputernicul eliberarea de sub jugul schismatic și protestant". Peste câteva minute i s'a arătat venerabilul martir, zicându-i : „Iată sunt aici, pe care l-ai invocat cu puțin mai 'nainte. Deschide fereastra și vei vedea". Deschizând fereastra, dominicanul nu a mai văzut grădinița

din față, ci un câmp de luptă, în care se luptau Turci, Ruși, Austriaci, Germani, Englezi și alte armate... Ven. Bobola i-a explicat însemnătatea vedeniei: „Când se va sfârși războiul ce-l vezi, atunci din mila lui Dumnezeu se va restabili și regatul Poloniei, iar eu voi fi recunoscut de patronul ei principal. Ca zălog al adevăratății acestei vedenii și al împlinirii profeției, iată mâna“, și atingându-se de masă i-a rămas întipărit semnul mâinii, apoi a dispărut. Profeția s'a împlinit la sfârșitul războiului mondial. în decursul căruia poporul polon s'a rugat mult către puternicul său patron.

După canonizare, trupul martirului a fost dus cu mare triumf în patria sa și așezat într'o biserică din Varșovia, zidită anume în cinstea lui.

Sf. Andrei Bobola mai este cinstit și ca martir al Unirii Bisericilor.

O Dumnezeule. care pentru mărturisirea credinței celei adevărate ai făcut ca fericitul Andrei să aple în chinurile groaz-

nice cununa unui glorios martiriu, dă-ne.
Te rugăm, harul de a rămânea neclintiți
în credință și de a îndura mai bine toate
relele decât a ne compromite mântuirea
sufletului. Amin.

Sărbătoarea i se ține la 21 Maiu.

FERICITUL IOAN DE BRITTO
(1647—1693)

Martir, apostolul Madurei.

FERICITUL IOAN DE BRITTO

(1647—1693)

martir, apostolul Madurei.

S'a născut la 1 Martie 1647 în Lisabona dintr'o familie de frunte. A fost paj la curtea regală ; și între ispitele curții și-a păstrat nevinovăția cu atâta grijă, încât îl numiau „sfântul”. Bolnăvindu-se grav, părinții l-au recomandat sfântului Francisc Xaver, carele l-a și vindecat în mod minunat. Din recunoștință, părinții lui un an de zile l-au îmbrăcat și purtat în haine de iezuit; dar tânărul Ioan doria ceva mai mult: să fie tovarăș al Sf. Francisc Xaver în Societatea lui Isus; pe părinții săi îi și ruga neîncetat să-i permită a intra în acest ordin călugăresc. In sfâr-

șit părinții își dau învoirea și el cu cea mai mare bucurie a intrat în Societate. Indată după terminarea studiilor a cerut dela Superiori să-l trimită în Madura, o parte a Indiei răsăritene, ca acolo să vestească Evanghelia între păgâni. Prin activitatea sa grandioasă, prin multele sale suferințe și osteneli, prin mulțimea mare de păgâni convertiți la creștinism, s'a arătat de vrednic urmaș al marelui său binefăcător și model, al Sf. Francisc Xaver. După 14 ani de muncă apostolică a fost prins de păgâni înverșunați și aruncat în temniță, unde a avut mult de suferit ; în sfârșit l-au alungat din țară. Superiorii l-au trimis atunci în Europa cu însărcinarea de a se interesa de chestia misiunilor din India. Sosind în Portugalia, regele voia să-l rețină cu orice preț la curtea sa și să-l încredințeze cu educarea moștenitorului tronului numindu-l în acelaș timp și episcop de Crangenor. Dar Fer. Ioan abia aștepta să se reîntoarcă la mult dorita misiune. Reîntors în India și cu

mai mare zel propovăduia creștinismul ; succesele încă erau și mai mari. Odată a botezat în decurs de 10 zile în regatul Marava, nu mai puțin de 12.000 păgâni, dimpreună cu regele lor. Așa ceva nu puteau suferi preoții idololatri: s'au înfuriat peste măsură împotriva lui și i-au jurat moarte. Le-a și succed să-l prindă pe bravul ostaș al lui Hristos. Dumnezeu, de altcum îi descoperise înainte în decursul unei sfinte Liturghii, că nu peste mult va fi martirizat. În ziua de 4 Februarie 1693 a și primit cununa vecinică a martirilor prin decapitarea ce a suferit-o în Marava, după ce trăise în Societate 31 ani. Mama sa mai trăia încă când a sosit vestea în Europa despre glorioasa lui moarte; la primirea vestei i s'a umplut inima de bucurie, s'a îmbrăcat în cele mai scumpe haine ce le avea, și-a împodobit și casa cât se poate mai frumos și așa zile dearându-l a ținut sărbătoare, mulțumind lui Dumnezeu, că a învrednicit-o a fi

mama unui martir. La început, când fiul său era să plece în India, era tristă; dar Ioan ştiuse cum să o mângăie şi să-i explice că datorinţa lui este de a asculta mai mult de glasul Domnului, care îl chiamă la o viaţă desăvârşită pentru el şi la apostolat pentru alţii, decât a face pe voia oamenilor. Acum mama se bucură şi mai mult că nu a împiedecat un bine atât de mare pentru mărirea lui Dumnezeu şi mântuirea sufletelor. Şi din cazul acesta vedem, că la ce răspundere înfricoşată se expun părinţii, cari se împotrivesc chemării fiiiilor lor la viaţa călugărească şi misionară. Fericitul nostru încă era foarte convins despre necesitatea de a ne supune voinţei lui Dumnezeu. In scrierile lui aflăm sentinţa ca acestea : „Nu poţi aduce o mai nobilă jertfă, decât ca să te supui voinţei lui Dumnezeu”. — „Nu-i iertat a atrage asupra noastră displăcerea lui Dumnezeu, ca să câştigăm plăcerea oamenilor”.

Dumnezeu a preamărit pe credinciosul
său servitor cu multe minuni și de aceea
Sf. Biserică, încă în anul 1852 l-a scris în-
tre Fericiți.

Pomenirea i se face în 4 Februarie.

FERICITUL IGNAȚIU AZEVEDO
ȘI CEI 39 TOVARĂȘI AI SĂI
(† 1570)

FERICITUL IGNAȚIU AZEVEDO
ȘI CEI 39 TOVARĂȘI AI SĂI

Martiri brazilieni

Fer. Ignațiu Azevedo s'a născut în orașul Porto din Portugalia d'într'o familie ilustră. Un frate de al său, Ioachim, a fost un distins soldat, care a ajuns chiar vice-rege al Indiei portugheze. Ignațiu încă din cea mai fragedă tinereță a dus o viață creștinească; ca să-și păstreze curățenia, de timpuriu a început a-și păzi simțurile și a nutri o devoțiune fragedă față de Preacurata Fecioră Maria. Nu e mirare deci că foarte de timpuriu, mai ales după ce a făcut exercițiile spirituale ale Sf. Ignațiu, a înțeles că el nu e pentru lume, ci trebuie să aspire la lucruri mai înalte. S'a hotărît să se facă călugăr. Dar a avut mult de luptat cu părinții săi, cari cu greu se puteau despărți de primul lor născut, ca-

rele mai era și foarte bun băiat, dotat cu o inteligență rară. Fiind însă buni creștini, nu s'au împotrivit voinței lui Dumnezeu. Din contră se socotiau foarte onorați prin chemarea fiului lor la serviciul divin. În felul acesta, renunțând la o frumoasă moștenire trecătoare, pentru alta vecinică, la 28 Decembrie 1548, a intrat în noviciatul Societății lui Isus. Ca novice era omul rugăciunii: era primul a o începe și ultimul a o termina. Era modest, retras, tăcut, exact în împlinirea tuturor datorințelor sale; era un îndemn și o pildă vie pentru toți, nu numai pentru tineri, ci și pentru bătrâni. În ascultare dovedea o minunată simplitate și promptitudine: îi plăceau lucrările în cari se putea umili mai mult; se mortifica în așa măsură încât Superiorii s'au văzut nevoiți a-i impune moderare. Catehiza cu plăcere pe săraci în piețele publice și prin satele vecine. Când nu avea ocazia ori permisiunea de a catehiza își îndeștula dorința de a instrua pe alții prin conversații evlavioase.

La vârsta de 26 ani, chiar înainte de terminarea studiilor, era deja Rector în Co-

legiul din Lisabona, numit de însuș Sf. Ighnați de Loyola. S'a dovedit un superior exemplar în toate atât în Lisabona cât și în Braga. Considerând viața-i virtuoasă, superiorii l-au admis și la preoție mai curând de cât pe alții. După trei ani era deja Viceprovincialul Portugaliei. În 1565, venind la Roma cu ocazia alegerii de General, a cerut dela noul General, Sf. Francisc Borgia, să fie trimis misionar în Brazilia. I s'a permis. Sosind în Brazilia, sălbaticii l-au primit cu neîncredere, dar cu prudența, tactul și dragostea sa a cucerit inimile tuturor: misiunea s'a înfiripat și se desvolta frumos. P. Azevedo văzând câmpul vast de apostolat, s'a reîntors în Europa ca să recruteze misionari, să adune ajutoare. A și adunat 69 t'neri, cu cari a plecat spre America de Sud în 1570, din Lisabona. Dintre aceștia, 39 au călătorit cu P. Azevedo pe corabia „Sf. Iacob” iar ceilalți cu P. Diaz pe altă corabie. Papa Sf. Piu V a dăruit pentru misiunea din Brazilia o icoană a Preacuratei, după modelul celei din Santa Maria Maggiore din Roma.

Corabia cu care călătoriau, la 15 Iulie,

se apropie de insulele Canare; aici a fost atăcată de pirații calvini, cari voiau să împiedece pe misionarii catolici de a ajunge la ținta lor, ba prinzându-i să-i omoare chiar. Căpitanul a predat corabia, iar calvinii, din ură față de religia catolică pe toți călătorii i-au făcut prizonieri; ura lor neîmpăcată față de catolicism s'a descărcat numai decât împotriva Iezuiților pe cari au început a-i măcelări tăindu-i cu săbiile, străpungându-i cu sulițele, frângându-le oasele și în sfârșit aruncându-i în mare. Mai pe urmă a fost ucis P. Azevedo; el îmbărbăta pe toți ai săi la statornicie în credință, cu vorba, și arătându-le chipul Maicii Domnului, iar peeretici îi înfrunta pentru fărădelegea lor. Au cruțat numai pe un frate, pe care l-au silit apoi să le fie bucătar pe corabia lor. Dar numărul de 40 totuș a rămas complet, căci un nepot al căpitanului, carele ceruse să fie primit în Societate, văzând pe novicii iezuiți uciși, și dorind și el a câștiga cununa martiriului, a tras haina de pe un mort și s'a îmbrăcat cu ea; pirații văzân-

du-l îmbrăcat așa, numai decât l-au ucis și pe el.

P. Azevedo avusese o vedenie în decursul Sf. Liturgii din dimineața zilei de 15 Iulie, în care i se descoperise soarta lui și a tovarășilor săi; după Sf. Liturgie le-a și spus: „Fiilor să nu ne legănăm în nădejdea prudenței omenești: Dumnezeu e cel ce ne conduce, iar sfaturile Lui sunt cu mult mai pre sus decât înțelepciunea oamenilor. Dumnezeu vrea, ca noi să continuăm calea pe mare, pe care nu vom întârzia a ajunge în portul fericirii vecinice !

Sf. Tereza lui Isus, departe, în Avila din Spania, fiind răpită în extază, a văzut chiar în ziua martiriului intrarea triumfală în raiu a fericitorilor martiri, între cari era și Francisc Perez Godoi, o rudenie a Sfintei. Sfânta a povestit vedenia aceasta P. Egidiu Gonzales și P. Baldasar Alvarez confesarului său.

Indată după moartea sa, Fer. Ignățiu Azevedo, pe neașteptate și înconjurat de mare strălucire, s'a arătat fratelui său mai

mic, Ioachim, carele era soldat în India; numai atât i-a zis: „Ah frate, ah frate!” și a dispărut ca un fulger.

Tot P. Azevedo cu toți tovarășii săi de martiriu s'au arătat Părintelui Ioan Madureira S. J. carele a sfătuit pe P. Azevedo să facă exercițiile Sf. Ignațiu. Acest Părinte fiind prins de Englezii eretici și dus în Anglia, s'a îmbolnăvit de moarte în urma maltratărilor; auzind despre gloriosul martiriu al P. Azevedo și al tovarășilor, tot de pe urma ereticilor, i-a chemat în-tr'ajutor; aceștia i s'au și arătat înainte de ce și-ar fi dat sufletul, căci cei din jur l-au auzit exclamând: „Iată pe iubitul meu părinte Azevedo cu toată ceata fericită. Fiți bineveniți preiubiților mei protectori, prea milostivii mei advocați! Ați venit să mă duceți cu voi în ceriu: vin, vin”. Cu cuvintele din urmă pe buze și-a dat sufletul.

La locul martiriului s'au întâmplat și lucruri minunate. În 1610 călătorind pe acolo P. Mihail Godigno, era o vijelie atât de puternică încât toți cei de pe corabie

credea că sunt pierduți. P. Godigno aducându-și aminte că apele acelea au fost sfințite de sângele martirilor, i-a chemat într'ajutor; aruncând în mare o bucată de hârtie pe care era o subscriere de a P. Azevedo: marea numai decît s'a liniștit.

Mai minunată este următoarea întâmplare din 1616. P. Mario Falconio călătoria spre misiunile din Paraguai. Ajungând cu corabia în acel loc al oceanului, unde își pierduseră viața cei 40 martiri, pe neașteptate vântul s'a oprit și s'a făcut o liniște mare, așa încât corabia nu mai putea înainta. Cum stau ei locului, deodată li se deschisă o priveliște ne mai văzută: marea și-a pierdut culoarea sa naturală și a devenit de culoarea sângelui; cu toții au rămas uimiți de schimbarea colorii; mirarea le-a fost și mai mare. când unii gustând apa au constatat că nici nu e amară și sărată, ci are gustul apei de izvor. Minunea nu s'a terminat aci. Era chiar la amiază; apele își recăpătaseră culoarea lor

naturală. Dar iată că în apropierea corabiei, unde marea era lucie ca oglinda, se arată, ca pictată de mână măiastră, întreaga scenă a martiriului celor 40 eroi ai credinței. Se vedea foarte bine corabia „Sf. Iacob” capturată de alte cincî corăbii corsare, Portughezii legați, corsarii cu armele lor cum spintecau și aruncau în mare pe Iezuiții prinși; ici colea se vedeau cadavre plutind. Reprezentarea aceasta m'nunată a răpit pe timp mai îndelungat privirile tuturor călătorilor, cari și-au adus aminte de cele întâmplăte cu P. Azevedo și tovarășii înainte cu 46 ani. Incepând a bate vântul, pictura aceea m'nuată a dispărut.

Tovarășii de martiriu ai P. Azevedo au fost: P. Didac de Andrada. Școlastici: Antoniu Suarez, Benedict de Castro, Francisc Magalhaes, Ioan Fernandes, Aloisiu Correa, Man. Rodriguez, Simion Lopez, Man. Fernandez, Alvaro Mendes, Petru Nunes, Andrei Gonsalvez Ioan de San Martino. Novicii: Gonsalvo Henriquez, Dias, Didac Pires, Ferdinand Sanchez, Francisc Perez Godoi, Antoniu Correa,

Man. Pacheco, Nicolae Diniz, Alexandru Delgado, Marcu Caldeira, Ioan Sanjoan-nse. Frații laici: Mn. Alvares, Francisc Alvares, Dominis Fernandes, Gaspar Alvares, Amarus Vas, Ioan de Majorga, Alfons de Vaena, Antoniu Fernandes, Stefan Zuraire, Petru Fantoura, Gregoriu Scrivano, Ioan de Zafra, Ioan de Baeza, Blasiu Ribeiro, Ioan Fernandes, Simion Acosta.

Ceilalți 28 misionari, cari călătoriau cu P. Petru Diaz, nu s'au întâlnit atunci cu pirații, dar rătăcind mult între insulele Canare și Azore, însfârșit tot de mâna piraților au murit și ei între 13 și 14 Decembrie 1571.

Papa Gregoriu XV *vivae vocis oraculo* a permis cultul public acestor 40 martiri, pe cari Papa Piu IX, la cererea multor episcopi din toată lumea i-a beatificat în anul 1854.

Amintirea lor se face la 15 Iulie, ziua morții lor glorioase.

FERICITUL CAROL SPINOLA
ȘI TOVARĂȘII, MARTIRI JAPONEZI
(† 1622)

FERICITUL CAROL SPINOLA ȘI TOVARĂȘII MARTIRI JAPONIZI

La 10 Septembrie 1622 au fost martirizați în Nangasaki din Japonia 22 misionari aparținători la diferite ordine călugărești, împreună cu alte 30 persoane laice, bărbați și femei. Conducătorul acestei cete glorioase de martiri a fost iezuitul Carol Spinola. Acest brav ostaș al lui Hristos își trăgea originea din ilustra familie a principilor Tassaroli din Genua; s'a născut în Praga; din cea mai fragedă vârstă a primit o creștere foarte aleasă și adânc creștinească. Pe când și-a terminat studiile, s'a răspândit prin Italia vestea despre gloriosul martiriu al Fer. Rudolf Aquaviva și a tovarășilor săi. Tânărul Spinola a rămas foarte mișcat și s'a decis să intre în Societatea lui Isus, ca să devină și el misionar, și dacă așa va voi Dumnezeu, și martir. Dar a întâmpinat greutăți atât din

partea ord.nului în care voia să intre, cât și din partea părinților pe cari era să-i părăsească. Presentându-se într'o casă de a Societății spre a fi supus la examenul de primire, Rectorul i-a făcut unele obiecțiuni. Tânărul Carol însă a răspuns hotărît: „Părinte Rector, eu nu vorbesc din o însuflețire momentană. Nici nu afirm, că gândul unei scurte căi ce duce la rai m'ar fi îndemnat la hotărîrea acesta de a mă face Iezuit și să mă cer în Japonia. Mai bucuros caut viața grea și plină de jertfe. Mie mi tot una că e scurtă ori lungă: vreau să muncesc numai pentru Dumnezeu". Superiorii ord.nului nu voiau apoi să-l primească fără de învoirea părinților. Acești nu se învoiau odată cu capul. Tatăl îi zicea: „Nu nesocoti șansele strălucite, căci și ca principe poți face mult bine. Ce te poți aștepta dela viața aventuroasă de misionar? Acasă ai avere și putere pentru realizarea planurilor tale. Departe de patrie vei avea parte numai de lupte și greutăți". Dar tânărul Carol nu cedează. Scrie în repetate rânduri la unchil său, care era cardinal, rugându-l să pună o vorbă bună pentru el la tatăl său, ca să-i permită intrarea în Societate. Acesta însă

nu vrea să se amestece în chestia aceasta. În sfârșit îi scrie așa: „Intru în noviciat. De acum nu mai ascult de nimeni. Iezuiții nu-mi vor putea respinge cererea, pentru că și ei sunt obligați a se supune voinței lui Dumnezeu, care m'a destinat să fiu Iezuit. De cumva nu ar voi să mă primească, voi scrie P. Genereal, și dacă e nevoie, îmi voi duce cauza chiar înaintea Papei...” Cine are astfel de chemare nu poate să iasă din luptă decât biruitor. După multe rugăciuni și lacrimi, are bucuria de a intra în noviciatul din Nola, la vârsta de 20 ani. Intrând în Societate începe o viață într'adevăr vrednică de un viitor martir. După terminarea noviciatului a ajuns pe scurt timp la Lecce, ca profesor; aici a avut de părinte spiritual pe Fer. Bernadino Realino; nu peste mult a fost transferat la Neapol pentru studii; aici face cunoștință cu Sf. Aloiziu Gonzaga cu care încheie o prietenie intimă; din Neapol ajunge la Milano, unde face Teologia. După ce a fost hirotonit de preot, a primit ordinul să plece în India; visul său, idealul său, se adevărea încetul pe încetul. Dar mai trebuia să lupte cu multe greutateți. Înainte de toate, neamurile puneau fel

și fel de piedeci plecării lui din Italia. To-
varăș de călătorie avea pe Fer. de An-
gelis. Vijelia de pe ocean i-a dus spre
coastele Braziliei; acolo i-au prins pirații
și i-au dus în Anglia; scăpând cu mare
greutate din ghiarele acestora, s'a reîntors
la Lisabona, de unde a doua oară a plecat
spre Indii; în 1599 sosește la Goa, de unde
a plecat mai departe spre Japonia. „Dacă
chiar și toate încercările omenești — zicea
el — nu ar isbuti, eu cred, că Dumnezeu
mi-ar da aripi, ca să sbor în Japonia. Așa
de sigur sunt de chemarea mea misio-
nară.

Douăzeci de ani a muncit cu mare zel și
cu mult rod pentru mântuirea sufletelor.
La început a fost profesor în seminarul din
Arima; cutreera și satele din jur catehi-
zând poporul; a ajuns apoi prefect de stu-
dii în Colegiul din Meaco; însfârșit a fost
numit provincial și Vicar general al' Epis-
copiei din Japonia. Pe când purta slujbele
acestea onorifice a fost prins de păgâni,
dimpreună cu catehetul Ambroziu Fernan-
dez și creștinul care îi găzduise, Dominic
Giorgi. Au fost aruncați într'o închisoare
foarte neîncăpătoare din Omura, unde a
avut mult de suferit patru ani dearândul.

El își prevăzuse soarta, căci cu o fericită presimțire, scria P. General:.... „procuratorul nu trăește așa de ascuns ca ceilalți misionari și deaceia e de prevăzut, că voi fi dintre cei dintâi, pe cari prigonitorii îi vor prinde și ucide. Deie Dumnezeu !”

Despre traiul din închisoare iată ce scria Fericitul: „Toate simțurile noastre sufăr martiriu, pentrucă nici când nu ne permit să ne spălăm rufele, ori să ieșim cât de puțin la aer curat; pururea trebuie să petrecem aici în gunoi; nici pentru facerea lipsei nu ne lasă afară. Vă puteți închipui cum e aerul ce-l respirăm!”— „De post avem parte din belșug cu toții. Porția de hrană așa ne este măsurată încât a trăi e prea mică, iar pentru a muri e prea mare..”.

Cu permisiunea Superiorilor săi, dintre tovarășii din închisoare a primit pe șapte tineri japonezi în Societate, cari și-au făcut noviciatul și au depus cele trei voturi.

Pe lângă toate suferințele ce le îndurau totuș duceau o viață frumoasă creștinească: aveau în fiecare zi Sf. Liturgie, țineau regulat meditația de o oră, recitau în comun rozarul. Ori cât de severă era supravegherea, creștinii din jur totuș a-

flau modru de a le trimite pâne și vin pentru Sf. Liturgie.

În toamna anului 1621 P. Spinola împreună mai cu doi tovarăși, au fost duși din ordinul împăratului, la Nangasaki; dar nu peste mult au fost reținuți la Omura. Ziua martiriului însă se apropia.

Execuția a avut loc la 10 Septembrie 1622 în prezența unui comisar imperial; în ziua aceasta au fost adunați mai mulți condamnați pentru credință pe „delușorul martirilor” de lângă Nangasaki unde aveau să fie arși pe rug. P. Spinola îi însuflețea pe toți la statornicie în credință. Când a zărit pe o creștină, cu numele Elisaveta, care îl primise în casa ei, a întrebat-o: „Dar Ignățel al tău unde e?” Anume, între ei mai era un rug și acesta îl împiedeca pe P. Spinola să-l vadă pe micul Ignat. — „Privește Cuvioase Părinte — a răspuns mama — e și el aici! Se bucură că poate muri împreună cu mine, iar eu atât viața mea, cât și pe a fiului meu, pe carele îl iubesc mai mult pe pământ, bucuros le jertfesc lui Dumnezeu!” Apoi a privit spre copilășul său și a zis: „Privește spre Părintele, care prin Sf. Botez te-a făcut fiul lui Dumnezeu și ți-a dat o viață,

care e mai bună decât aceea, care se sfârșește acum; recomandă-te lui, fiule, și cere-i binecuvântarea. „Copilașul atunci a căzut în genunchi, și-a încrucișat mâinile cum i-a poruncit mama sa. Priveliștea aceasta i-a impresionat atât de mult pe păgânii ce stăteau în jur, încât au început a plânge și a striga, așa că soldații se temeau de răscoală. De aceea călăii au și început numai decât cu măcelărirea. Capetele alor trei patru persoane s'au rostogolit la picioarele copilului, retezate de sabie, dar acesta nu s'a înspăimântat; ba nemișcat și fără să plângă, a privit cum îi cade la picioare și capul iubitei sale mame; înțelegând că acum îi vine rândul lui, a îngenunchiat și și-a întins grumazul, ca nemilosul călău mai ușor să poată lovi. Martir la vârsta de 4 ani !

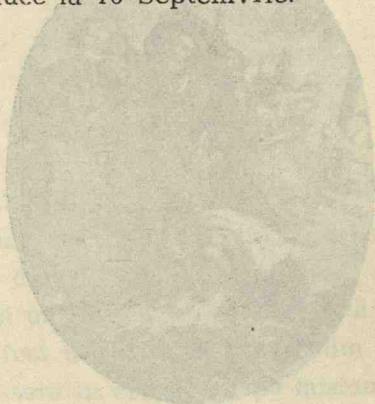
După ce au fost decapitate cele 30 persoane laice, și capetele lor adunate pe o masă, ca și în felul acesta să-i îngrozească pe păgâni, ca să nu se încreștineze, și pe creștini, ca să se lapede de creștinism, a venit rândul misionarilor. Au adus foc și au aprins rugurile pe cari de mai înainte erau legați misionarii. Când au început să se ridice flacărele și fumul, creștinii —

cari în număr de 30.000 alergaseră aci din toate părțile, — ca să vadă și să deplângă moartea iubiților lor conducători sufletești, — au isbucnit în plânsete și vaite sfâșeitoare. Numai martirii au rămas liniștiți și nemișcați: în suferințele lor înfricoșate și-au ridicat ochii spre cer oferind în felul acesta o priveliște măreață Ingerilor și oamenilor. Cel dintâi carele și-a dat sufletul a fost Fer. Spinola; lui i-au urmat ceilalți 21, cari cu toții au dat dovadă de cea mai strânsă alipire de sfânta lor credință catolică. Cel din urmă a murit Sebastian Kimura, tovarășul fericitului Spinola; arzând încet focul trei ore s'a chinuit pe rug. Așa s'a terminat lupta, în care Societatea lui Isus a câștigat 12 martiri glorioși: 2 preoți, 7 școlastici, 2 cateheți și un frate laic, Ambroziu Fernandez, carele cu puțin mai înainte murise în temniță în urma suferințelor îndurate.

Când era pe rug, Fer. Spinola a zis către comisarul imperial: „Să nu gândești că prin uciderea noastră veți putea stârpi și credința noastră din țara aceasta. Din cenușa noastră se vor ivi noi apostoli, cari asemenea nouă, își vor socoti de cel mai

mare noroc a-și jertfi viața pentru Dumnezeu”.

Fiind cinstiți dela început ca adevărați martiri și preamărindu-i Dumnezeu și cu multe minuni, Papa Piu al IX-lea i-a declarat de fericiți în anul 1867. Pomenirea li se face la 10 Septemvrie.

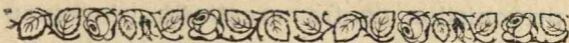

FERICITUL FRANCISC PACHECO
ȘI TOVARĂȘII SĂI

Martiri japonezi

(1565—1626)

FERICITUL FRANCISC PACHECO

ȘI TOVARĂȘII

Martiri japonezi

1565—1626

La 20 Iunie 1626 au fost martirizați în Japonia nouă membrii ai Societății lui Isus, dintre cari 3 erau preoți, 5 scolastici și un frate ajutător; deodată cu ei au mai fost uciși și câțiva creștini pentru că primiseră în casele lor pe misionari. Intre martirii aceștia se distingea P. F. Pacheco, carele era și provincialul Iezuiților din Japonia și administratorul apostolic al episcopiei din țara aceea. Era portughez de origine și intrase în Societate cu gândul să devină misionar. De tânăr a fost trimis în India, unde și-a făcut studiile, iar de acolo în Japonia. Când a sosit în țara aceasta

prigonirilor contra creștinilor deveniau tot mai violente; la început s'a îngrijit de intensificarea vieții religioase a creștinilor din Sakai și Nangasaki și înmulțirea numărului lor prin numeroase convertiri dintre păgâni.

Fiindcă prin un edict imperial misionarii au fost alungați din țară, P. Pacheco a fost nevoit să se refugieze la Macao. Mânat de dorul ferbinte de a-și revedea turma părăsită, peste câteva luni s'a reîntors în Iaponia, unde a petrecut patrusprezece ani mai mult ascuns prin munți; de acolo se cobora travestit la creștinii săi; trăia cu frica în spate că va fi descoperit de spioni și prins de soldați. Numai bunul Dumnezeu știe peripețiile, lipsurile, necazurile și suferințele prin cari a trecut în răstimpul acesta. Noaptea ieșia din ascunzișuri ca să provadă cu sfintele taine pe creștini și să le predice cuvântul Domnului.

În sfârșit totuș a fost prins împreună cu scolasticii Petru Rinxei, Paul Kinsuki, Ioan Onisaki și fratele laic Gaspar Sadamanțu, și legat în lanțuri au fost trimiși la Xima-

bara. A fost supus la un lung interogator și la multe torture, prin cari voiau să-l silească să se lapede de credință. Dar dovădindu-se toate încercările acestea de zădarnice, a fost condamnat la moarte pe rug. Și de pe rug predica pe Isus Cristos și se declara de fericit că-și poate da viața pentru învățătura lui.

Nu peste mult au căzut în mâinile soldaților și Ioan Zola, italian din Brescia, P. Baldasar Torres din Granada, fratele laic Vincentiu Cauni, corean, precum și Mihail Texo, carele ajutase cu mult zel pe Fer. Ieronim de Angelis și Sebastian Kimura în munca lor apostolică. Pe toți i-au dus în aceeași zi la Nangasaki, pe preoți în trăsură iar pe frați călare. Ajunși la delușorul, unde se făceau execuțiile, au fost admirați de mulțimea poporului pentru răbdarea cu care suferia cumplita moarte de pe rugurile aprinse. Documentele japoneze ne spun despre Zola, că a fost un sânguinos muncitor în via Domnului; se distingea mai ales prin două lucruri: era foarte virtuos și avea darul de a împăca

pe cei certați. În Torres laudă iubirea lui față de sărăcie, hărnicia la muncă și ascultarea; și cea mai mică dorință și semn al superiorului, pentru el era o poruncă, ce numai decât era împlinită. Laudă mult și curajul și fidelitatea fratelui Cauni, pe care nici chinurile, nici rugămintele, nici lingușirile nu l-au putut despărți de dragostea lui Hristos.

Cu o lună mai târziu au fost prinși și Manciu Araqui și fratele său Matei, dimpreună cu un copil numit Ludovic și alți trei bărbați cu soțiile lor. Vina lor fusese: găzduirea Iezuiților amintiți mai sus. Încercat-au în toate chipurile de a-i abate dela credință, dar bunii creștini n'au cedat. Au fost deci și ei judecați la moarte. I-au dus pe dealul de lângă Nangasaki, unde bărbații au fost arși pe rug, iar femeilor și copilului Ludovic li s'au tăiat capul. Manciu murise în temniță în urma torturilor, dar cu toate acestea trupul i l-au dus și l-au ars pe rug. Cenușa lor a

fost resfirată în vânt, ca să nu ajungă în mâinile creștinilor. Cu toate acestea martirii aceștia au fost cinstiți neîntrerupt, până ce Papa Piu IX i-a beatificat în 1867. Pomenirea li se face la 20 Iunie.

FERICITUL PAUL NAVARRO
ȘI TCVARĂȘII
Martiri japonezi.
(1560—1622)

FERICITUL PAUL NAVARRO ȘI TO-
VARĂȘII.

Martiri japonezi

1560—1622

Fericitul Paul Navarro s'a născut în o-
rășelul Laino din Calabria. Dorind să
ajungă misionar, încă de tânăr a intrat în
Societatea lui Isus. După terminarea novi-
ciatului a plecat în India, unde și-a făcut
studiile filozofice și teologice. Indată după
hirotonirea sa întru preot a fost trimis în
Japonia, unde a muncit pentru lățirea îm-
părăției lui Dumnezeu nu mai puțin de 36
ani. La greutățile și ostenelele apostolatu-
lui a mai adaus și fel de fel de mortificații
voluntare ca sbiciuirea zilnică, purtarea
neîntreruptă a ciliciului, posturi îndelun-
gate, privegheri și rugăciuni. Dar în tru-
pul acesta chinuit și slăbit locuia un suflet
plin de viață, voinic și curajos, carele era

năpădit din belșug de harul lui Dumnezeu, încât cuvintele și scrierile lui, fața și ochii lui numai așa scânteiau de zelul său aprins pentru mântuirea sufletelor și dorința după martiriu. La începutul prigonirii din 1622 a trăit câțva timp într'o peșteră de unde ieșia noaptea pentru a îmbărbăta pe creștini la statornicie în credință și a încuraja pe martiri. În sfârșit a fost prins în Arima și supus la un proces nedrept; ori câte promisiuni i s'au făcut, ori cu câte amenințări l-au înfricat, el n'a voit să apostatizeze. Atunci i s'a publicat sentința de moarte. Când a auzit că va muri ca martir nu știa ce să facă de bucurie și cum să mulțumească lui Dumnezeu pentru o cinste așa de mare. Desculț și cu Rozarul la grumaz a grăbit spre rugul, pe care prin foc încet și-a jertfit viața Creatorului său.

Deodată cu el au fost duși la martiriu și servitorul său Clemente, precum și novicii iezuiți Dioniziu Fugizima și Petru Onizuchi. aceștia toți trei iaponezi. Fer. Paul cânta Litania lauretană a Preacuratei Fecioare, cei trei tovarăși răspundeau, iar mulțimea de popor adunată în jurul rugurilor, se minuna de curajul lor. Când Paul și-a văzut rugul destinat lui, și-a

grăbit pașii; ajungând înlăuntrul îngrediturii s'a urcat în genunchi și se ruga cu mare căldură; ridicându-se a ținut poporului o predică amăsurat împrejurării, vorbind cu vocea puternică și mare însuflețire. Dupăce au aprins rugul încă mai continua a vorbi către tovarășii de martiriu ori către popor; adeseori își ridica o-cii spre cer și chema într'ajutor pe Isus și pe Maria. Rostind des aceste dulci nume s'a prăbușit carbonizat, în anul al 62-lea al vieții sale, dintre cari 44 petrecuți în Societate. C a să înfrice pe popor, autoritățile au lăsat neîngropate resturile din trupurile lor, timp de trei zile, păzindu-le cu soldați. În ziua a treia le-au ars de tot și cenușa parte au aruncat-o în mare, parte au risipit-o în vânt. Au fost martirizați în ziua de 1 Noemvrie 1622.

Papa Piu al IX-lea i-a beatificat la 7 Iulie 1867.

Pomenirea li se face la 16 Noemvrie.

FERICITUL CAMIL CONSTANZO
ȘI TOVARĂȘII
Martiri japonezi.
(1572—1622).

FERICITUL CAMIL CONSTANZO

ȘI TOVARĂȘII

Martiri japonezi

1572—1622.

S'a născut în Bovalino din Calabria. Înainte de intrarea sa în Societate fusese un brav soldat. De odată însă a părăsit armele, familia, patria și s'a făcut Iezuit, ca să fie soldat al lui Cristos și misionar între păgâni. La sfârșitul studiilor a cerut să fie trimis în China; sosind în Macao, acolo a primit ordinul să meargă în Japonia. Când a sosit în țara aceea, era tocmai o prigonire împotriva creștinilor. Cu toate acestea el propovăduia fără frică cuvântul lui Dumnezeu; dar mai ales cu scrierile sale numeroase a făcut mult bine combătând cu mare succes sectele religioase din Japonia, pe creștini i-a întărit în credință, iar pe cei deținuți îi înuraja la statornicie. Într'o zi soldații împăratului l-au prins, dar în loc să-l ucidă, l-au exilat numai. Dar el nu și-a pierdut curajul. S'a reîntors travestit de soldat ca să-și poată

continua munca sa de apostol și mântuitor de suflete. A cutreerat multe orașe, sate și insule îmbărbătând pretutindeni pe sărmanii creștini îngroziți de prigonirile grele la cari erau expuși. Insfârșit a fost prins în apropierea orașului Firando și la porunca împăratului condamnat la moartea pe rug. Ca să execute sentința de moarte, călăii l-au dus la Tobira, loc foarte frumos vis-a-vis de Firando. Aici a ținut o foarte frumoasă cuvântare către mulțimea adunată; erau de față nu numai japonezi, ci și mulți comercianți englezi. De obiect al predicei sale a ales cuvintele Evangheliei: „Nu vă temeți de cei ce ucid numai trupurile voastre...” Intre flacări a rămas nemșcat, ca și cum nu ar fi simțit nici o durere. Cântând „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul...” și-a dat eroicul său suflet, la vârsta de 50 ani, în ziua de 12 Octomvrie 1622.

Impreună cu Fer. Constanzo a fost martirizat și catehetul său Augustin Ota; acesta fusese un iaponez bogat și inteligent. Ajungând să cunoască religia catolică, s'a încreștinat. Il însoția pe P. Constanzo în excursiile sale apostolice. Avea mare dorință să intre în Societatea lui Isus și cerea des acest lucru. Intr'aceea a fost prins și

aruncat în temniță. Și de acolo a scris provincialului rugându-l să-l admită în ordin. Provincialul a încredințat pe P. Constanzo cu rezolvarea chestiei. Acesta chiar în preziua martiriului l-a admis pe Ota în Societate și i-a primit voturile călugărești, în temnița în care erau păziți. Fer. Augustin Ota s'a născut în Ogica, mic orășel în Regatul Firado. Cu vârsarea sângelui a sigilat credința și chemarea sa.

Deodată cu P. Constanzo a mai fost prinș și un alt catehet al său, cu numele Gaspar Cotenda. Se trăgea din familie regală și era un tânăr excelent și virtuos. A făcut foarte bune servicii părintelui Costanzo în decursul predicării Evangheliei, mai apoi și în decursul suferințelor sale. I-a premers în martiriu, căci a câștigat cununa martirilor mai curând, împreună cu doi copii, unul de 12 ani, Francisc Toquea is altul de 7 ani, Petru Xequi. Și tatăl acestor copii fusese martirizat. Din epistolele contimporane reiese. că mulțimea mare, care asista la uciderea lor, se mira peste măsură de bucuria cu care copii aceia așteptau lovitura mortală a călăului.

Au fost beatificați de Papa Piu al IX-lea în 1867.

Pomenirea li se face la 12 Octomvrie.

FERICITUL IERONIM DE ANGELIS
ȘI TOVARĂȘII

(1567—1623)

Martiri japonezi.

FERICITUL IERONIM DE ANGELIS

ȘI TOVARĂȘII

Martiri japonezi.

1567—1623

Fericitul Ieronim de Angelis s'a născut la 1567 în Enni din Sicilia. Părinții lui erau foarte buni creștini și fiului lor i-au dat o creștere toarte aleasă. Studiile secundare și le-a făcut la Palermo; îndemnat de cineva și-a făcut exercițiile spirituale ale Sf. Ignațiu; din considerarea adevărurilor vecinice ce i s'au propus spre meditare în decursul acelor execuții, a înțeles că este chemat la viața călugărească și aposolică. Când a venit vorba, ca să-și aleagă cariera, evlavioșii săi părinți s'au învoit prea bucuros, ca fiul lor să între în Socieattea lui Isus. Se simțeau foarte onorați prin aceea, că Domnul a ales pe fiul lor spre serviciul Său. La vârsta de 18 ani a intrat în noviciatul din Messina. Studiile filozo-

fice și teologice le-a făcut în Portugalia. Dorind a munci mult pentru suflete, a cerut dela Superiorii ordinului să-i trimită în misiunile din India ori Iaponia. Primind permisiunea Superiorior, de-și nu era încă preot, a plecat din Lisabona spre India, la 10 Aprilie 1596, având de tovarăș pe Fer. Spinola și pe alți șase Iezuiți. Vijelia de pe mare i-a dus spre coastele Braziliei; au căzut apoi în mânilor piraților englezi, cari i-au dus în Anglia; scăpând de aici au ajuns iară la Lisabona în 8 Ianuarie 1598; aici a fost sfințit de preot. Desprețuind toate incomoditățile și primejdiile călătoriei de pe atunci, au plecat din nou spre India în 1599; în Japonia a ajuns în 1602.

În vremea aceea, în Japonia, bântuia cea mai înfricoșată prigonire împotriva creștinilor. Misionarii au fost alungați ori omorâți. Numai Ieronim a rămas în țara aceea, petrecând pururea ascuns și travestit; în felul acesta a cutreerat întreagă țara, îndemnând pe creștini la statornicie în credință, mângâindu-i și administrându-le sfintele taine. Mai mult noaptea putea să-și cerceteze credinșii și ei pe el; dacă îi întâlnea ziua și aceia voiau să se spovedească, le asculta spovezile plim-

bându-se, ca și cum ar conversa numai cu ei, ca să nu atragă atențiunea șipionilor, cari îl urmăreau neîncetat. Pe lângă toate prigonirile a mai convertit o mulțime mare de păgâni, pe cari el însuși i-a botezat. In provincia Camo o singură dată a botezat nu mai puțin de zece mii de păgâni. Era un aevărat înger păzitor al sârmanilor creștini prigoniți. Ii întăria la luptă nu numai cu cuvântul lui Dumnezeu, ci și cu Trupul și Sângele Domnului din Sf. Cuminicătură. Intr'un regat al Japoniei a fost primul, care a vestit credința catolică.

In decurs de mulți ani a trăit tot în primejdia de a fi prins, căci și împotriva lui, ca împotriva tuturor vestitorilor Evangheliei lui Hristos, fusese rostită sentința de moarte. Când petrecuse deja 27 ani în misiunea aceasta, și era de 56 ani, un trădător — era un bonz, care se convertise cu gândul de a se îmbogăți de pe urma convertirii sale — l-a pârât la autoritățile din Iedo; acestea promiseseră ceva bonzului, dacă le va da pe mână pe misionar. Fiindcă și aceia erau în mare primejdie, cari îl primiseră și găzduiseră în casele lor, el, ca să scape pe binefăcătorii săi de șicănări și de frica mare ce-i cuprinsese, s'a hotă-

rît ca de bună voie să se prezinte înaintea autorităților, arătând prin aceasta, că e gata a suferi moarte de martir pentru credința sa.

O adâncă întristare i-a cuprins pe credincioși, când au auzit despre hotărîrea lui; prin aceasta ei erau lipsiți de singurul lor părinte spiritual, de unica lor mângăere în vremurile acelea cumplite de prigonire. Un însoțitor al său, Simion Jempo, carele îi fusese catehet și îi făcuse mari servicii în propovăduirea și explicarea adevărilor sfintei noastre religii, ba fusese chiar primit în Socetatea lui Isus, nici decum nu voiă să se despartă de iubitul său părinte sufletesc. Ca odinioară diacnul Laurențiu pe Papa Sixtus, așa acum, cu lacrimi îl ruga Simion pe P. Ieronim, să-l lase să rămână lângă el, căci e gata a merge și la moarte cu el. P. Ieronim cu mare dragoste a îmbrățișat pe iubitul său învățacel și i-a promis că laolaltă vor merge la tribunal și poate și la moarte.

Simion Jempo se născuse în orașul Fiengo d'n Iaponia; în tinerețele sale pe-

trecuse șasesprăzece ani într'o mănăstire budistă. Când a cunoscut religia lui Cristos s'a alipit de misionarii Iezuiți, angajându-se la cele mai grele lucrări, ca să-i poată ajuta la propovăduirea Evangheliei între conaștinolii săi, pe cari îi iubia foarte mult și doră să le facă cel ma mare bine încreștinându-i și astfel punându-i pe calea mântuirii vecinice. Firea lui blândă și viața-i nevinovată atrăgea foarte tare pe păgâni.

Conform înțelegerii lor, s'au și prezentat înaintea judecătorului de instrucție. Judecătorul păgân s'a mirat foarte de curajul părintelui Ieronim, căci doar știa bine, că numai moartea poate să-l aștepte. Asemenea a admirat în el și oratoria excelentă și perfecția cu care vorbea limba iaponeză. Cu ori ce preț vroia să afle, că unde a petrecut atâția ani. Dar toate încercările au fost zadarnice, căci eroicul misionar nu și-a trădat pe credincioșii săi. Judecătorul i-a băgat în lanțuri pe amândoi și îi păzia în temniță până ce din nou nu se va rosti sentința de moarte asupra

lor. Ei însă și în temniță propovăduiau Evanghelia; în decurs de câteva zile Simion a convertit zece păgâni.

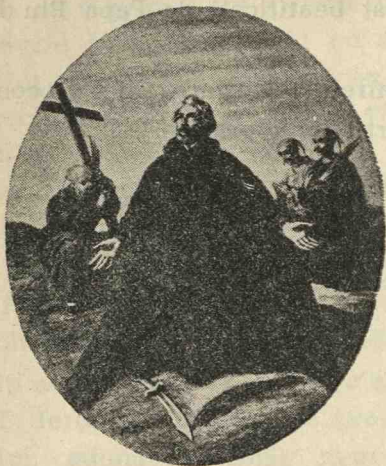
Impăratul i-a condamnat pe amândoi la moarte pe rug; sentința s'a executat la 4 Decembrie 1623. Tot atunci au mai fost executați, P. Galvez, franciscan și alți cincizeci laici, între cari era și vărul Impăratului, Ioan Faramondi.

Despre împrejurările martiriului ne-au rămas următoarele știri: La locul de pierzare, pe P. de Angelis, pe P. Galvez și pe Ioan Faramondi i-au dus călare, ca să fie mai bine văzuți de popor și batjocoriți; ceilalți au mers pe jos. Când s'a aprins rugul, P. Ieronim a început să grăiască poporului, adunat în număr mare să vadă execuția, îndemnându-l, instruindu-l și însuflețindu-l cu privire la grijea cea mare a mântuirii sufletului. Când flăcările au ajuns să-i isbească fața, deodată i-au curmat cuvintele și peste câteva clipe și-a dat Creatorului sufletul său de aur curățit prin foc. De asemenea statornicie în martiriu a dat dovadă și Simion Jempo. Rămășițele trupurilor lor trei zile au fost pă-

zite de soldați; cu câteva zile mai târziu le-au adunat cu mare evlavie creștinii din jur și le-au așezat în morminte cu mare grijă pregătite.

Au fost beatificați de Papa Piu IX în 1867.

Pomenirea li se face în 4 Decembrie, ziua morții lor glorioase.

FERICIȚII IOAN MACHADO
ȘI TOVARĂȘII
(1570—1617)
Martiri japonezi

FERICIȚII IOAN MACHADO
ȘI TOVARĂȘII.
1570—1617.

Martiri japonezi

La moartea împăratului Daifusama, în anul 1616, preaîncercata creștinătate japoneză, zecimată cu cruzime în urma edictului din 1614, nu avea nici o speranță de a se bucura de ceva pace, decât numai în cazul că ar izbucni un războiu. De fapt, succesorul lui Daifusama, Xongusama, era un mare dușman al creștinismului, și de frica lui, nici un principe subaltern nu ar fi cutezat să se arate prieten al creștinilor, fără să nu-și pună în primejdie rangul și viața. Dealtcum răposatul împărat instruisese pe succesorul său cum are să se mențină la putere: să aibă o armată puternică, căci aceasta îl va apăra împotriva răscoalelor lăuntrice, cari erau să izbucnească deoarece mai trăia pretendentul

legitim la tron; mulți principii încă erau nemulțumiți, iar poporul cărtia contra impozitelor prea mari; pe lângă aceea fostul împărat mai sfătuisese pe Xongusama să distrugă religia europenilor, pentru că după figura misionarului pururea se poate ridica umbra răpirii ori a cuceririi Japoniei din partea puterilor europene. Lecția a prins mai ales în ceea ce privește religia; durere, că în foc suflau și Englezii și Olandezii protestanți, cari nu putea vedea cu ochi buni pe comercianții Portughezi catolici. Abia trecuseră trei luni dela urcarea pe tron a lui Xongusama, că a și eșit edictul prin care se impunea fiecărui principie să nu tolereze în principatul său pe creștini, nici să le deie ceva slujbă. Excepție să făcea numai cu orașul Nangasaki, care era întreg catolic, și se mai ținea cont și de comerțul ce se făcea acolo cu Europeanii. Convingându-se împăratul, că religia creștină nu poate fi stârpită din Japonia până ce vor fi acolo preoți și călugări misionari, cari o apără și o propagă, a dat nu peste mult un al doilea edict prin care a dispus prinderea și întemnițarea tuturor misionarilor și preoților, fie japonezi, fie streini; proclama apoi vinovați de

moarte pe cei ce primeau în casele lor pe misionari; erau pedepsiți nu numai capii familiilor, cari primeau pe misionari, ci și alte cinci familii mai apropiate, ai căror capi erau uciși, bunurile confiscate, iar restul membrilor din familie vânduți ca sclavi. Lupta deci s'a început cu toată furoarea, înregistrând religia creștină și învingeri strălucite, dar și unele defecțiuni rușinoase.

Intre astfel de împrejurări a sosit în Japonia Fer. Ioan Machado. Se născuse în Angra din inzulele Azore, la 1570 din o familie bogată, dar mai ales creștină, care l-a împărtășit de o educație aleasă. Abia avea șapte ani, când auzind despre faptele mărețe ale Iezuiților în Japonia, a simțit dorul de a pleca și el în părțile acelea pentru a-și vărsa sângele pentru credință și mântuirea sufletelor. Studiile și le-a făcut în Portugalia. Făcând aici cunoștință cu membrii Societății lui Isus, le-a îndrăgit felul de viață, le-a admirat faptele săvârșite întru mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor, și cuprins de aceste sentimente a cerut în 1597 să fie primit în Societate. Noviciatul l-a făcut în Portugalia, Filozofia în Goa din India, iar Teolo-

gia în Macao. După terminarea studiilor e trimis spre Japonia, țara eroizmului și a martiriului. Încă în 1614 era să-și piardă viața. Superiorii, știind că P. Machado este anume căutat de spionii stăpânirii, l-au rechemat la Nangasaki și se ocupau cu gândul de a-l trimite aiurea afară din Japonia. Dar înflăcăratul misionar atâta s'a rugat lui Dumnezeu, până ce Superiorii au schimbat planul. A fost trimis în insula Goto, unde părea că primejdia nu este așa mare. A fost bine primit, considerat ca un sfânt, iar biserica sa a fost teatrul unor vindecări extraordinare și a altor misiuni. Cerceta des pe leproși îndemnându-i la suportarea cu răbdare a groaznicelor boale. Unui japonez, care l-a primit în casa sa i-a prezis, că numai casa lui va rămâne neatinsă de un mare incendiu, care va mistui toate casele din satul acela; așa s'a și întâmplat.

Plecarea lui spre Goto, a fost pentru el un martiriu de ascultare. Iată ce scrie referitor la aceasta: „Superiorii mei și Dumnezeu au dispus deja de mine — a răspuns celui ce venise să-l facă atent, că spionii stăpânirii sunt și acum pe urmele lui — nu-mi rămâne altceva decât ca să execut

cu fidelitate ordinele lor. M'au trimis la Goto, și la Goto mă voi duce fără să mă abat cu un pas la dreapta ori la stânga. Iar dacă la Goto voi cădea în mâinile prigonitorilor, prin trădare ori prin forță, voi culege în acelaș timp două cununi: una a martiriului și alta a ascultării. În schimb dacă m'ar prinde afară de districtul ce mi s'a designat și într'un loc ales de mine, aș simți tot atâta întristare cât și mângăere, căci cununa martiriului nu aș primi-o dela Domnul, ci aș lua-o din propria mea hotărîre".

A fost prins prin înșelăciune. Un spion s'a prezentat la casa unde era P. Machado ascultând spovedaniile credincioșilor, spunând că a venit să-l cheme pe misionar la un muribund, carele vrea să se împace cu Dumnezeu înainte de moarte. Creștinii se temeau că streinul e spion, și-au arătat nedumerirea, dar Părintele le-a spus să-l introducă la el. Spionul l-a fixat bine, apoi ducându-se repede s'a reîntors cu oamenii stăpânirii, cari l-au înfruntat pentru ce a rămas în Japonia, predicând religia pe care împăratul o urăște și o oprește? Apoi l-au declarat de arestat. Părintele a răspuns: „Eu bucuros mă duc la temniță și la

moarte chiar; mi de mulțumite aduc lui Dumnezeu, căci azi am aflat însfârșit după ce umblu căutând de opt ani. Sunt atât de departe de a mă plânge împotriva ta și împotriva celui ce m'a trădat, ba din contră rog pe bunul Dumnezeu să-i fie milă de el și să-i ierte păcatul".

Guvernatorul a înțeles că un prizonier de felul acesta nu vorbia așa decât dintr'o virtute supranaturală, inspirată de sus, deaceea, în puținele zile câte le-a petrecut pe insulă, din cauza furtunilor pe mare, i-a permis prizonierului, ca în deplină libertate să-și exercite slujba sa de preot. Creștinii auzind, că este prins au și alergat la el din toate părțile ca să se spovedească, să-i audă predicile și mângăerile. Plângeau cu toții, îl îmbrățișau și îi sărutau hainele. La plecare l-au însoțit în procesiune până la mare, unii urcându-se în luntre chiar și intrând în mare, până ce guvernatorul le-a poruncit să se întoarcă.

Ajungând la Omura a fost numai decât transportat în temniță, unde s'a întâlnit cu P. Petru dell'Ascensione, franciscan. Cei doi călugări misionari s'au salutat cu mare bucurie, și din clipa aceea temnița s'a schimbat într'un colț de rai. Au avut și

permisiunea să celebreze Sf. Liturgie, ceea ce au și făcut din ziua Rusaliilor până Luni după Dumineca Tuturor Sfinților, care a fost ultima lor zi de exiliu pe acest pământ.

De fapt, în ziua aceasta, au intrat la ei în temniță Ginchici, delegatul guvernatorului suprem din Nangasaki și Giribioie, unul dintre cei trei guvernatori din Omura, cari după o introducere foarte curtenitoare, i-au anunțat, că îndată ce se va însera vor fi executați. Giribioie era foarte trist și cu o voce tremurătoare a comunicat sentința de moarte.

În schimb din P. Machado a izbucnit o bucurie și veselie mare și a zis: „Domnilor, voi ne aduceți o veste atât de mult dorită și scumpă, cât de dorit și scump este raiul. Deaceea aducându-ne-o, pentru ce sunteți așa triști? Ceea ce faceți acum e o slujbă îngerească, e o veste ce se aduce celor iubiți, cu cea mai mare expresie posibilă de veselie.

— Dar cum? — răspunse Giribioie — eu vă vorbesc de moarte și voi îmi vorbiți de rai? Moartea e sigură e aproape și vouă aici nu vă pasă; iar raiul, când l-ați văzut și unde, ca să vă umple de o bucurie atât

de mare încât nici nu vă bateți capul cu moartea? Cât de departe e raiul?

— Numai la patru pași — răspunse surâzând Păritele.

— Ce spui? Patru pași? Dacă alți Părinți de ai voștri, cari m'au încreștinat, au spus adevărul, ei îmi arătau, când eram copil, ceriul zicând că acolo e Raiul. Or a urca până acolo, până la stele, ori și mai sus, se cer mai bine de patru pași!

— Patru pași nu sunt altceva decât spațiul dintre temniță și locul unde putem fi uciși,.. Dar cu ce fel de moarte vom muri? — Asta n-o pot spune încă. — Am întrebat numai în interesul meu, căci m'aș mângăia, încă de pe acum, dacă aș ști că voi fi tăiat în bucăți, încetul cu încetul.

După plecarea guvernatorilor, cei doi misionari și-au gratulat împrumutat bucurându-se de certitudinea martiriului lor iminent. — „Acesta este harul ce l-am cerut dela Domnul în decursul acestor nouă zile în cari am putut celebra” — a zis P. Petru. — Și eu — adause P. Machado — trei zile din viața mea le socotesc vrednice de amintire spre mângăierea mea: prima, când am intrat în Societatea lui Isus; a doua, când am fost prins la Goto, acum

o lună; a treia e aceasta, în care mi se împlinesc toate dorințele”.

P. Machado s'a grăbit se avizeze pe Superiorul său despre mult dorita grație, ce o primise. „Primesc acum avizul — scria el — că îmi voi da viața pentru bunul meu Isus. I-o dau, și dacă aș avea o mie de vieți, toate I le-aș da cu ajutorul harului dumnezeesc. Mor foarte îndestulit, pentru că mor întru mărturia preasfintei Sale legi și credințe, care, deși nevrednic, am predicat-o Japonezilor. Aduc mii de mulțumite preasfântului Isus, că cu toate că sunt un mare păcătos, totuș a binevoit a mă învrednici de o binefacere atât de mare. Acum, în sfârșit, deși nevrednic îmi pare că sunt oarecum fiul pururea iubitei mele mame, al Societății lui Isus. Simt în adâncul inimii mele, că până acum puțin am făcut în serviciul ei; cu toate acestea eu am toată încrederea în meritele iubitei și sfintei mele Socieați a lui Isus, că voi muri ca fiul ei, deși nevrednic. Și fiindcă stăm așteptând pe executorii sentinței, termin cerându-vă binecuvântarea și să vă aduceți aminte de mine la sfântul altar”.

Locul de execuție n'a fost cel comun pentru răufăcători. Unii creștini, cari în taina inimii lor, se gândiau la viitoarea biserică ce se va ridica pe noul Calvar, au atras atențiunea lui Giribioie, carele a consimțit bucuros, să se aleagă un loc frumos și plăcut pentru o moarte atât de nobilă. A fost ales un frumos delușor, departe cam un kilometru și jumătate dela închisoare.

Innoptându-se, cei doi osândiți la moarte, cu un crucifix simplu în mână și încunjuțați de un număr mare de credincioși, cari îi însoțiau cântând psalmi și plângând, au urcat locul triumfului lor. În clipele acelea nici un cuvânt nu putea avea o mai mare înrâurire asupra inimilor, ca ținuta lor ce radia bucuria creștinului, care își dă viața pentru Invățătorul său. Asta au înțeles-o și păgânii, cari erau de față; iar pentru creștinii slabi și apostatați, o aspră mustrare a slăbiciunii lor, precum și ca o rechemare la o viață eroică creștinească.

Un creștin, cu numele Dămian, s'a apropiat atunci cu două rogojine, pe cari le-a întins la picioarele martirilor. Dorința lui era, ca capetele martirilor să cadă pe ele și astfel să aibă ca moaște sângele ce va

rămânea pe ele. Dar cei doi misionari, din umilință nu au primit oferta ce li se făcea, ci au îngenunchiat pe pământul gol, unul cu fața către celălalt, și așa au așteptat lovitura de moarte.

Sabia călăului, dintr'o lovitură a retezat capul fratelui Petru; pentru P. Machada a fost nevoie de trei lovituri, voind oarecum Domnul a-i împlini dorința exprimată de a fi tăiat în mai multe părți. Asupra trupurilor martirilor s'a năpustit mulțimea credincioșilor; unii le sărutau, alții tăiau bucăți din hainele lor, ori muiau batiste în sângele lor. Chiar și în dimineața următoare, credinciosul Damian, abia cu mare greutate a putut așeza trupurile în coșciuge, cari au fost îngropate chiar în locul martiriului. Cununa martiriului au primit-o în ziua de 22 Maiu 1617.

Martor al martiriului lor a fost și Leon Tanaca, catehetul fericitului Machado. Fuseseră prinși deodată. Acestui catehet i se dăduse prilejul de a fugi și astfel a scăpa de moarte. Dar el mai bine a voit să aibă parte de soarta învățătorului său, decât și numai la aparență să-și tăgăduiască credința. Când a observat că voise să-l lipsească de cinstea morții vrednice de in-

vidiat, se plângea neîncetat cu mare amărăciune, spunând cât de nefericit se simte, dacă îl lipsesec de cinstea cea mare a martiriului. Se vede că era foarte bine format pentru slujba sa de însoțitor al misionarilor. Din tinerețe fusese ales de Părinți și instruit temeinic în adevărurile de credință, pe cari apoi cu mare ușurătate le propunea connaționalilor săi, posedând și mai bine limba. Catehiztii peste tot, au adus nespuse de mai servicii Societății și creștinismului peste tot în Japonia. Când numărul Părinților scăzuse tare ori de tot chiar, ei au fost aceia, cari au menținut credința vie și eroică chiar în inimele Japonezilor. Biserica numără mulți martiri și dintre ei.

Leon Tanaca fusese împărțit pe lângă P. Machado; l-a și însoțit până la porțile rauiului; dar n'a fost lăsat atunci să intre; a trebuit să aștepte alt prilej: 1 Iunie din acelaș an, când a fost martirizat și el dimbreună cu un dominican și un franciscan. Cu cea mai mare bucurie și-a plecat capul sub paloșul călăului, și așa după zece zile s'a întâlnit iarăș cu părintele său sufletesc, dar acum în ceriu.

Deodată cu pomenirea lor se face și a altor cateheți, a lui Matei de Arima și a lui Simion Kiota, cari au fost martirizați în 1620, primul la 22 Maiu, iar al doilea la 16 August. Pe Matei de Arima în repetite rânduri l-au umplut cu apă. apoi o scoteau din el amestecată cu sânge, până ce a murit. Pe Simion, carele se trăgea din familie regească la porunca regelui din Bungo, dimpreună cu soția sa și alți trei compatrioți, cari îl primiseră ca oaspe, i-au răstignit cu capul în jos și în felul acesta au primit cununa martiriului.

Au fost beatificați de Papa Piu IX la 7 Iulie 1867.

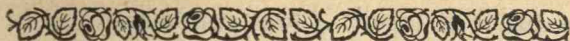
Pomenirea li se face la 22 Maiu.

FERICITUL DIEGO CARVALLO

(1578—1625)

Martir japonez

FERICITUL DIEGO CARVALLO

1578—1625

Martir japonez

S'a născut în Coimbra din Portugalia la 1578. După terminarea studiilor în Societate, în tinerețe, a muncit în patria sa; după câțiva ani a fost trimis ca misionar în Japonia, unde tocmai atunci bântuia o groaznică persecuțiune împotriva creștilor, mai ales a misionarilor; totuși i-a succedat să pătrundă în țara aceea și să predice Evangelia 15 ani dearândul îmbărbătând pe toți la statornicie în credință. Fiind exilat s'a dus în Cocinchina, unde a întemeiat o nouă misiune; dar nu peste mult s'a reîntors iarăși în Japonia, dar acum în partea nordică, în insula Iezo, unde până atunci nu mai fuseseră misionari. După șapte ani de osteneli apostolice, a fost descoperit și dovedindu-se că

e preot și Iezuit, a fost condamnat la cea mai crudă moarte, carea și în Japonia abia era cunoscută: la moartea cu frigul. În cap de iarnă, când era un ger tăios, și toate râurile înghețate, au făcut o gaură mare în gheața unui râu, și a fost silit să între desbrăcat în apă. Jur împrejur erau soldați și mult popor, cari între hule și batjocuri îl provocau să se lapede de credință, Deja de trei ore se chinuia în apa rece, dar nici cel mai mic semn de nerăbdare nu dăduse, ci sta liniștit și blând, fără să se plângă cât de cât; atunci judecătorul și-a schimbat sentința și l-a trimis la prefectul provinciei.

Aici prin amenințări și promisiuni iarăși au încercat să-l facă să se lapede de Hristos; dar fiindcă toate acestea nu au fost în stare să-l înfrângă pe zelosul misionar, după patru zile iarăși l-au dus la râul înghețat, poruncindu-i să se coboare în apă și să steie acolo până își va da sfârșitul, prin o moarte înceată. I-au mai poruncit ca tot mereu să-și schimbe poziția trupului aci să se culce, aci să steie mai mult ori mai puțin ridicat din apă; credeau că în felul acesta îi vor înfrânge statornicia. Dar eroicul bărbat în lupta aceasta înde-

lungată, își arunca numai ochii spre ceriu, cânta laude lui Dumnezeu și îndemna la statornicie în credință pe creștinii din jurul său. Abia pe la miezul nopții a încetat de a trăi, după ce suferise chinurile gerului timp de 12 ore. În decursul vieții sale apostolice se exercitase în așa asprimi și osteneli, încât frigul de nesuferit al râului înghețat, nu atât vieții sale muncitoare, cât mai ales morții sale lungi a pus capăt.

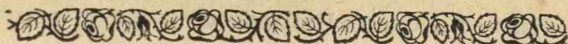
Acest glorios martir al Bisericii și-a dat viața pentru credință la 22 Februarie 1625 în Xenda din țara Axua. Era de 46 ani, dintre cari 30 îi petrecuse în Societate. A fost beatificat de Papa Piu IX la 1867.

Pomenirea i se face la 25 Februarie.

FERICITUL MIHAIL CARVALLO
ȘI TOVARĂȘII

Martiri Japonezi

FERICITUL MIHAIL CARVALLO ȘI TOVARĂȘII.

Martiri Japonezi.

S'a născut în orașul Braga din Portugalia la 1577. Dorind mult a munci pentru lățirea împărăției lui Dumnezeu, s'a înrolat în Societatea lui Isus. Incă tânăr a plecat în India unde și-a început apostolatul. De aci a fost trimis în Japonia, unde bântuia deja prigonirile contra creștinilor; numai travestit a putut intra în țara Soarelui-Răsare, unde a dus o viață plină de greutate și lipsuri. Abia trei ani servi lui Dumnezeu ca msionar, căci fiind recunoscut de preot și Iezuit, a fost prins în insula Omacura și aruncat în temniță.

Incă după al doilea an de apostolat, se predase el de bună voie guvernatorului,

căruia i-a expus limpede că e preot iezuit și predicator al legii lui Dumnezeu. El se miră că misionarii cei atât de căutați nu se prezintă ei de ei ca să-și mărturisească credința înaintea autorităților păgâne. De aceea a făcut cu sine însuș, ceea ce doria să vadă în alții. Dar guvernatorul fie că era un om blând și se îngrozea de crudității, fie că-i părea rău de speșele ce ar fi trebuit să le facă cu trimiterea unui curier la curtea împăratului pentru a primi instrucțiuni, de aceea a inventat un expedient, care l-a scăpat și pe P. Carvallo, dar și el a rămas necompromitat: L-a declarat de nebun pe P. Carvallo și a poruncit soldaților să-l ducă departe peste hotarele provinciei sale. Fiind recunoscut de niște creștini, aceștia l-au condus la provincia-lul P. Francisc Pacecho, carele îi admira zelul, dar îi spusese să fie prudent în manifestarea lui. L-a trimis la o comunitate creștină, nu departe de Nangasaki, unde nu peste mult a fost prins.

Cât de mult doria el să pătimească pen-

tru Hristos și să moară ca martir, se vede din epistolele ce le-a scris din temniță: „Aici suntem cu toții bolnavi; dar plini de o bucurie nemărginită. Dumnezeu, Domnul nostru, adevăratul Părinte al milinelor ne asistă cu ajutorul Său în cele mai grele suferințe. În ce mă privește pe mine o mărturisesec sincer, nu mi-aș fi putut închipui nicicând că poate fi atâta dulceață în a suferi din iubire față de Dumnezeu”, — „Ce norocos aș fi deci — scrie la 10 Febr. 1624 Părintelui Benedict Fernandez— dacă m'aș afla într'un foc mare arzând de iubirea unui Dumnezeu atât de bun! Ce fericit aș fi dacă mi s'ar tăia membrele în mici bucățele în cinstea acelu Stăpân, carele m-a prevenit cu atâtea daruri, carele m'a urmărit și m'a susținut pururea știind bine ce mare era nerecunoștința mea! O iubitorule Isuse, ce va face acest biet păcătos pentru ca să-ți placă? Ce chinuri va putea el suferi ca să-ți atragă privirile binevoitoare? Dă-mi ceeace poruncești și poruncește ceeace voiești”. — „Acum e

timpul, prea iubite Părinte, de a ajuta pe acest serv nevrednic cu rugăciuni fierbinți și cu sfinte jertfe, ca Domnul să-mi deie putere în toate câte voiește să pătimesc pentru păcatele mele; și să-mi deie spre mărire și mărturia Legii Sale sfinte, spre satisfacerea și izbăvirea păcatelor mele, ca eu să sufăr multe torture și necazuri: și foc și fer și tot ce dușmanii Domnului nostru Isus Cristos și ai sfintei Sale Legi, pot să inventeze". — „Lumea, plăcerile, bucuriile și onorurile ei să mi se prefacă în cruci; gusturile, bucuriile și veseliile mele să fie patimi pentru Isus, a-mi da viața pentru iubirea Lui, suportând toate chinurile cu răbdare și umilință pentru acel Domn, carele Dumnezeu fiind și Creatorul meu, și-a dat viața și sângele pentru mine, carele sunt un josnic păcătos". — „Iar dacă Maiestatea divină va fi mai bine servită, dacă voi muri în temnița aceasta, ros de viermi, acoperit de necurățenii, fie voia Sa; eu sunt pregătit la așa ceva;

ori ca să stau în ziua judecării în locul acestei strâmt, chinuit de boale, de dureri și de neazuri, fie și aceasta, căci eu sunt de mii de ori mai îndestulit; numai atâta, ca El să nu-și ieie de pe mine ochii Săi, cari alină și fac plăcute toate, și să mă însoțească pururea cu harul său, fără care sunt sigur că nu pot nimica, pe când prin El toate le pot". Ce minunată pregătire la martiriu! Pregătire făcută între grozavele condițiuni ale închisorilor japoneze de pe timpul acela!

Nu numai cu inimă liniștită, ci chiar cu bucurie suporta toate suferințele, la cari mai adăugea și mortificări voluntare. Era omul rugăciunii și al unirii cu Dumnezeu.

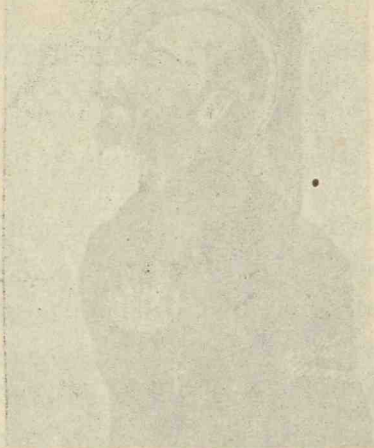
Măi erau cu el în închisoare și alți trei preoți din diferite ordine: vina lor comună era: propovăduirea Evangheliei. Vina aceasta trebuiau s'o ispășească prin moartea cu foc. Când s'a publicat sentința, acești 4 bărbați eroici, au primit-o cu cea mai mare bucurie și ca cea mai mare bine-

facere a lui Dumnezeu. In 25 August 1624 au fost duși la rug. In drum spre locul de pierzare, cântau imnuri religioase. P. Carvallo a ținut o cuvântare către popor în care se declara de servitor al lui Hristos, iar pe păgânii, cari nu voiau să se încreștinească i-a amenințat cu osânda vecinică. I-au ucis cu foc încetinel.

In acelaș an și cu acelaș fel de moarte, a fost martirizat și Caius de Corea, catehet al Societății lui Isus. Venise în Japonia cu soldații împăratului Taikozama. Aici a cunoscut lumina Evangheliei și a fost botezat de un părinte iezuit. Mai mult timp a studiat religia creștină, apoi s'a dedicat serviciului misiunilor. Fiind prins au încercat a-l abate dela religia cea adevărată prin fel și fel de lîngușiri; dar fiindcă acestea nu au prins l-au dus la locul de pierzare. Numai o mână i-au legat-o de par; el tot timpul' cânta laudele Domnului și astfel cântând a trecut din viața acesta în cealaltă, ca să se alipească de corul Ingerilor în ziua de 15 Septemvrie 1624.

E primul martir corean, și ca atare se bucură de mare cinste înaintea compatrioților săi.

Papa Piu al IX-lea i-a beatificat în 1867. Pomenirea li se face în 25 August.

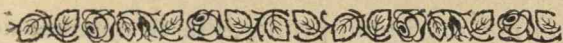

FERICITUL TOMA ȚUGI

(1571—1627)

Martir japonez

FERICIȚII TOMA ȚUGI, MIHAIL NA- KAXIMA ȘI TOVARĂȘII

Martiri Japonezi.

Fericitul Toma Țugi s'a născut în Omura din Japonia la 1571; încă din copilărie a fost educat de Părinții din Societatea lui Isus; convertindu-se la catolicism s'a făcut Iezuit. Era un băiat virtuos și cu minte ageră. Mai târziu a corespuns pe deplin așteptărilor puse în el. Când a izbucnit prigonirile contra creștinilor, el era în Macao unde își făcea studiile teologice; cât ce le-a terminat, s'a grăbit spre patria sa, ca să fie de ajutor în cele sufletești greu încercaților săi compatrioți. Nu lua în seamă primejdiile la cari se expunea: pentru

el mai mari erau primejdiile ce amenințau sufletele răscumpărate cu Sângele unui Dumnezeu, cari ușor puteau să cadă în nenorocirea vecinică. Cu mare greutate a putut intra în Japonia; dar nu peste mult a și fost prins. Un an de zile s'a chinuit într'o groaznică temniță din Nangasaki, unde mai avea să se lupte și cu neamurile sale, cari tot steteau de el să se lapede de credință și să-și mântuie viața, dacă nu de dragul său, cel puțin de al lor, ca să nu-i lase fără ajutor, mai aducându-le pe deasupra și o mare rușine pe capul familiei. El le răspundea, că a muri pentru Hristos e cea mai mare cinste. S'a arătat curajos nu numai în a respinge propunerile necreștinești ale rudeniilor sale, ci și atunci când i s'a publicat sentința de moarte. Cu mare bucurie a alergat spre locul unde era ridicat rugul pe care trebuia să fie ars; nici când nu a vorbit cu mai mare entuziasm și succes ca tocmai dintre flacărele

rugului. Când flacările îl înconjuraseră și îi arseseră trupul în mare parte, cei ce erau de față au spus, că au văzut cum deodată i s'a deschis pieptul și din deschizătură a isbucnit o limbă de foc, foarte luminoasă, care a atras atențiunea tuturor. Creștinii ziceau că aceea a însemnat plecarea spre ceriu a sufletului martirului; fiecare își simțea inima înflăcărată de iubire față de credință. A fost martirizat în ziua de 7 Sept. 1627.

Deodată cu Fer. Toma au fost martirizați și Aloiziu Maquin dimpreună cu fiul său Ioan, cari adeseori îl găzduiseră în casa lor, în decursul excursiilor sale apostolice. Tot atunci era în temnița din Nangasaki și Mihail Nakaxima. carele încă se ținea de Societatea lui Isus. Pe acesta mai întâi l-au bătut crunt cu bastoane, apoi l-au expus la razele dogoritoare ale soarelui; l-au întins apoi pe o masă și l-au um-

plut cu apă, pe care apoi au tescuit-o din el; operația aceasta chinuitoare au repetit-o cu el mai de multe ori. În sfârșit l-au dus la muntele Urgen, unde l-au supus la torturi cu apă sulfuroasă, ce clocotind izvora din muntele acela. Atâta l-au udat cu apă de aceasta, până ce aproape toată carnea de pe trup i s'a spuhăit. Slăbit peste măsură de această tortură neumană și-a dat sufletul Creatorului său în ziua de 25 Decembrie 1628 la vârsta de 45 ani. Tot pe atunci au mai fost martirizați alți 22 Iezuiți. Societatea lui Isus are declarați de Sfinți ori Fericți 33 misionari din Japonia; alți 51 așteaptă terminarea proceselor de beatificare. Cei ce au suferit martiriul înainte de 1632 au fost beatificați de Papa Piu al IX-lea la 7 Iulie 1867, În decursul prigonirilor japoneze dintre anii 1593—1642 au fost martirizați nu mai puțin de 3000 creștini; alți 300.000 au pierit de foa-

me și în exiliu. În anul 1642 Japonia a fost închisă pentru streini; abia în 1874 au putut să intre iarăși în ea misionarii.

Amintirea acestor trei Fericiți se face la 6 Septemvrie.

FERICITUL ANTON IXIDA
ȘI TOVARĂȘII
Martiri japonezi
(1570—1632)

FERICITUL ANTON IXIDA
ȘI TOVARĂȘII
Martiri japonezi

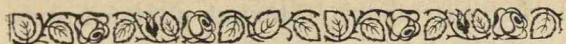
În ziua de 3 Septemvrie 1632, ceata glorioasă a martirilor iaponezi s'a sporit cu șase martiri, între cari a fost și Antoniu Ixida, preot iezuit, născut în Ximabara la 1570. Ajungând în atingere cu misionarii iezuiți, cari evangelizau Japonia, s'a convertit și a intrat în Societatea lui Isus ca să lucreze și el la convertirea patrioților săi. Când a izbucnit prigonirea era deja preot și cu mare zel propovăduia cuvântul adevărului celor ce zăceau în întunec și în umbra morții. Cunoștea foarte bine sectele religioase din Iaponia și cu oratoria sa rară le combătea cu mare succes. Preoții păgâni nu odată s'au văzut zdrobiți de argumentele aduse de smeritul dar savantul Iezuit. Unul dintre cei mai învățați preoți păgâni l-a cercetat și în închisoare provocându-l la dispută; dar acel sărman de învățat a tras scurta și a luat-o la sănătoasa, pierzându-și pofta de

a mai discuta cu P. Ixida. A cutreerat mai toate provinciile Japoniei, făcând mult bine creștinilor, îndemnându-i la o viață morală și la statornicie în credință și convertind la creștinism pe mulți păgâni. Era de 62 ani, când a căzut în mânilor dușmanilor crucii. Timp mai îndelungat a lăncezit în închisoare, fiind supus la diferite torture. În sfârșit a fost dus dimpreună cu tovarășii de suferințe, la izvoarele de pucioasă de pe muntele Ungen. Din izvoarele acestea țâșnea apă sulfuroasă foarte caldă, căci isbucniau și flăcări din crăpăturile muntelui. Apa în cursul său forma ici coala lacuri, a căror apă era așa de fierbinte și usturătoare, încât dacă cădea vreo picătură pe trup rodea carnea până la os pricinuind dureri înfiorătoare. Sosind la pârâiașele acestea, călăii au spus martirilor că se pot scăpa de tortura cu apa aceea, dacă se lapadă de credință. Ei însă cu unanimitate au respins propunerea ce li s'a făcut. Atunci au și început numai decât cu chinuirea. Cu un vas spart la fund luau apă și așa stropiau trupurile goale purtând vasul încoace și încolo. Unde ajungea apa se iveau beșici roșii, pielea crăpa iar carnea începea să se roa-

dă. Stropirea au repetit-o de mai multe ori. Mai întrerupeau operația aceasta, ca martirii să-și mai vină în fire, și așa să fie și mai tare chinuiți. Cam de șase ori la zi îi supuneau la baia aceasta infernală, și cam o lună de zile a ținut tortura, rămânând mai numai oasele pe ei. Pe lângă toate chinurile înfricoșate, P. Ixida și tovarășii nu și-au pierdut răbdarea; nu încetau a se ruga la Dumnezeu pentru chinătorii lor și a-i îndemna să se lapede de idoli și să primească religia catolică, care singură e în stare să-i scape de osânda vecinică, de chinuri și mai groaznice, de cum suferiau ei. Mai mult decât cuvintele, pilda răbdării lor, pe mulți i-a adus la primirea adevărului. Despre aceasta a fost avizat guvernatorul din Nangasaki; acesta a dat poruncă, ca condamnații să fie aduși la el în oraș. Văzându-i așa de mistuiți în trup, și înțelegând că și așa nu-i mai poate chinui cu alte torture, a dat ordin să fie arși pe rug, dar cu un foc încet. Aceasta s'a și întâmplat la 3 Septemvrie 1632. Papa Piu IX i-a scris între Fericiți la 1867, iar pomenirea le-a stabilit-o pe 3 Septemvrie, ziua martiriului lor.

FERICITUL LEONARD CHIMURA
ȘI TOVARĂȘII
(1575—1619)
Martiri japonezi

FERICITUL LEONARD CHIMURA
ȘI TOVARĂȘII

1575—1619

Martiri japonezi

Leonard Chimura, de naționalitate japonez, se trăgea dintr'o familie botezată de însuș marele apostol la Iaponiei, Sf. Francisc Xaveriu. Încă de tânăr a fost foarte impresionat de faptele mărețe ale misiionarilor; de aceea s'a și oferit să le servească și să le ajute în munca lor apostolică. Misionarii s'au și folosit de el ca de catehet, căci era foarte inteligent; ar fi putut să fi fost sfințit și de preot, căci cunoștințele și virtuțile necesare le avea, dar el din umilință mai bine a voit să servească lui Dumnezeu în Societatea Fiului Său, ca simplu frate laic. Prigonirea din 1614 l-a aflat în deplină activitate de apostolat și muncă; gradul și naționalitatea sa l-au ascuns dinaintea ochilor prigonitorilor și astfel el și-a putut continua aposto-

latul, instruind și întărind pe creștini în credință. Intr'o zi a trebuit să se prezinte înaintea tribunalului căci în mod calomnios fusese acuzat de o crimă. El s'a apărat și a fost aflat nevinovat. Era să fie trimis acasă, când unul dintre judecători l-a întrebat că nu cumva cunoaște vreun creștin ori vreun misionar. Fericitul a răspuns plin de curaj: «Cunosc pe unul singur: pe cel ce vă vorbește!» A fost numai decât legat în lanțuri și aruncat într'o temniță înfiorătoare, unde a fost lăsat să fie chinuit de foame și de dureri nu mai puțin de trei ani. Dar și în temniță a continuat a face apstolie: a convertit 96 de păgâni, iar pe creștinii întemnițați îi îndemna la statornicie.

Deodată cu el au mai fost condamnați la moarte prin foc încet și următorii: Andrei Tacuan, carele se trăgea din cele mai înalte familii iaponeze; fusese botezat și educat de Iezuiți; Toma Tequea, corean, și Dominic Giorgi, portughez; vina lor fusese că găzduiseră pe misionari. Le servește tuturora spre mare cinste, că cu toții au respins toate promisiunile de onoruri și bogății, ce li le-a făcut guvernatorul; mai bine au abzis de toate bunurile

lumii acesteia, decât ca să-și piardă sufletul.

După ce i-au condamnat la moarte, i-au condus pe acești glorioși soldați ai lui Hristos la rug, și au fost legați numai de cât de parii din mijlocul rugului. Când s'a dat foc rugurilor, fumul i-a acoperit de tot pe martiri, așa că poporul nu-i mai vedea. După ce a mai încetat fumul și martirii au putut fi zăriți printre flăcări, cu toții se minunau de ținuta lor liniștită, de privirile lor ridicate spre cer, unde nădăjduiau să ajungă din acel loc de chinuri. Arzând funiile, Fr. Chimura avea mâinile libere. Le și mișca adunând oarecum flăcările în jurul trupului său, cași cum ar fi simțit în aceasta ceva răcorire, alinare a groaznicelor sale suferințe; totodată îi auziau și vocea prin care preamăria pe Dumnezeu cu cântece religioase; mult n'a putut cânta, căci fumul și dogoreala i-a curmat respirarea; i-a pierit glasul și cu acesta și viața. Astfel a trecut prin foc la viața cea fericitoare în vrâsta de 44 ani.

Au fost beatificați de Papa al IX-lea în 1867. Pomenirea li se face în ziua de 27 Noemvrie.

FERICITUL PETRU FABER
(1506—1546)

*Primul tovarăș al Sf. Ignoțiu și patronul
predicatorilor de exerciții.*

FERICITUL PETRU FABER

(1506—1546)

*Primul tovarăș al Sf. Ignațiu și patronul
predicatorilor de exerciții.*

«Domnul m'a făcut să mă nasc din părinți buni, catolici și evlavioși, cari deși erau țărani, totuși aveau mijloace materiale suficiente pentru a mă ajuta în ceea ce privește mântuirea sufletului meu conform scopului pentru care am fost creat. Au pus mare grijă în educarea mea în frica lui Dumnezeu așa încât deși mic, totuș aveam conștiința faptelor mele și — ceeace e un semn al unui mai mare har dumnezeesc — cam pe la vârsta de șapte ani am început a simți de multe ori afecte speciale de devoțiune, așa că plecând din epoca aceasta Domnul însuș, ca mirele sufletului meu, a voit să mă ia în stăpânire».

Astfel își descrie originea sa Fer. Petru Faber, primul tovarăș al Sf. Ignățiu de Loyola și cel mai abil explicător al exercițiilor spirituale, compuse de fondatorul Societății lui Isus, în Memorialul său, destinat a ne descoperi un suflet candid, curat, contemplativ, dedicat rugăciunii, biruitor în lupte, perseverent în zel, pururea unit cu Dumnezeu, cași cum activitatea sa nu ar fi fost decât o rugăciune continuă.

Acest distins fiu al Societății s'a născut la 13 Aprilie 1506 în satul Villaret din munții Savoiei. Natura l-a înzestrat cu darul de a răspândi în jurul său un farmec minunat, care atrăgea la sine toate inimile și sufletele spre a le instrui, mângâia, îndemna spre bine, a le feri de rău. Toți martorii contimporani sunt de acord în a proclama sfințenia încântătoare a micului predicator de șapte ani. În Dumineci și sărbători aduna în jurul său numeroase persoane, bărbați și femei, mari și mici, și le spunea ce tânăra sa vrâstă îi insufla, fiind ascultat cu mare atențiune, ca și cum ar fi fost un mare orator. Terminându-și drăgălașa cuvântare, bărbații și femeile, cari rămăneau încântați ascultându-l, îi dăruiau nuci, alune, fructe, pe cari el nu-

mai decât le și împărția între păstorii și păstorile de vrâsta sa, cari îl iubiau și stimau mult; îl cinstiau atât de mult încât în prezența lui n'ar fi rostit vreo vorbă mai puțin corectă, ori să fi zâmbit la sfaturile, ce el cu atâta seriozitate le da.

Ar fi fost păcat, că un copilaș înzestrat cu atâtea însușiri alese, să rămână numai lângă turmă. Cam pe la zece ani a simțit un mare dor de a studia; dar părinții nu erau aplicați a-i împlini dorința; deaceea micul Petru, când era singur cu turma, gândindu-se la frumoasele cunoștințe ce le-ar câștiga în școală, suspina și plângea cu amar. La intervenția unchiului său, Don Mamerțiu Faber, priorul Certozei din Reposoir, carele cunoscând frumoasele calități ale copilului, a zis fratelui său „Dacă tu te împotrivești că fiul tău Petru să studieze, te împotrivești voinței lui Dumnezeu», tatăl lui Petru s'a hotărât a-și da copilul la școală, coste ce va costa. A cercetat școala întâiu la Thones, apoi la La Roche, unde a avut de descăl pe evlaviosul preot Petru Velliard, carele propunea unui mare număr de școlari știința oamenilor și a Sfinților. La vrâsta de doisprezece ani a simțit în sine îndemnul de

a se consacra Domnului. «Intr'o zi a vrâstei mele de doisprezece ani, într'un câmp, —era vacanță și eu păzeam turma mea — cu inima plină de bucurie și sub presiunea unui dor intens de curățenie, am promis Domnului de a păstra pururea castitatea».

Dorind să fie preot trebuia să-și câștige o știință mai înaltă. Deaceea la vârsta de 19 ani a plecat la Paris, unde universitatea Sorbona atrăgea numeroși studenți din întreaga Europă. Mai bogat în virtuți decât în bani, a fost nevoit să-și ieie o cameră în comun cu un alt student, gentilom navarez, destinat și el la lucruri mari, cu Francisc Xaveriu. Indată s'au înțeles și au devenit prieteni. După ce a primit doctoratul în Filosofie, în 1530, vine în atingere cu un alt cavaler spaniol, cu Ignațiu de Loyola, care convertit la cauza lui Dumnezeu, venise să-și completeze studiile în vederea apostolatului la care îl chemase Dumnezeu. Faber îl pregătea la ascultarea cursurilor. «După ce am tras mare folos din conversațiile cu el, scrie în Memorialul său — m'am bucurat încurând de intimitatea lui. Trăind în aceeaș cameră, fiind la aceeaș masă, el, Ignațiu, fu învățătorul meu în lucrurile spirituale.

învăţându-mă modul de a mă ridica la cunoaşterea voinţei lui Dumnezeu şi a voinţei mele proprii». «In sfârşit — zice ei mai departe — nu eram decât o singură persoană în a dori, a voi şi în hotărîrea de a alege calea, ce o urmăm acum». In schimbul ştiinţei şi culturai primite Ignatiu a dat lui Faber o viziune mai amplă de muncă şi un scop mai înalt şi mai sublim de apostolat.

Fiind singurul preot între primii tovarăşi ai Sf. Ignatiu, el a fost acela, carele la 15 August 1534 le-a primit voturile în capela de pe Mont Martre. Când Ignatiu era în Spania, el era superiorul miciei comunităţi şi conducătorul ei până la Venetia. A fost apoi la Roma, unde Papa Paul al III-lea l-a numit profesor de Sf. Scriptură. In 1539 se afla împreună cu P. Laynez la Parma, unde au desvoltat un apostolat dintre cele mai bogate în roade spirituale. Prin predicile şi mai ales prin conferinţele lor, prin instrucţia tinerimei, prin exerciţiile spirituale, la predarea cărora P. Faber se pricepea de minune, au schimbat înfăţişarea acelu oraş. Toată lumea alerga la ei, preoţi şi mireni, ca să scoată apa vieţii din izvoarele limpezi ale exer-

cițiilor, așa cum știa să le propună P. Faber. După pilda lor, mulți dintre preoții locali au devenit și ei apostoli, predicând și dând exerciții spirituale altora. A întemeiat Congregația Invățăturii Creștine, pentru instrucția religioasă a copiilor, precum și a încarcerărilor. Astfel de activitate a produs multe vocațiuni; amintim aici numai a Ven. P. Antoniu Crimînali, primul martir al Societății, în Indiile orientale.

În 24 Octomvrie 1540 ne întâlnim cu P. Faber în Worms în Germania, unde fusese trimis de Papa Paul III, cu ambasadorul imperial Ortiz, la convorbirile religioase de acolo dintre catolici și protestanți. Stările religioase și morale din Germania l-au întristat mult, căci s'a convins despre originea ruinei. «Trebuie să ne mirăm — scrie el — că nu sunt de două ori de trei ori mai mulți eretici, pentru că viața rea duce în mod necesar la erezie. Nu prin folosința rea a Scripturii, nici prin motivele aparente ale lor în dispute au putut protestanții să ducă mulțimi așa mari la părăsirea credinței catolice, și atâtea orașe și provincii de a se rescula contra Bisericii Catolice : cauza

principală stă în purtarea rea a clerului. Dacă în orașul acesta Worms ar fi fost și numai doi sau trei preoți buni, inima îmi spune, că acești doi sau trei, aprinși de zelul pentru suflete, ar fi putut face din poporul acesta simplu, ceea ce ar fi voit». Din pricina nepriceperii și lașității comisarului imperial, convorbirile n'au succes. Faber nu se ocupa numai cu convertirea ereticilor, ci și cu întărirea catolicilor în credința lor, și mai ales cu reformarea clerului.

În 1541 P. Faber este trimis la dieta imperială din Ratisbona. Pentru el a fost o ocazie bine venită de a face mult bine prin predicarea de exerciții. «Sunt convins — scrie către un prieten din Paris — că împotriva ereticilor știința singură nu e de ajuns, ci e nevoie în mod particular de o viață virtuoasă, fermă și statornică în urmarea și imitarea lui Hristos». Roadele culese au fost într'adevăr extraordinare. Le-au făcut personaje înalte deia curte, prelați și teologi; au fost momente când Faber era coplesit de muncă, nu mai putea satisface dorințelor tuturor. S'a întâmplat și aici ca în Parma: cei ce au făcut odată bine exercițiile, le predau cu

entuziasm altora. «In anul acesta — scrie Faber în Memorialul său — am primit ne-numărate grații; prima este, că Domnul mi-a dat modul de a desăvârși lucruri mari pentru El, mai ales prin mărturisirile nobililor dela Curtea imperială și a Ducelui de Savoia, principele meu, care m'a ales de confesor al său; în cari spovedanii s'au adus multe roade și s'a aruncat sămânța a tot binele ce s'a cules mai târziu; din exercițiile făcute de personaje înalte și importante spaniole, italiene și germane, a eșit aproape tot binele, ce a urmat apoi în Germania».

La 20 Iulie 1541 a trebuit să părăsească Germania pentru a însoți pe ambasadorul Ortiz în Spania. Cu regret a părăsit terenul său de apostolat, a făcut-o din ascultare; și din depărtări se ruga mult pentru cauza catolicismului din Germania. In Spania încă a avut multe mângâeri de pe urma activității sale. Inainte de ce ar fi părăsit Spania, a avut norocul să se întâlnească cu Francisc Borgia, Ducele de Gandia, a cărui inimă a cucerit-o prin afabilitatea sa inspirându-i mare stimă față de Societate.

La ordinul Papei, carele îl voia de însoțitor și ajutor al delegatului său, cardinalul

Morone, Faber se reîntorce în 1542 în Germania, unde la Spayr era convocată dieta imperială. Sosit la locul de destinație, s'a pus din nou pe lucru, predând mai ales exercițiile spirituale pentru cler. Unii, auzind că e trimis de Papa, îl priviau cu suspiciune; dar P. Faber prin manierele sale fine, a știut să-i dezarmeze și câștige pe toți.

Intre anii 1541—1543 muncește din greu în Magonța la reformarea clerului acestei dieceze. A venit aici tot ca însoțitor al cardinalului Morone. Predica des, explica Sf. Scriptură pentru popor; roadele cele mai bogate le-a cules și aici de pe urma exercițiilor spirituale, date cu măiestria lui proprie, lucru pentru care îl lăuda și Sf. Părinte Ignățiu. În urma predicilor, exercițiilor ascultate, toată lumea năvălea la scaunul mărturisirii. Atât de mult țineau unii să se mărturisească la el, încât erau gata să se spovedească și prin interpret, dacă nu știau latinește ori franțuzește, limbile ce le vorbea bine P. Faber. Faima sa a ajuns și în alte orașe, cari îl așteptau să vină și la ele să le propovăduiască adevărul. Despre faima și activitatea lui, iată ce scria la 31 Maiu 1543

priorul din Colonia către priorul din Trier: «Precum am auzit din gura mai multor persoane instruite, Dumnezeu a ridicat între noi niște oameni apostolici și i-a umplut de spiritul său și de puterea sa. Ei rechiamă cu adevărat zel de pe căile lor pe cei rătăciți; atrag pe păcătoși pe calea mântuirii, îi umplu de nou curaj și de forță nouă. Cuvintele lor sunt ca scânteii săritoare cari aprind inimile cu cari se întâlnesc. Rezultatul final este o recoltă bogată ce semănătorul nevăzut o coace în inimile oamenilor... Unul dintre acești oameni locuiește la Cardinalul din Magonța. E un om de mare sfințenie și se chiamă Petru Faber. El dă oamenilor cari se arată de bună voință și i se încredințează, exerciții cu totul speciale, prin care, în puține zile, ei ajung la o deslipire adâncă de făpturi, la o reîntoarcere intimă la Dumnezeu, la un progres serios în virtuți și la o încredere și prietenie intimă cu Creatorul lor.

Oh, de mi s'ar îmbia prilejul să merg la Magonța ! O atare comoară ar trebui căutată până în Indii ! Eu sperez, că Domnul îmi va da harul de a vedea înainte de a muri pe omul acesta, ca să fiu condus de

el la reformarea omului intern și la unirea cu Dumnezeu».

Un mare merit al P. Faber este și câștigarea pentru Societatea lui Petru Canisiu, viitorul mare sfânt și Dascăl al Bisericii. Acesta auzind despre Faber, l-a cercetat în Aprilie 1543, a făcut sub conducerea lui Exercițiile spirituale, rămânând așa de pătruns de adevărurile ce i se propuseseră spre meditare, încât la 8 Maiu din acel an a și intrat în Societatea lui Isus. Iată ce scrie Canisiu despre părintele său sufletesc: «Omul pe care îl căutam, în sfârșit, spre marele meu noroc, l-am aflat, dacă se poate spune că e om și nu mai vârtos un înger al Domnului. Nici când n'am aflat, nici n'am ascultat pe vreun teolog mai învățat, mai profund, nici vreun om de o virtute mai afară de ordinară. Alt ideal nu are în minte decât a munci pentru Hristos și pentru mântuirea sufletelor. De pe buzele sale nu am auzit fie în conversații, fie în întreținerile intime, fie la masă vreun cuvânt, care să nu respire onoarea lui Dumnezeu ori evlavia; și cu toate acestea amabilitatea sa nu-l face plicticos și greoiu nimănui. Se bucură de o faimă atât de înaltă, încât

mulți episcopi, călugări și doctori se pun sub conducerea lui».

Între anii 1543—1544 ne întâlnim cu P. Faber în Colonia, unde își desfășoară bogata sa activitate. Pentru cetatea aceasta, spune el, era gata să-și deie și viața, dacă așa ar fi plăcut lui Dumnezeu. Pacostea acestui oraș era arhiepiscopul său, carele înota în apele Luteranismului. Dar poporul alerga cu drag la predicile lui Faber; și nu numai poporul ci și studenții universitari, profesorii lor, cetățenii de frunte, senatorii, o bună parte a clerului și capitulul catedral. Urmarea a fost că mulți s'au întors la credința cea adevărată, și mai mult s'au întărit în ea și astfel Colonia a rămas un oraș catolic.

A avut o dispută cu Melanchton și cu Bucer, care s'a terminat cu biruința strălucită a P. Faber. Când s'a lățit vestea că pleacă în Portugalia, catolicii din Colonia se socoteau de pierduți, au plâns cu amar și l-au însoțit o bună bucată de drum afară de oraș.

În Portugalia și Spania, unde a petrecut între anii 1544—1546, încă a muncit din toate puterile pentru mântuirea sufletelor. Nimeni nu putea rezista la cuvîn-

tele sale atât de atrăgătoare; pe toți îi privia și primia cu dragostea lui Hristos în ochi. Pretutindeni, atât la curtea regelui Ioan III al Portugaliei, cât și în a Infantelui Filip de Spania, a lăsat amintirea unui sfânt. Se înțelege, că de pe urma petrecerii lui în aceste două țări au tras folos și casele Societății, cari erau deja întemeiate, precum și cele ce s'au întemeiat în decursul petrecerii lui acolo.

Dar misiunea sa, în urma rânduielii Providenței divine, era acum pe sfârșite. Papa Paul III îl chemase la Roma, în 17 Februarie 1546, ca să-l deie de însoțitor PP. Laynez și Salmeron, toți Iezuiți și ei, pe cari i-a trimis ca teologi papali la conciliul ecumenic din Trident. Deși foarte obosit și sleit de puteri totuș a plecat; în Barcelona a trebuit să zacă trei săptămâni. Fiind rugat cu insistență să nu plece, el a răspuns: Ordinul Vicarului lui Isus Hristos trebuie executat! Oboselile călătoriei pe mare, căldurile mari din Iulie, mai făcând o bună parte a călătoriei pe jos, bolnav așa cum era, l-au istovit așa de tare, încât sosind la Roma abia viu,

peste puține zile, și-a dat nevinovatul suflet, Creatorului său, în prezența sfântului Intemeietor, carele împreună cu tovarășii săi îl însoțiau cu rugăciunile lor spre vecinicie, în ziua de 1 August 1546.

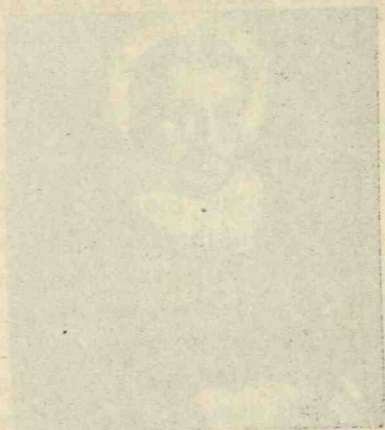
Scrierile lui sunt pline de maxime înțelepte. Iată unele: «Mijlocul cel mai puternic de a dobândi harul lui Dumnezeu e acesta: a fi părăsit de oameni, și a te asemena cu Hristos cel restignit». «Dacă vrei să te îngrijești de progresul tău spiritual, atunci să-ți dai toată silința a te împotrivi dorinței de a plăcea oamenilor și de a fi cinstit de ei; caută locul din urmă, adeca iubește crucea». «Să căutăm mai întâiu tăria Mântuitorului restignit și numai după aceea puterea Celui preamărit. și nu întors.»

Nutria o devoțiune extraordinară față de SS. Ingeri păzitori; îi chiema pururea într'ajutor în satele și orașele unde muncia. La moartea sa, cum povestesc unele persoane evlavioase, Ingerii l-au preamărit însoțindu-l cu cântecele lor spre raiu.

Mulți dintre cei ce l-au cunoscut, și în viață îl socoteau de sfânt. După moarte,

preamărindu-l Dumnezeu cu mai multe
minuni, Papa Piu al IX-lea, după ce s'a
convins și despre eroicitatea virtuților
lui, în 1872, l-a scris între Fericiți.

Amintirea i se face la 11 August.

FERICITUL EDMUND CAMPION
Martir englez
(1540—1581)

FERICITUL EDMUND CAMPION
ȘI TOVARĂȘII
Martiri englezi

Fericitul Edmund Campion, carele pe dreptul este socotit ca șeful martirilor englezi de pe timpul Reformei, s'a născut în anul 1540 în Londra. Era foarte isteț și talentat. Odată a recitat cu mare succes un discurs înaintea reginei Maria, pentru care lucru un anumit Toma White l-a luat cu sine la Oxford, unde și-a făcut studiile universitare cu cel mai strălucit succes. Era apreciat de toată lumea; avea prieteni și printre protestanți; era cât pe aci să fie dus în erezie de vicleanul episcop Cheney de Gloucester, carele pe față se da de catolic, dar în lăuntru era un eretic patentat. Chiar și regina de tristă pomenire Elisabeta îl stima mult pe martirul nostru și voia să-l încarce cu favoruri spre a-l câștiga pe seama religiei de Stat. Dar harul lui Dumnezeu l-a ajutat pe

Campion să vadă prăpastia ce-l amenința și să fugă de astfel de prieteni. Încă de pe atunci a dat dovezi de orator de renume. Din pricina credinței sale a trebuit să fugă în Irlanda; văzându-se urmărit și aci, s'a reîntors în Anglia. Dorind a ajuta pe frații săi catolici la mântuirea sufletului, atât de primejduită în acele vremuri în patria sa, s'a notărit să se facă preot. Nefiind în Anglia seminare a mers în Franța, unde și-a făcut studiile filosofice și teologice în seminarul din Douay, care funcționa anume pentru Englezi. Din Douay a ajuns la Roma, unde a cerut să fie primit în Societatea lui Isus. Noviciatul l-a făcut în Praga și Brun, unde a pus o temelie solidă vieții sale sufletești. Il durea mult, că din pricina învățăturilor greșite ale unui englez, Wicliffe, Bohemia și Moravia au de suferit atât le mult. Încă înainte de ce ar fi fost sfințit de preot primise multe și importante însărcinări din partea Superiorilor. Era scriitor, orator, profesor și controversist de frunte. Deaceea Superiorii, după opt ani de încercare, l-au trimis în mult încercata sa țară. Numai cu mare greutate a putut intra, căci guvernul săngeroasei

Elisaveta, avea mulți șpioni în toate părțile, iar intrarea în țară era aspru controlată. Cu sfințenia vieții sale, cu știința-i profundă, cu oratoria-i aleasă a câștigat inimile tuturor catolicilor, cari îl ascultau cu mare însuflețire. Erau convinși cu totii, că nu pentru sine, ci numai pentru ei trăește. Era foarte greu și primejdios a îndeplini slujba de preot catolic în Anglia; cine era prins că îndeplinește atari funcțiuni, era pedepsit cu moartea. Fericitul nostru numai scurt timp a putut munci pentru binele sufletesc al deaproapelui, căci un trădător l-a denunțat. Cât ce l-au prins au încercat a-l abate dela credința sa cu fel și fel de promisiuni, ce însăși regina i le făcea fie ea personal, fie prin directorul închisorii Tower, fie prin sora martirului. Dar nici acestea, nici torturile la cari a fost supus în temniță, nici groaza furcilor, nu au înfrânt curajul neclintitului martir. Sfetnicilor regești cari îl molestau cu amenințările și anchetele lor, le răspundea: «Noi Iezuiții ne vom schimba unul pe altul în martiriu: vom obosi pe prigonitorii noștri». Iubia mai mult pe Dumnezeu și sfânta sa credință singură mântuitoare, decât viața; deaceea cu bu-

curie a primit nedreapta sentință de moarte, adusă pe falșul motiv că ar fi uneltit împotriva Statului și a reginei. La publicarea sentinței infame, când a fost întrebat că are ceva de observat, nu s'a putut stăpâni să nu facă observarea: «Un singur lucru am de spus — a răspuns Cam-pion — și e: dacă religia noastră ne face trădători, suntem vrednici de a fi condamnați; însă noi suntem și am fost totdeauna supușii cei mai credincioși pe cari îi are regina. Condamnându-ne pe noi, voi condamnați pe toți strămoșii voștri, pe toți preoții voștri de demult, pe episcopi, pe regi, pe toți câți au fost o glorie a Angliei, a acestei insule a Sfintilor, fica preadevotată a Sf. Petru. Căci ceeace am învățat noi, chiar și dacă voi îi dați odiosul nume de trădare, au nu a fost învățat și de ei cu cea mai mare unanimitate? A fi condamnați la moarte cu acești vechi luminari nu numai ai Angliei, ci ai lumii întregi, și a fi trimiși la furcă de fiii lor degenerați, pentru noi e o bucurie și glorie. Dumnezeu nu moare; trăi-vor urmașii și judecata lor va fi imparțială, nesupusă depravării aceleia, de care sunt corupți cei ce ne osândesc pe noi acum la moarte.

De altcun noi ne rugăm lui Dumnezeu, ca în marea zi a judecării universale, voi să aveți parte de o sentință mai blândă». La auzul acestor cuvinte, un alt condamnat pentru credință, fericitul Cottam, a exclamat: «Sunt foarte îndestulit a muri pentru credința catolică». Apoi toată ceata condamnaților a întonat un foarte solemn Te-Deum. Ca încheiere P. Shervin a repetit cuvintele antifonei: «Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, ca să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa».

Pastorii anglicani erau foarte interesați că acest brav soldat al lui Hristos să fie cât mai curând trimis pe cealaltă lume; în discuțiile dese și lungi, ce le-a avut cu ei în decursul prînsoarei, totdeauna el eșia învingător; cuvintele sale senine și tăria convingerilor sale au convertit o mulțime de suflete; cu ocazia unei atari dispute nu mai puțin de patru mii de persoane s'au lăpădat de erezie și au reintrat în Biserica Domnului, multe dintre persoanele acestea au murit ca martiri.

După cetirea sentinței de moarte, fericitul martir a fost legat pe o sanie și dus la Tyburn, unde se făceau execuțiile. Pe drum predicatorii protestanți îi șopteau la

ureche să se convertească la anglicanism căci atunci nu i se va întâmpla nimic, dar neînfricatul martir le răspundea spunându-le, că ei au nevoie de a se converti la catolicism, dacă vreau să-și mântuie sufletul! Trecând pe lângă o icoană a Preacuratei Fecioare Maria, care se vede că scăpase de urgia nouilor iconoclaști, a salutat-o cu cuvintele acestea pline de iubire: Moriturus te saluto! Sosind sub furci, i s'a poruncit să-și pună ștreangul de grumaz, ceea ce el a și făcut numai decât; mâncând apoi din cuvintele Scripturii: «Priveliște ne-am făcut lumii și îngerilor și oamenilor" a ținut o frumoasă cuvântare către mulțimea imensă de popor ce era de față, spunând că moare bucuros pentru credința sa, care e adevărata credință strămoșească a poporului englez. Supraveghetorul execuțiilor, lordul Howard, l-a întrerupt zicând să-și ceară scuze dela regină. Martirul a răspuns că nu a vătămat-o cu nimic, nici pe ea nici pe alții; se va ruga pentru ea ca să aibă o domnie lungă și fericită; ce se spune despre uneltirile lui contra statului și a reginei sunt minciuni și flecării. Când a cerut dela catolicii amestecați prin mul-

time, ca atunci când îl vor vedea în agonie, să reciteze toți cu toată evlavie **Credeul**, și s'a tras carul de sub picioare și el a rămas atârnat în aer. Nici nu murise bine și tăindu-se ștreangul, trupul căzut la pământ a fost tăiat în patru și trimis să fie agățat în patru părți ale Londrei spre a îngrozi pe toți aceia, cari ar cuteza să creadă altcum de cum credea regina! Capul i-a fost pus pe nodul de peste Tamisa. Un tânăr nobil, Henric Walpole, fiind foarte aproape de locul unde trupul martirului a fost tăiat în patru, a fost stropit de sângele martirului; acel tânăr, deși protestant, a simțit numai decât o scârbă față de erezie și un dor de a se face catolic și Iezuit,—a ajuns să fie și el martir. Moartea glorioasă a fericitului Campion a întărit pe mulți în credința catolică. A fost martirizat la 1 Decembrie 1581.

Deodată cu Fer. Campion a fost executat și *Fer. Alexandru Briant*. Și el își făcuse studiile în seminarul din Douay. Abia doi ani a putut să muncească în via Domnului, căci fiind dovedit de preot catolic, a fost prins. În temniță voiau să

Fer. A. BRIANT
(1556—1581)

Fer. T. COTTAM
(1549—1582)

Fer. T. WOODHOUSE
(† 1573)

Fer. I. NELSON
(1534—1578)

stoarcă dela el unele mărturisiri despre vieața catolicilor din Anglia; dar el și sub cele mai groaznice chinuri a refuzat să trădeze pe alți preoți catolici cari munciau în Anglia ori pe unii dintre credincioși, cari găzduiau pe preoți, ori asista-seră la Sf. Liturgie. Mai de multe ori a fost pus pe scaunul de chinuri, i-au băgat ace sub unghii, dar nici decum n'a voit să tăgăduiască supremația Papei dela Roma peste întreaga Biserică. Când a treia oară a fost supus torturilor, în chip miraculos, nu a simțit nimic. În timpul prinsoarei sale a primit admiterea sa în Societate. După șapte luni de temniță grea și torturi extrem de chinuitoare, a sfârșit și el cu moartea înfiorătoare de care a avut parte și Fer. Champion. Pur-tând cu sine un crucifix, un pastor l-a provocat să-l arunce dela sine. Dar Fer-ricitul i-a răspuns: „Cine a mai văzut, ca un soldat să-și arunce steagul propriu? Eu servesc sub semnul Sf. Cruci, deaceea eu nici când nu o voiu părăsi; iar dacă tu mi-o smulgi din mână, să ști că nici când nu-mi vei smulge-o din inimă, nici nu-mi vei lua dorința de a-mi da vieața pentru ea, pentru acela carele a murit pe

ea jertfindu-se pentru mine". Inainte de moarte a declarat că moare bucuros în tovărășia lui Campion; a făcut o mărturisire clară de credință și cu o față strălucitoare de bucurie părea că privește deja gloria raiului.

Al doilea tovarăș de martiriu al Fer. Campion a fost *Fer. Toma Cottam*, născut la 1549 la Lancashire din părinți protestanți. Pe când studia la Universitatea din Oxford a avut norocul să se întâlnească cu gentilomul Toma Pound, carele prin vieața sa exemplară l-a atras la catolicism. Voia să fie apostol în zilele celea de urgie pentru catolicii din Anglia. A venit la Douay unde a studiat cu mult succes Teologia; s'a dus apoi la Roma unde în 1579 a fost primit în Societate. Fiind bolnăvicios a fost trimis mai curând în Anglia. La intrarea în Anglia a fost recunoscut de preot și arestat; păzitorul său însă l-a lăsat liber, dar ajungând acesta în primejdie, P. Cottam s'a anunțat singur autorităților. În închisoare a fost supus la fel și fel de torturi, dar din gura lui n'au putut scoate nimic compromițător pentru religia catolică și aderenții ei.

În disputele cu protestanții ieșea totdeauna biruitor, rușinându-i și dovedindu-le să sunt mincinoși și rătăciți. Când era să fie spânzurat, l-au coborât din car și i-au spus că e nevinovat și că va scăpa cu viață, numai să condamne și el uneltirile preoților catolici contra statului și a reginei. El a spus că nu are cunoștință de astfel de uneltiri, iar în ce privește religia sa, e gata a-și da nu odată, ci de mii de ori viața. Cel încredințat cu executarea a zis: „Trăiască regina !” Cottam a răspuns: „Trăiască și să fie veselă și fericită”. Un predicator l-a întrebat : „Pentru ce nu poate fi regina capul suprem al Bisericii engleze ?” — „Pentru că asta o oprește Roma” — a răspuns Cottam — de altcum tot devotamentul meu pentru ea”. A fost ucis în modul crud cum am văzut la P. Campion, deodată cu acesta.

Încă înainte de Fer. Campion a murit moarte de martir între cele mai groaznice chinuri *P. Woodhouse Toma*, în anul 1573, și *P. Ioan Nelson* în 1578. Amândoi au fost primiți în Societate pe când erau în închisoare. Mai înainte fuseseră preoți

seculari. P. Woodhouse înainte de a fi spânzurat a fost din nou provocat să se lapede de credință și să-și ceară iertare dela Dumnezeu, regină și țară. Martirul a răspuns: „Ba voi și regina trebuie să cereți iertare dela Dumnezeu pentru că ați trădat credința și v'ați împotrivit lui Isus Hristos și Papei, Vicarul Său de pe pământ”. Când îl tăiau în patru, mai vorbia încă.

Fer. I. Nelson era de 40 ani când a început să studieze, ca să fie de folos sufleteilor primejduite de erezie. Abia un an a putut munci în via Domnului, căci a fost prins în 1577. I s'au pus întrebări foarte insidioase cu privire la Constituția Bisericii, la drepturile reginei în materie de religie. A răspuns corect din punct de vedere catolic, de aceea nu-l putea aștepta altceva decât moartea. A avut parte de gloria martiriului la 3 Februarie 1578. Inainte de a fi spânzurat a zis: „Fie voia Domnului: mor liniștit și îndestulit, fiind mult mai bine a suferi orice chinuri grele în lumea aceasta, decât focul din iad”. Pe când îl tăiau în patru bucăți, mai mur-

mura zicând: „Iert pe regina și pe toți
autorii morții mele“.

În decursul aceleiași persecuții au mai
fost martirizați alți cinci preoți seculari,
cari își făcuseră studiile în școlile Iezui-
ților din Roma.

Papa Gregoriu al XIII-lea a permis cin-
stirea acestor martiri; Papa Leo XIII i-a
beatificat în mod solmen l 1883. Pomeni-
rea tuturoră se face la 1 Decemvrie.

FERICITUL ANTONIU BALDINUCCI
(1665—1717)
Patronul misionarilor poporali

FERICITUL ANTONIU BALDINUCCI
Patronul misiunilor populare

Fericitul Antoniu Baldinucci s'a născut la 19 Iunie 1665 în Firenze, dintr'o familie nobilă și foarte evlavioasă. Nu mult după naștere a venit peste el un mare necaz: a căzut din brațele îngrijitoarei sale pe padimentul de piatră, dar cu așa putere, ca și cum l-ar fi aruncat cineva; s'a lovit rău la cap și era în primejdie de moarte. Dumnezeu însă l-a vindecat încurând. Abia s'a ridicat din copilărie și semnele desăvârșirii creștine s'au și arătat în viața sa; chiar tatăl său — om foarte învățat și autor de opere de mare valoare — a însemnat tot ce a observat de edificator în viața fiului său.

Tânărul Antoniu și-a ales de model pe Sf. Aloiziu Gonzaga. Intr'un caet scrisese viața și virtuțile acestui drăguț tânăr, ca astfel să le aibă pururea înaintea ochilor și să le imiteze. La aceasta îl îndemna

și îi premergea cu pildă bună însuși tatăl său, carele nutria o devoțiune specială față de Sf. Aloiziu. Încă din tinerețele sale a început să mediteze asupra adevărilor vecinice. Dacă în meditație ori în lectura spirituală da de ceva, ce îl îndemna la sfințenie, și-o însemna numai decât și se nizuia a o pune în praxă. Intre lucrurile însemnate de tânărul Antoniu, sunt și acestea: „Nu te amesteca în treburile lumești, nici nu le dori; învinge-te pe tine în toate, mai ales în recreații și glume. Nu te lăuda nici când, ci mai bine te nizuește să trăești disprețuit de toți. — Să nu faci, nici să nu zici ceva ce ar vătăma pe alții. — În serviciul lui Dumnezeu nu ținea seama de respectul omenesc.—Nici când să nu vorbești din dorința de a fi lăudat și cinstit, ci vorbește și muncește numai din motivul că să servești lui Dumnezeu. — Socotește-te de cel mai slab și neputincios om de pe lume; dacă ești ispitit de mândrie, gândește-te la Isus Domnul, carele își ținea ascunse însușirile sale dumnezești. — Nu te plânge de nimeni; dar pe tine să nu te socotești capabil de ceva fără ajutorul lui Dumnezeu”.

Studiile și le-a făcut în școlile Iezuiți-

lor. La vârsta de 13 ani era membru al Congregației mariane. Voind să imiteze pe fratele său, era să intre în ordinul sfântului Dominic. Tatăl său însă l-a sfătuit ca mai întâiu să facă exercițiile spirituale ale Sf. Ignațiu de Loyola, ca astfel să cunoască mai bine voința lui Dumnezeu. După exercițiile spirituale îndemnat de harul Domnului a intrat în Societatea lui Isus. Avea 16 ani. Tatăl său prea bucuros l-a lăsat să intre în ordinul acesta, căci și-a adus aminte de o profeție făcută pe când Antoniu avea abia doi ani. Anume, Sf. Ignațiu se arătase unei călugărițe și îi spusese, că micul Antoniu va fi un membru sfânt al Societății lui Isus.

Antoniu a intrat în mănăstire cu nevinovăția primită la Sf. Botez. Maestrul de novici îl socotea ca pe un înger trimis din ceriu. În viața călugărească s'a distins așa de tare, încât servia de model tuturor. Fiind sfințit de preot a cerut să fie trimis ca misionar între Păgâni. Superiorii săi însă văzându-l slab de construcție, au socotit să-l rețină în Italia; aici și-a și dedicat el viața spre mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor. În decurs de 20 ani a cutreerat, mai mult

pe jos, peste 30 dieceze, predicând cu mare zel cuvântul lui Dumnezeu; cuvântările lui erau cu drag ascultate de mulțimi mari de popor, câte odată până la 30.000 de ascultători. După datina de atunci se sbiciuia în public spre a îndemna pe oameni la pocăință. Erau celebre procesiunile ce le aranja cu ocazia misiunilor; el lua parte la ele desculț și purtând o cruce mare. Pe lângă misiunile populare a mai ținut nenumărate exerciții spirituale pentru tineri și adulți, pentru preoți și mireni, călugări și călugărițe. Foarte cu drag cerceta pe bolnavi; în orașe și sate întemeia congregații mariane pentru intensificarea vieții religioase și a cultului Preacuratei. A trebuit să sufere multe prigoniri și neplăceri din partea dușmanilor Bisericii și a bunelor moravuri; cu toate acestea nu s'a dat înapoi dela împlinirea chemării sale de apostol. Când era vorba de a împiedeca vreun păcat, nu se îngrozia de nici o piedică; făcea tot ce-i sta în putere pentru încetarea conviețuirilor păcătoase, a dușmăniilor, și cu ajutorul lui Dumnezeu i-a reușit aproape totdeauna. Cu toate că starea sanitară nu-l prea ajuta, totuși a împlinit o muncă uimitor de mare. Multele

minuni cu cari a preamărit Dumnezeu pe credinciosul său servitor au făcut ca munca sa să aibă succese și mai mari. De exemplu, la 12 Aprilie 1706, fericitul Antoniu predica misiunii populare în Giulianello; ca amvon îi servia o masă pusă sub un ulm frunzos. Vorbind despre iad, iată că de odată fericitul zice către ascultători: „Vreți să știți, fiilor, cum cad sufletele în iad în fiecare zi? Priviți cum cad frunzele depe ulmul acesta!” In clipa aceea au și început frunzele să cadă, și în număr așa de mare, încât cei de față îngroziți de spectacol, au căzut în genunchi și au început să strige: „Fie-ți milă de noi, Doamne! Fie-ți milă de noi”! — „Destul”, a strigat atunci predicatorul, și îndată a încetat și căderea frunzelor, care fusese așa de deasă încât nici vecinii nu se mai vedeau unii pe alții, și a ținut cam cât se recitează Psalmul 50.

Când ajungea să aibă ceva timp liber se retrăgea în casa Societății din Frascati, unde trăia în cea mai modestă chilie din casă; îi plăcea acolo, căci era chiar lângă capela din casă și așa ușor putea să vadă des sf. altar pe care petrece Domnul și Dumnezeuul său în Sf. Cuminecătură. Chilia îi era spre stradă

și așa cu mare ușurință putea fi chemat la bolnavi spre a-i providea cu sfintele taine ale muribunzilor, a împăca pe cei ce se certau, ori ca să împiedice vreun păcat.

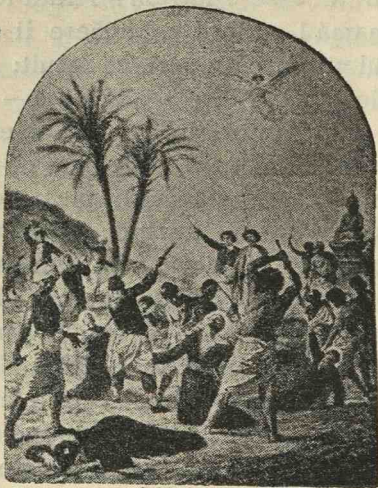
Prin observarea strictă a voturilor călugărești și-a înmulțit dragostea către Dumnezeu și aproapele. După Dumnezeu nutria o devoțiune specială față de Preacurata Fecioară, care de nenumărate ori l-a ajutat în mod miraculos. Când mergea la misiuni, totdeauna ducea cu sine o icoană a Preacuratei, care a devenit făcătoare de minuni și care cu un an înainte de moartea Sfântului, Capitlul Bazilicei Sf. Petru din Roma a încununat-o cu coroană de aur. Icoana se păstrează și azi în biserica Iezuiților din Frascati și e foarte cinstită de popor.

Munca grea de apostol, căreia se dedicase din toate puterile l-a răpus la vârsta de abia 53 ani. A căzut în decursul muncii sale apostolice, ca un soldat brav pe câmpul de luptă. Predica tocmai misiuni populare în orașelul Pofi din Campagna romană. În ziua a 8-a a misiunilor s'a îmbolnăvit greu; cunoscând, că va muri nu peste mult, a cerut să i se administreze tainele muribunzilor; apoi a

cerut să i se aducă chipul Preacuratei; a murit la 7 Noemvrie 1717 chemând în-tr'ajutor numele preasfinte a lui Isus și a Mariei. Repeta des rugăciunea aceasta segetătoare către Maica sa ceraescă: *Mostra te esse Matrem!* Arată-te că-mi ești mamă! Mare mângăere îi umplea sufletul știind că moare ca Iezuit: „Oh, ce bucurie și fericire — zicea — pentru mine că pot muri în haina Societății lui Isus! Tare îmi este nădejdea, că în chemarea aceasta sfântă a mea voi trăi și muri”. Poporul auzind despre moartea misionarului a alergat în număr foarte mare în jurul cosciugului ca să-i cinstească osemintele și striga: „A murit un Sfânt! A murit un Sfânt!” Papa Clemente XI auzind despre tristul caz, a exclamat și el: „Am pierdut un mare muncitor pentru suflete. Ce zel, ce dragoste mare! Merita acest bun servitor al lui Dumnezeu ca să-l iubim”.

Săvârșind Dumnezeu multe minuni prin interpunerea lui, Biserica a aprobat introducerea procesului de beatificare, care s'a terminat cu declarare lui de Fericit în anul 1893 prin Papa Leon XIII.

Pomenirea i se face la 7 Noemvrie, ziua morții sale.

FERICITUL RUDOLF AQUAVIVA

ȘI TOVARĂȘII

Martiri în India

(† † 1583)

FERICITUL RUDOLF AQUAVIVA

ȘI TOVARĂȘII

Martiri în India

În peninsula Salsette din India orientală, au suferit martiri cinci membrii ai Societății lui Isus, la 15 Iulie 1583. Patru erau preoți, anume, P. Rudolf Aquaviva, P. Petru Berno, P. Antoniu Francisco, P. Alfons Pacheco; Francisc Aranha era frate laic. Zeloșii misionari voiau tocmai să aleagă un loc potrivit pentru edificarea unei biserici în satul Coculin, când pagânii, ațâțați de un strigoi, prinzând de veste, au năvălit asupra lor. Știau ei că P. Rudolf e superiorul, de aceea mai întâi pe el l-au atacat. Însoțitorii când au văzut primejdia, i-au oferit un cal să scape cu fuga. El a răspuns: „Aici nu poate fi vorba de fugă și scăpare. Acum trebuie să ne luptăm și să învingem“. Fiind grav

rănit, s'a aruncat în genunchi și și-a întins grumazul călăilor, cari cu patru lovituri de sabie i l-au retezat. Cuvintele din urmă i-au fost : „Iartă-le Doamne ! Sf. Francisce Xaver, roagă-te pentru mine ! Doamne ia-mi sufletul". Apoi pe fratele Aranha l-au rănit rău de tot la grumaz și piept încât a căzut mai mult mort la pământ. Pe P. Berno l-au lovit de moarte în cap, i-au scos ochii, i-au tăiat urechile și chiar și după ce și-a dat sufletul au continuat a-l împunge cu sulیțele și săbiile. Lui Pacheco, carele cu mâinile încrucișate a primit împungerea cu sulیța, i-au tăiat capul; pe P. Francisco l-au decapitat. Observând ucigașii, că Fr. Aranha mai trăește, l-au târît la un idol, și voiau să-l silească a jertfi; dar el oricât de slăbit era în urma pierderii de sânge, s'a împotrivit cu tărie și cu vorbe aspre a osândit idolatria zicând: „Nu sunt dobitoc fără minte ca să mă închin unui lemn ori unei pietre". Pentru mărturisirea sa de credință atât de curajoasă, l-au ucis cu săgeți. Trupurile martirilor au fost aruncate într'o fântână murdară. Creștinii au alergat să pună mâna cât mai cu-

rând pe trupurile lor; noaptea le-au dus în procesiune la Goa, unde le-au păstrat ca o comoară scumpă.

Fer. R. Aquaviva era înrudit cu Sf. Aloiziu Gonzaga; dar și în ce privește nevinovăția vieții, curățenia feciorelnică, încă se aseamăna cu îngerescul tânăr. Pe mititelul principe Rudolf, toți cei din jurul său îl numiau îngerăș. Când era copilandru, urmând pilda Sf. Toma de Aquino, aprinzându-se de mânie sfântă, a alungat pe o femeie desfrânată, pe care o trimiseseră să-l îndemne la păcat. Avea 18 ani când Sf. Francisc Borgia, Generalul ordinului, l-a primit în Societatea lui Isus. A făcut noviciatul în Roma împreună cu Sf. Stanislau Kostka. Dela începutul intrării sale în Societate a dus o viață minunată. Când, la 1568, a murit Sf. Stanislau, novicii au gândit, că în Fer. Rudolf, carele cinstea mult pe Sf. Stanislau și-l imita întru toate, virtuțile sfântului tânăr au reînviat iarăși. În 1578 a fost sfințit de preot și peste 12 zile a și plecat în India la răspândirea credinței între păgâni. La început în Hindustan, în curtea marelui mogul Akbar a predicat

cu mare zel religia creștină, dar a fost o muncă zădarnică. După câțiva ani, aducându-și aminte de acest apostolat, scria: „pe mine pretutindenii mă primeau cu drag, dar Cel Răstignit... nimănui nu-i trebuia”, apoi în Goa și în sfârșit în Salsette a muncit pentru încreștinarea păgânilor și mântuirea sufletelor, în care lucru îi servia de exemplu Sf. Francisc Xaveriu, apostolul Indiilor. După cinci ani de apostolat a primit cununa martirilor. Când i-au străpuns pieptul cu sulița se ruga așa: „Doamne, din iubire ai voit să fi străpuns cu sulița. Te rog, pe rana din coasta ta, iartă-i și trimite alți misionari pentru întoarcerea lor”.

Fer. Alfons Pacheco, după o copilărie petrecută în sfințenie, a intrat în Societatea lui Isus, în care s'a distins și ca simplu novice prin virtuțile și știința sa. Superiorii săi l-au trimis în India, unde a aranjat multe chestii importante ale provinciei Goa; și-a început apoi munca apostolică pentru răspândirea împărăției lui Dumnezeu, până ce la vârsta de 33 ani s'a învrednicit de triumful martirilor.

Fer. Berno iarăși încă din copilărie a servit lui Dumnezeu. Când tatăl său s'a mutat la Roma, și el a venit în capitala creștinismului și ascultând de glasul Domnului a intrat în Seminar spre a se face preot. Intrând în Societate a fost trimis în India, unde a fost destinat pentru misiunea din Salsette. Aici a muncit trei ani. Adeseori exclama: Pământul acesta e așa de neproductiv încât nu cu sudori, ci cu sânge trebuie făcut roditor". Urmărilor au dovedit că avea dreptate.

P. Francisco era portughez din Coimbra; era de 17 ani când a auzit despre martiriul P. Azevedo și a celor 39 tovarăși; cu dorul de a ajunge și el martir a intrat în Societatea lui Isus; la 13 ani mai târziu, exact în 15 Iulie ziua martiriului Fer. Azevedo, a avut și el norocul de a-și vărsa sângele pentru Hristos, fiind ucis cu multe săgeți.

Fr. Aranha, tot portughez și el, din Bracara, se dusesese în India cu unchiul său, carele fusese primul patriarh de Goa. De acolo a intrat ca frate laic în Socie-

tate. Era foarte umilit; nu da nimic pe sine; pentru Societate însă a făcut mult, mai ales prin edificarea de biserici; cu pilda sa încă a atras pe mulți la credința cea adevărată. Și-a profetit ora morții. Avea 30 ani când a murit. Au mai ucis și pe mulți creștini. Cu sângele lor au stropit idolii, ștergându-și săbiile de ei.

Dumnezeu a adevărit cu multe minuni, că acești Iezuiți se bucură de fericirea martirilor în ceriu. Când după trei zile trupurile lor au fost scoase din fântână, din rănilor lor curgea încă sânge proaspăt și roșu; sângele lor păstrat într'un vas, și după 133 ani a rămas tot proaspăt și și-a păstrat culoarea. Nici oasele nu li s'au spuhăit, deși în părțile acelea oasele morților în curând se prefac în praf. Cu apa fântânii, în care fuseseră aruncați, mulți bolnavi s'au vindecat. Deasupra fântânii creștinii au ridicat o capelă în cinstea Reginei Martirilor. Indată după moarte au și fost cinstiți ca sfinți și martiri. Incetul pe încetul întreagă peninsula

s'a încreștinat : s'a adevărit încă odată zisa lui Tertulian: sângele martirilor sămânța creștinilor.

Papa Leon al XIII-lea i-a beatificat cu mare solemnitate în 1893.

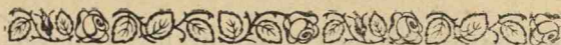
Pomenirea li se face la 27 Iulie.

FERICITUL BERNARDIN REALINO
(1530—1616)

Apostolul Leccei

FERICITUL BERNARDIN REALINO 1530—1616

Marele făcător de minuni, Fer. B. Realino, s'a născut la 1 Decembrie 1530 în orașelul Carpi din Italia. Părinții, cari erau creștini de model, i-au dat o educație foarte bună și creștinească. De la evlaviosul său tată a moștenit o deosebită devoțiune către Preacurata Fecioară Maria; devoțiunea aceasta l-a ajutat să-și păstreze nevinovăția în timpul primejdios al tinerețelor, când se deșteaptă pasiunile. Studiile secundare le-a făcut în Carpi, Filozofia în Modena, iar Dreptul în Bologna, unde a luat și doctoratul în 1556. A fost un jurist distins; a practicat advocatura în decurs de mai mulți ani; a fost și primar în mai multe orașe, până ce la 1564 a trecut la Neapol, ca consilier și locțiitor general al Marchizului de Pescara. Iubirea sa față de dreptate și desinteresul său erau proverbiale. Atât de convinși erau despre cinstea lui, încât locuitorii din Felizano nici n'au voit să audă de vreo dare de seamă despre ad-

ministrarea averii oraşului lor, când la sfârşitul anului, Bernardino în calitate de primar voia să o facă. Pe lângă toate ocupațiile sale profane, totuși afla timp să se ocupe și cu treburile sufletului său. Ducea o viață atât de exemplară, încât nimeni nu s'a mirat, când la vârsta de 34 ani a intrat în Societatea lui Isus, renunțând la toate bogățiile și onorurile ce i le îmbia lumea. Pasul acesta l-a făcut fiind îndemnat de sus. La 3 Iulie 1561, pe când era în rugăciune, deodată i s'a arătat o figură cerească într'un nor luminos, iar cu urechile sale a auzit clar o voce, care îi zicea: „Vino, prietene, vino”. În acelaș timp s'a simțit ridicat dela pământ, iar inima îi era înflăcărată de dorința de a corespunde iubirii Dumnezeuului său. Bernardin a înțeles numai decât că Dumnezeu îl chema la viața călugărească. Dar cum să intre în mănăstire, lăsând în lume pe bătrânul și neputinciosul său tată? Depărtarea iubitului său fiu, au nu i-ar fi grăbit moartea? Cât ce a murit bătrânul, iată, că prin Septembrie 1564, în vreme ce Bernardin recita cu mare evlavie Rozarul Maicii Domnului, Fecioara i se arată înconjurată de raze strălucitoare, și privindu-l surîzând

i-a poruncit să intre fără amânare în Societatea Fiului Său. Cu mare plăcere a împlinit numai decât dorința Impărătesei cerului, care era și maica sa mult iubită. Din umilință voia să servească lui Dumnezeu în Societate numai ca frate laic. Superiorii însă i-au impus să se pregătească pentru a fi ridicat la treapta preoției. În decursul noviciatului și al studiilor teologice s'a ridicat la un grad atât de înalt de perfecțiune creștină, încât îndată după hirotonirea sa de preot a fost numai decât încredințat cu delicatul și importantul oficiu de Maestru de novicii și părinte spiritual în casa din Neapol. Virtuțile lui alese și solide l-au îndemnat pe Sf. Francisc Borgia, generalul ordinului, să-l admită la depunerea voturilor călugărești încă înainte de terminarea studiilor.

Zece ani dearândul a muncit ca un adevărat apostol instruind și educând pe tinerii ce-i fuseseră încredințați să-i conducă pe calea sfințeniei; în dumineci și sărbători predica mai de multe ori poporului numeros, care alerga să-i asculte cuvântările însuflețite; o grijă specială avea de tinerime, pe care separat o instruia în ale credinței, îndemând-o la țin-

nerea poruncilor dumnezeiești și bisericesti; cu mare diligență cerceta pe cei deținuți în temnițe și pe cei ce se chinuiau în spitale; era îngerul mângăetor al muribunzilor, al săracilor părăsiți, precum și al celor osândiți la moarte. Se nizuia din toate puterile a le alina nu numai durerile trupești, ci mai ales a-i scăpa de chinurile sufletești, împăcându-i cu Dumnezeu. Mulți Turci prizonieri și păcătoși învățoși la inimă, lui au săi mulțumească harul de a fi aflat credința cea adevărată și de a se fi întors la practicarea unei vieți într'adevăr creștinești. Congregațiile mariane și alte asociații religioase sub conducerea lui au luat nou avânt, așa încât amintirea lui a rămas neștearsă.

În 1574, deplâns de întreg Neapolul, a plecat la Lecce, unde a fost primit cu mare pompă de locuitorii acelu oraș în frunte cu autoritățile. În decurs de 42 ani, Realino a fost apostolul acestui oraș. Și aici cerceta temnițele, spitalele; predica nu numai în biserici și școli, ci și pe străzi; se interesa de toți streinii cari veniau în părțile acelea, mai ales de Turci, de Negri și de Evrei, pe cari se nizuia a-i câștiga pentru religia cea adevărată și

astfel a-i pune pe calea mântuirii. A edificat o biserică măreață, și un Colegiu (liceu cu internat) mare pentru Societate. Mult timp a fost și Superiorul aceluia Colegiu. Nu numai confrății săi, ci și locuitorii orașului, mai ales aceștia, îl socoteau și cinsteau ca pe un confesor luminat în mod special de Dumnezeu, și de un mare făcător de minuni. Fericitul Carol Spinola, martirul de mai târziu în Japonia, iată ce mărturisește într'o epistolă a sa despre fericitul nostru: „Cu treizeci ani înainte de aceasta am trăit în Lecce sub conducerea P. Realino; încă pe atunci îl socoteau de sfânt, și numai cu numele de „Sfântul din Lecce“ îl numiau“. Sf. Robert Bellarmino, Provincialul de pe atunci al Provinciei Societății lui Isus din Neapol, mai târziu cardinal și arhiepiscop de Capua, când vizita casa din Lecce, în semn de venerațiune, în genunchi primea îmbrățișarea lui Realino, când se întâlneau la poartă, unde întreagă comunitatea îl aștepta pe Provincial; a făcut la el o mărturisire generală și îi cerea sfatul în toate chestiile mai importante. Despre relațiile acestor doi Sfinți între ei, iată ce scrie P. Bentillo: „Imi aduc aminte, că înainte de plecarea

mea la Colegiul din Lecce, l-am vizitat pe cardinalul Bellarmino. Eminența Sa mi-a vorbit în termenii aceștia: „Părinte, cât ce sosești în Lecce, spune părintelui Realino, că devenind el prea bătrân pentru a mai lucra mult pe pământ, el va pleca încurând spre cer: dar să se îngrijească a-mi pregăti un loc pe când va suna și ceasul meu”. Eu m’am achitat cu mare fidelitate de comisiunea cu care m’a însărcinat Eminența Sa, iar P. Realino a răspuns: Peste puține zile eu voi ieși din viața aceasta și voi lucra conform ordinelor Eminenței sale a Cardinalului. Când, cu ajutorul lui Dumnezeu voi fi intrat în ceriu, îl voi aștepta acolo și îi voi pregăti loc. Fii atât de bun și spune Eminenței Sale”. Peste cincisprezece zile sfântul moșneag a adormit în Domnul. Tot cardinalul Bellarmino a fost acela, carele mai întâiu a cerut dela Sf. Scaun începerea procesului de beatificare a lui Realino.

Venerabilul P. Bernard Colnago, Rectorul Colegiului din Bari, teolog eminent și orator celebru, dar mai renumit pentru viața sa sfântă și puterea de a face minuni, în 1587 și-a văzut împlinită dorința ferbinte de a vedea pe P. Realino. In

timpul conversației, P. Colnago, folosindu-se de o mișcare a P. Bernardin, a sărutat marginea rezerezii acestuia; Fericitul nostru a observat și s'a rușinat, apoi rîzînd a zis către prietenul său: „Bine, și tu iubești demonstrațiile acestea deșarte?... Tu ești Bernard pe când eu sunt numai Bernardin; prin urmare eu îți sunt inferior, cum o arată numele meu, care e un diminutiv al numelui tău, deci eu trebuie să învăț dela tine, ca un elev dela profesorul său, regulele virtuții și ale evlaviei...”.

În mare cinste era ținuți și de alte persoane sfinte din timpul acela. Sf. Andrei Avellino îl numia „mare sfânt și prietenul lui Dumnezeu”. P. Francisc Suarez, cel mai mare teolog al Societății, neputînd a-l cerceta în persoană, prin epistolă l-a rugat pe P. Realino, ca prin rugăciunile sale, să-i câștige dela Dumnezeu o conformitate deplină cu voia lui Dumnezeu în toate împrejurările vieții; și avea mare încredere că va dobîndi acest favor, care singur merită a fi stimat pe acest pămînt. P. Pescatore îl propunea de model de călugăr noviciilor săi, între cari era și Sf. Aloiziu Gonzaga. PP. Mercurian și Aquaviva, Generali ai Societății lui

Isus, îl chemau „îngerul Leccei”. Dela P. Vitelleschi, și el tot general al Societății, cereau reliquii (moaște) *dela Sfântul din Lecce*, regele Poloniei, și alți principii din Europa, deși încă în viață. Persoane ilustre îi scriau din genunchi și cu capul descoperit. Il stimau mult Ducele de Bavaria, Impăratul Rudolf al Germaniei, Ecaterina de Medici, Henric al IV-lea al Franței, și alți Principii, cari i se recomandau pe sine și țările lor. Papa Paul al V-lea asemenea se recomanda pe sine și Sf. Biserică.

A avut în mare grad, fiind încă în viață, darul minunilor. Cele mai multe le făcea prin atingerea cu boata sa; dacă i-o schimbau, și cea nouă încă avea darul acesta. Acesta e motivul că e închipuit cu bătă în mână. Se mai închipuie și cu Pruncul Isus în brațe; motivul e, că în 1600 și 1610 arătându-i-se Maica Domnului cu Pruncul Isus, i l-a pus în brațe.

Cunoștea gândurile ascunse ale oamenilor, cetia în inimi, spunea lucruri viitoare. Nu mai puțin de 150 preziceri sau profeții de ale sale s’au împlinit întocmai.

Strălucirea virtuților sale și mulțimea minunilor, cu cari Dumnezeu bine a voit

să-l preamărească pe credinciosul său servitor, i-a îndemnat pe conducătorii oraşului Lecce, să meargă în ziua de 21 Decembrie 1615 în deputăție la Fer. Realino, care se afla pe patul de moarte, să-l roage să le fie patron în cer după moartea sa. Aşa ceva nu s'a întâmplat cu nici un alt Sfânt. P. Realino le-a promis că le va împlini cererea. Şi-a şi împlinit promisiunea, căci după moartea sa întâmplată la 2 Iulie 1616, cele mai multe minuni, Dumnezeu le-a făcut în favorul locuitorilor din Lecce. Au înviat morţi, s'au vindecat ologi, orbi, surzi, de cei ce suferau de boli incurabile, îndrăciţi; a ascultat rugăciunile celor ce aveau naşteri grele, ori erau sterpe; pe unii i-a scăpat de pumnalul asasinilor, pe alţi din mizerie. Minunile se ţin lanţ în decursul veacurilor. Oraşul Lecce i-a făcut un sicriu foarte artistic, unde i se păstrează moaştele. Pe acoperişul cosciugului se vede figura Fericitului îmbrăcată în haine preoţeşti, ţinând în mână bâta sa renumită. A fost beatificat de Papa Leon XIII în 27 Septembrie 1893. Probabil că va fi canonizat în curând, poate chiar în anul jubilar al Societăţii. Sărbătoarea îi este pusă pe ziua de 3 Iulie.

FERICIȚII ȘTEFAN PONGRAȚ, MELCHIOR
GRODEȚ și MARCU CRISINUS

Martirii din Cașovia

(† † 1619)

FERICIȚII ȘTEFAN PONGRAȚ,
MELCHIOR GRODEȚ
și MARCU CRISINUS

Fericitul Ștefan Pongraț este unicul Fericit născut pe teritoriul României Mari. Lumina zilei a văzut-o în Vințul de jos la 1582; familia sa era una dintre cele dintâi familii nobile ale Ardealului. Studiile secundare le-a făcut în colegiul Iezuiților din Cluj; a fost un elev distins și evlavios; era un fervent membru al congregației mariane. Mișcat de pildele frumoase ale profesorilor săi, la anul 1602 a intrat în Societatea lui Isus. Se vede că la intrarea sa în Societate s'au împotrivit părinții, cari deși erau buni creștini, totuși nu cunoșteau prețul vieții călugărești; voiau cu orice preț să-l împiedice dela pasul acesta. Dar evlaviosul tânăr era și energic și astfel nu s'a dat învins; prin o epistolă frumoasă i-a luminat spu-

nându-și cu hotărîre intențiunea sa. „Voi credeți — zice el — că lacrimile voastre mă vor abate dela hotărîrea luată? Nu aș fi vrednic de strămoșii mei, dacă nu numai de lacrimi, ci de răni chiar m'aș înspăimânta; îl vatămă pe un Pongraț, cel ce crede că cu lacrimi îl poate clinti. Mă asaltați cu cererile voastre? Nu cumva așteptați ca să-mi stric eu mie însu-mi, să resping dela mine binele cel mai mare? Aș fi fără de minte dacă aș asculta de voi! Lucră prostește acela, care în paguba sufletului propriu ascultă de alții. Vreți să mă amenințați? Amenințările voastre abia le învrednicesc de un surâs. Dacă mă aruncați în închisoare, înși-vă îmi deschideți porțile vieții călugărești. Mă aruncați în lanțuri? Prin aceasta mă legați și mai strâns de Dumnezeu. Vreți să mă înfrângeți cu foamea, cu setea și cu frigul? Imi vor fi un banchet plăcut! Fiți convinși, că nimeni nu va împărăți în ceriu, care nu vrea să sufere aici pe pământ! Imi puneți înaintea ochilor mărirea strămoșilor și bunurile pământești? Sunt nădejdi deșarte, titluri goale, cu cari voi mă îmbiați; sunt foarte nesigure, căci viitorul nu stă în puterea noastră; apoi

nici decum nu mi-e pofta de a-mi jertfi viața unor nădejdi nesigure ! Vreți să mă ademeniți și cu căsătorie bogată? Numai asta mai lipsia, ca asalturile voastre să-și ajungă culmea! Asta apoi nici decum! nu e iubire sinceră din partea voastră, când vreți să-mi puneți pe umeri o sarcină atât de neplăcută ! Sunt liber și liber vreau să rămân ! Nu știu să servesc; din partea mea, cui îi place, ducă-și stăpână în casa sa, dar mie așa ceva nu-mi trebuie. Ziceți că viața călugărească e obscură și fără strălucire. Feriți-vă de a batjocori ceea ce nu sunteți în stare să judecați. Ori cât de aspră ar fi călugăria, totdeauna e vrednică de stimă; pentrucă numără atâția bărbați străluciți în armata sa; las să fie chiar cosciugul tinerețelor și nădejdilor mele ! Asta e soarta muritorilor; mai curând ori mai târziu și voi și eu vom trebui să murim; toate gândurile și grijile mele într'acolo sunt îndreptate ca să-mi succedă a face o moarte bună. Voi încă îngrijiți-vă de voi înși-vă”.

Ce idei sublime! Și adevărate! La urma urmelor, pe patul morții, cu toții sunt siliți a depune voturile călugărești, de ascultare, curățenie și sărăcie: toți trebuie

să asculte de ordinul morții și să plece din lumea aceasta; atunci sunt nevoiți a renunța la toate plăcerile lumii, atunci părăsesc toate averile, oricât de mult s'au trudit cu adunarea lor și ori cât de mult le-ar iubi ! Dar ce merit ai dacă numai atunci faci lucrul acesta ?!

După terminarea studiilor în Societate, a fost profesor în Praga, Lubliana și Klagenfurt. În 1616 a fost hirotonit întru preot, și trimis la Homona, în Slovacia de azi, unde s'a distins ca predicator. P. Pongraț era sufletul antireformațiunii în părțile acelea. Instruia și convingea pe toți despre adevărătatea religiei catolice. Deaceea neodihnitul dușman al catolicismului, predicatorul protestant Alvinczy, zicea că până ce trăește iezuitul acesta, nici el nici protestantismul nu vor avea pace. I-au și jurat moarte ! Se aștepta numai prilejul. Și acesta n'a întârziat mult.

Viteazul comandant imperial, Andrei Doczy, carele era și un excelent creștin, a întemeiat în Cașovia o stațiune misionară pentru soldații catolici. Ca superior al acestei stațiuni a fost cerut P. Pongraț. Încă în acel an și-a ocupat postul și

și-a început activitatea apostolică, a cărei răsplată a fost cununa martiriului.

Al doilea Iezuit, tovarăș de martiriu, a fost P. Melchior Grodeț. Se trăgea dintr'o familie nobilă din Grodețul de lângă Lemberg, dar care se mutase în Silezia; aici s'a născut Melchior la 1584 în orașul Tesin. Studiile și le-a făcut în școlile Iezuiților din Viena. La 1603 a intrat în Societatea lui Isus. Pe când își făcea studiile de Filozofie și Teologie în Societate, era conducătorul corului. După hirotonirea sa întru preot, între anii 1614—1618 a muncit mult ca orator în Praga și jur. Dumnezeu l-a înzestrat cu darul limbilor; Germanii îl înțelegeau când vorbea slavonește și Slavii când grăia nemțește. În 1618 a ajuns preot militar, lângă P. Pongraț, pentru soldații germani și slavi. Era atât de stimat pentru virtuțile sale încât și cei mai destrăbălați ascultau de el și în prezența lui cu toții se purtau cinstit. Voturile solemne le-a depus la 16 Iulie 1619 în Homona. După două luni a fost prins împreună cu P. Pongraț și canonicul Crisinus, de hoardele lui Rakoczy și martirizat.

Mařcu Crisinus era canonic de Esztergom. Se născuse la 1588 în Krizevci din Croația dintr'o familie boierească și foarte evlavioasă. La vârsta de 12 ani a fost trimis la Viena, unde a făcut studiile liceale în școlile Iezuiților; era și membru al congregației mariane. De aici a trecut la Graz, mai apoi la Roma, unde și-a făcut studiile teologice în Colegiul Germanico-Hungaricum. Pretutindeni s'a distins prin știința și virtuțile sale. În anul 1615 s'a reîntors la Krizevci ca preot sfințit; faima zelului său pentru mântuirea sufletelor numai decât s'a lățit în toate părțile. Auzind despre el, cardinalul Petru Pazmany S. J., arhiepiscopul Esztergomului, l-a chemat în dieceza sa, l-a numit profesor la Tirnavia, apoi director și în sfârșit de canonic în capitulul din Esztergom. Atât din partea cardinalului, cât și a capitulului a primit multe însărcinări grele, pe cari el a știut să le ducă totdeauna la bun sfârșit. Zelul său pentru mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor creștea și așa nu e mirare, că acest distins elev al școalelor Societății și eminent congreganist, să se învrednicească de gloria martiriului în tovărășia celor doi membrii

ai Societății. La aceasta a ajuns între următoarele împrejurări:

În anul 1619 Gavrilă Bethlen, principele Ardealului, a pornit cu război contra împăratului Ferdinand al II-lea. Comandan-tul oștirilor ardeleno din jurul Cașoviei era Gheorghe Rakoczy, calvin mare. Sfa-tul orașului, protestant în majoritate, a deschis porțile orașului înaintea arma-telor eretice la 5 Septembrie. La cererea protestanților numai decât au fost puși sub pază cei trei preoți catolici, cari se aflau în oraș: Pongraț, Grodeț și Crisinus, oprindu-i de a ieși din casă, ori de a primi pe cineva. P. Pongraț a cerut explica-ri pentru măsura luată împotriva lor și a pretins libertate pentru a-și putea îm-plini slujba sa. Rakoczy i-a trimis vorbă părintelui Pongraț că va ști nu peste mult ce-l așteaptă pe el și pe tovarășii săi. După trei zile, ce martirii le-au pe-trecut fără să mănânce ori să bea ceva, Rakoczy l-a provocat pe Crisinus să treacă la calvinism, promițându-i că-i va da abația Széplak. Dar Crisinus a rămas cre-dincios credinței sale catolice. Trimisul lui Rakoczy depărtându-se a zis: „După a-ceasta D-ta vei vedea cum îți vei putea

mântui viața". Înțelegând ostașii Domnului, că ce li se pregătește, s'au pregătit la lupta din urmă cu rugăciuni și mărturisire. Auzind despre refuzul lui Crisinus, Rakoczy a trimis o trupă de haiduci la casa unde erau cei trei preoți; au devaștat capela și au cerut bani. Dar fiindcă n'au primit bani, au strigat către prizonieri: „Atunci pregătiți-vă de moarte!” — „Și pentru ce?” au întrebat martirii?—„Pentru că sunteți papistași!” au răspuns haiducii. — „Pentru cauza aceasta glorioasă”, — a răspuns P. Pongraț, — sunt gata a muri numai decât, și și-a întins grumazul. Haiducii s'au depărtat atunci, dar în noaptea de 7 Septemvrie s'au reîntors iarăș. Când P. Pongraț le-a deschis poarta, l-au lovit cu buzduganul în cap așa că a căzut în nesimțire la pământ. I-au mai aplicat și alte lovituri de buzdugan, l-au lovit cu pumnii, au tras de pe el hainele, l-au legat de mâni și de picioare și l-au mutilat în mod infam. Tot așa au făcut și cu P. Grodeț. Pe Crisinus l-au înfruntat de ce nu ține cu ei pentru binele patriei. „Doamne ferește—” a răspuns el— „că eu să fiu dușmanul celor ce lucrează pentru binele patriei...”. La auzul acestor

cuvinte, Fer. Pongraț, care își venise în fire, s'a îngrozit, crezând că canonicul ar vrea să cedeze insistențelor ereticilor. — „Departe să fie de la tine, Reverendissime Crisinus, — a zis — ca să te înțelegi cu aceștia; departe să fie ca părăsind steagul lui Hristos, de dragul vieții acesteia scurte și trecătoare, să te alipești de steagul satanei”. — „Nu te teme, Părinte, — a răspuns Crisinus, — hotărîrea mea de a muri în religia catolică este neclintită; spuneam numai, că sunt gata de a mă înțelege cu aceia cari vreau adevăratul bine al patriei”. Infuriindu-se haiducii pentru întreruperea aceasta a Părintelui Pongraț, s'au năspustit asupra lui, îl loviau cu picioarele, cu patul puștilor și-l ardeau cu făclii aprinse. Apoi iarăși se reîntorc la Crisinus, îl desbracă, îl leagă, îl mutilează și pe el în mod infam, îl spânzură de grindă, îl taie cu bărzile, îl ard cu făclii, așa că bucăți întregi de carne cădeau din trupul lui; prin coastele arse se vedeau intestinele. Degetele i le-au vârit în țeava puștii și le-au rupt.. Martirul neîncetat se ruga, rostind des numele dulce al lui Isus și al Mariei. In

sfârșit i-au tăiat capul. Capul și trupul le-au aruncat într'o latrină.

Terminând cu Crisinus s'au reîntors iarăș la P. Pongraț. Voiau să stoarcă dela el ceva mărturisiri în cauza unei conjurații; conjurația aceasta era numai o scoritură a ereticilor; prin aceasta voiau ei să-și justifice uciderea celor trei preoți. Părintele și-a dovedit clar nevinovăția. L-au provocat iarăș să se lapede de religia catolică. A respins cu indignare propunerea mârșavă. Atunci iarăș au recurs la torturări: i-au spintecat trupul cu cuțitele și săbiile, i-au strâns capul cu o funie așa încât a crăpat craniul, ochii i-au ieșit din orbite; fiind într'o poziție incomodă nu i-au putut tăia capul, ci numai i-au aplicat două răni adânci și astfel aproape mort l-au aruncat și pe el în latrină.

Tot așa au făcut și cu P. Grodeț, carele cu răspunsurile sale curagioase și nimerite a înfuriat mult pe călăi. După ce i-au ciuruit trupul cu împunsături de cuțite și săbii, l-au aruncat și pe el în locul murdar, unde fuseseră aruncați ceilalți doi. Era zi de Sâmbătă, 7 Septembrie 1619, când au fost martirizați. P. Pongraț

a mai trăit luptându-se cu moartea, încă 20 ore, chinându-se groaznic în acel loc, ce și singur era în stare a-l ucide și fără de rănille mortale ce le primise. După ce s'au depărtat haiducii, crâșnicul Ștefan Eperieși, a ieșit din locul unde se ascunsesese de frica haiducilor și de unde auzise toate convorbirile dintre martiri și călăi. Auzind vaietele Părintelui Pongraț, s'a apropiat de groapa în care se chinuia martirul. Acesta înțelegând că cine e, l-a rugat să avizeze despre soarta sa pe consilierul catolic Gheorghe Hoffmann. Când a înțeles, că și pe acesta l-au ucis, numai atât a zis: Bine, fie voia Domnului ! Noi de aici nu peste mult ne vom muta la ceriu, unde îl vom vedea pe dulcele Isus; și tu ești soldatul lui, de aceea luptă-te bine până la moarte, ca să câștigi cununa nevestejită". A deșteptat apoi în sine acetele de credință, speranță și iubire, după cari liniștit și-a dat sufletul nevinovat în mânille Creatorului său în ziua de 8 Septembrie, când se prăznuște Nașterea Preacuratei Fecioare Maria.

Trupurile fericiților martiri au fost scoase din locul acela de batjocură, spălate și așezate într'un coșciug de plumb artistic

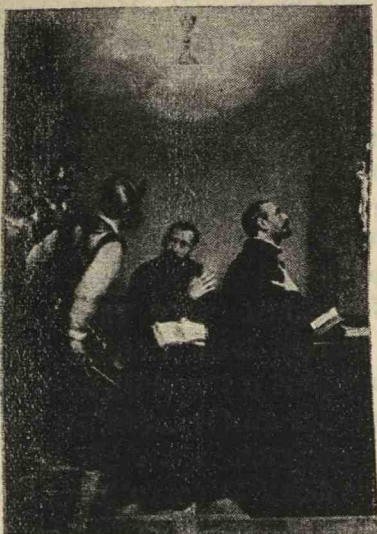

lucrat. Permiseunea la aceasta a câștigat-o contesa Ecaterina Palffy, soția palatinului Sigismund Forgach. Moaștele martirilor au fost așezate mai întâi în biserica din Sebeș, apoi în cea din Hertneka. La 1635 au fost duse în biserica Clariselor din Tirnavia, de unde au fost mutate la 1784 în biserica Ursulinelor din acelaș oraș, unde au stat până la 1905, când trupul Fericitului Crisinus a fost dus în bazilica din Esztergom, iar ale celor doi Iezuiți în biserica Societății lui Isus din Tirnavia.

Indată după moartea lor glorioasă, Dumnezeu a preamărit pe neînfricații luptători pentru credință cu multe minuni, cari sunt descrise în viețile lor. Intre altele se amintesc: de pe podelele chiliilor unde au fost martirizați, nici decum nu s'au putut spăla petele de sânge; oricât au încercat să facă să dispară, ele reapăreau proaspete ca mai nainte; ba ce e mai curios, un soldat, ale cărui haine fuseseră stropite de sângele martirilor, ori cât a încercat să le spele, nu i-a succes să le curețe; lăpădându-le și luând altele noi, și pe acestea au apărut petele de sânge; văzând aceasta soldatul acela s'a conver-

tit la catolicism. Ani dearândul se vedea în camerele acelea o lumină neobișnuită, se auziau cântări armonioase. Păzitorul casei și alții streini au văzut mai de multe ori luminile aprinse la altarul capelei din casă și pe unul dintre cei trei martiri în act de a celebra Sf. Liturgie. Martirii s'au arătat mai multor persoane și le-au îndemnat să facă pelerinaje la trupurile lor spovedindu-se și cuminecându-se. Nenumărate sunt apoi vindecările de tot felul ce s'au obținut la mormântul lor.

Arhiepiscopii de Esztergom au și cerut adeseori dela Sf. Scaun, ca acești martiri să fie înscriși între Fericiți. Timpurile grele prin cari a trecut Biserica și Societatea lui Isus au tot împiedica realizarea dorinței credincioșilor. Abia la 1905 au putut fi ridicați la onorurile altarelor de Papa Piu al X-lea. Pomenirea lor se face în 7 Septemvrie.

FERICIȚII IACOB SALES și VILHELM
SALTAMOCHE
Martirii Euharistiei

FERICIȚII IACOB SALES
și VILHELM SALTAMOCHE

Martirii Euharistiei

Protestantismul încă în veacul al XVI-lea năvălise și în Franța producând mari turburări și vărsări de sânge. Intre apărătorii catolicismului — între alții mulți — s'au distins și acești doi membri ai Societății, numiți și „martirii Euharistiei”, pentru că au fost uciși tocmai din motivul că apărau cu mare însuflețire prezența reală a lui Isus Domnul în Sf. Euharistie, adevăr tăgăduit de protestanți.

Fericitul Jacob Sales s'a născut în orașul Lezoux la 1556; studiile le-a făcut în școlile Iezuiților din Paris, Verdun, Pont Muson, distingându-se prin agerimea minții sale; era și un fervent congreganist. Progresă nu numai în științe ci și în virtuți, și încă în toate. Neîntrecut era în

modestie, blândeță, curățenie, disprețul de sine și în nizuința de a deveni tot mai bun, mai sfânt. O dragoste cu totul specială avea față de Isus Domnul din Sf. Euharistie; despre acesta vorbea cu cea mai mare plăcere. Luând doctoratele în Filozofie și Teologie, la 1585 a fost ridicat la treapta preoției. A funcționat apoi ca profesor de Teologie în Universitatea din Turnon. Dorind mult să-și verse sângele pentru credința sa, a cerut dela Generalul Societății să-l trimită în misiuni „fie între păgânii din America, fie între Japonezi ori Chinezi, sau între ori care alții”. Dar locul misiunii sale nu era departe și nici martiriul. Vrednicul său tovarăș, Vilhelm Saltamoche, era numai frate laic, dar un bun servitor al tuturor; iubia mult rugăciunea, se distingea în curățenia moravurilor, era foarte ascultător, de o mare simplitate, pare că anume făcut pentru martiriu. Cei ce îl cunoșteau, îl socoteau ca pe un înger căzut din ceriu și îmbrăcat în trup omenesc. În excursiile apostolice, de regulă, mergeau amândoi. Așa au ajuns și în Aubenas, o-

raș infectat de erezia calvină. În decurs de trei luni, P. Sales a făcut foarte mult pentru îndreptarea moravurilor, pe mulți eretici i-a readus la Biserica Domnului, pe mulți certăți i-a împăcat; cu mare zel predica neîncetat adevărurile sfintei noastre religii. În zilele acelea era un armistițiu între Catolici și Protestanți. Dar iată, că în 6 Februarie 1593, câțiva calvini furibunzi, cu ajutorul unor soldați doritori de jaf, se înstăpânesc de orașul Aubenas unde erau atunci misionarii noștri. Scopul Calvinilor era mai ales de a pune mâna pe acești doi Iezuiți, și a-i sili să treacă la secta lor, ori, dacă asta n'ar succede, a-i ucide, pentrucă prin munca lor apostolică stricau mult ereziei. Prinzându-i i-au dus în casa unui calvin, dându-i în seama unor predictorii calvini, cari mai ales le doriau moartea. Predicatorii au deschis o discuție despre multe puncte ale religiei catolice, ca postul, liberul arbitru, tainele Sf. Biserici, mai ales despre Sf. Cuminecătură. P. Sales i-a combătut splendid arătându-le greșelile și reaua credință. De ciudă, că au fost rușinați îna-

întea aderenților lor, pe misionarii prizonieri i-au lăsat fără nici o hrană, în chilie rece, îmbrăcați foarte sumar, fără pat; pe deasupra i-au mai dat pe mâna soldaților să-și bată joc de ei în fel și formă. Pe când se aflau închiși, a venit la ei un soldat și i-a întrebat: „Unde vă sunt banii?” — „Noi nu avem nimic, — a răspuns P. Sales — dar dacă ne-ați prins pentru credința noastră, și viața ne-o dăm pentru credință!”.

În ziua următoare iarăși s'a început discuția, mai ales despre Sf. Euharistie. P. Sales a știut să apere în mod splendid învățătura Bisericii Catolice în punctul acesta împotriva ereticilor, cari la tot pasul dau semne invederate că sunt plini mai mult de ură, decât de învățătură din Sf. Scriptură. Invingerea strălucită a părintelui Sales i-a înfuriat în așa măsură, încât numai decât i-au judecat la moarte pe blânzii misionari. Un soldat prinzându-l de braț pe P. Sales i-a zis: „Haida, trebuie să mori în vederea tuturor!” — „Bine! Pentru cauza lui Dumnezeu merg, dar pe omul acesta lăsați-l să se ducă —

a zis arătând spre Saltamoche — de el n'aveți ce să vă temeți, e numai frate laic"'. Credinciosul frate a răspuns însă numai decât: „Nu voiu părăsi nicicând pe acela, lângă care m'a rânduit ascultarea. Il urmez până la moarte" — și s'a dus și el după P. Sales. Cât ce i-au scos în piață, cei doi condamnați au căzut în genunchi și se recomandau lui Dumnezeu pe sine și pe călăii lor. Pe P. Sales l-au împușcat dela spate, apoi văzând că se mai mișcă și auzându-l cum chiamă într'ajutor numele dulce al lui Isus, l-au mai străpuns și cu sabia. Avea 36 ani, când a murit.

Fericitul Vilhelm Saltamoche văzând pe părintele său sufletesc redus în starea aceea, s'a aruncat asupra lui și l-a îmbrățișat. Soldații din jur l-au străpuns cu sulitele; ca să-și aline crâncele dureri invoca dulcele nume al lui Isus și se îndemna la statornicie, zicându-și: „Răbdare, încă puținică răbdare!"

Trupurile lor au fost târîte de eretici afară de oraș și aruncate pe gunoi, unde

au stat șase zile neîngropate, aproape goale, pline de tină și sânge, expuse cânilor și păsărilor; mai târziu au fost îngropate într'o grădină.

Ziua martiriului a fost 7 Februarie 1593. Se numesc și „martirii Preasfântei Euharistii” pentru că au murit mai ales pentru apărarea acestei mare taine și centru al credinței catolice. De altcum pe P. Sales, încă de pe când era novice îl chemau „novicele preasfântului Sacrament”. A scris și o carte despre Sf. Euharistie. Când ca prizonier disputa cu predicatorii calvini, cari nu-l lăsau să ajungă la cuvânt, el le-a dat un exemplar din cartea aceea, zicând: „Cetiți-o. In ea veți afla ce învață Biserica Catolică despre Sf. Euharistie. Din ea veți afla și ceea ce cred eu. Am scris-o doar cu mâna mea proprie!”. Când erau deja în piață și se pregăteau să-lucidă pe P. Sales, predicatorul Labat, înaintea mulțimii, arătând cartea, l-a provocat: „Retragi, cele ce ai scris în cartea aceasta?” — „Nici când!” a fost răspunsul neînfricatului martir. „Ucideți-l, uci-

deți-l, — a sbierat atunci Labat — nu merită să mai trăiască. E un idololatriu și profet mincinos și deaceea merită să primească răsplata profetilor mincinoși !”.

Papa Piu XI i-a beatificat în 1926. Pomenirea li se face la 7 Februarie.

FERICITUL IACOB BONNAUD
ȘI TOVARĂȘII
Martirii Revoluției franceze

FERICITUL IACOB BONNAUD ȘI TOVARĂȘII

Martirii Revoluției franceze

Fericitul Iacob Bonnaud și cu cei 22 tovarăși ai săi au fost martirizați la Paris în zilele de 2, 3 și 4 Septemvrie 1792 dimpreună cu alte numeroase victime ale revoluției franceze. Erau cu toții dintre Iezuiții resfirați în urma suprimării Societății lui Isus la anul 1773; ei și după suprimarea Societății și-au continuat munca apostolică în diferite dieceze ale Franței, păstrându-și întreg spiritul Sfântului Ignațiu de Loyola și nutrind în inimile lor speranța că vor vedea reînviind ordinul lor călugăresc.

Fiind invitați a depune jurământ pe „Constituția civilă a clerului”, care vătăma drepturile lui Dumnezeu și ale Bi-

sericii, — făcând din aceasta o simplă biserică schismatică și unealtă în mâna guvernanților necredincioși — ei au refuzat a-l depune și astfel au plătit cu viața fidelitatea lor către credința și vocațiunea lor. Cei mai mulți au fost masacrați în Conventul Carmelitanilor, unde fuseseră încarcerați. Masacrul din 2 Sept. 1792 iată cum e descris de un contemporan: „Cam pe la trei ore după masă, când toți preoții încarcerați erau în grădină cetindu-și orele canonice ori preumblându-se, deodată a năvălit asupra lor o ceată de asasini, strigând: „Trăiască națiunea ! Moarte refractarilor !”

Aproape de basinul central asasinii au întâlnit pe abatele Girault : sărmanul a fost lovit în cap cu sabia și străpuns cu baionetele. Canonicul Sabin aleargă într'ajutor confratelui, dar e împușcat numai decât. Ucigașii ajung în fundul grădinei, unde preoții erau adunați în jurul capelei. „Unde este arhiepiscopul de Arles ?” — întreabă unul dintre bandiți pe

abatele de la Pannonie. Acesta își împreună mâinile, pleacă ochii, fără să deie vreun răspuns. „Tu ești arhiepiscopul de Arles?” întreabă un altul adresându-se Preasfințitului du Lau. „Da, domnilor, eu sunt” — răspunde prelatul. — „Ticăloșule, tu ești cel ce a făcut să se verse sângele atâtor patrioți în Arles?” — „Domnilor, pe cât știu nu am făcut nimic nici un rău”. — „Ei bine îți voi face eu!” — și l-a lovit cu sabia iar ceilalți au isprăvit cu el.

„In vreme ce preoții prizonieri îngroziți se adunau în capelă, asasini se delectau împușcând de pe fereastră cu pistoalele și puștile asupra lor. Dar îngrămădirea aceea a preoților nu era pe placul ucigașilor, cari voiau să-și aibă fiecare victima sa; de aceea au încetat de a mai descărca focuri de armă asupra lor și le-au poruncit să iasă cu toții afară; acum s'a început o adevărată vânătoare după ei. Prizonierii sunt urmăriți și loviți fără milă; nu le era permis să se opreas-

că ori să îngenunche pentru a primi lovitura din urmă"...

„Deodată s'a auzit o voce puternică.

„Opriți-vă! opriți-vă! Merge prea repede! Nu așa trebuie făcut!" Vocea era a comisarului de secție, Violette. Asasinii se opresc în vreme ce comisarul dă ordin preoților să intre în biserică, căci acolo vor fi mai în siguranță. De fapt îi adună în presbiteriu și închide porțița balaustrei. Călăii crezând că li se sustrag victimele, cu mare furie intră și ei în biserică și năvălesc asupra presbiterului.

„Răsbunarea poporului e justă — zice atunci Violette — dar poate că se află între ei și nevinovați; trebuie să se țină judecată". — „Ați jurat pe „Constituția civilă a clerului?" — întreabă numaidecât unul dintre bandiți pe preoții, cari îngenunchiați, se folosiseră de puținele clipe pentru a-și da împrumutat deslegarea. — „Nu!" — răspunseră preoții cu un glas.

„Cât ai bate în palme, în coridorul ce duce din biserică în grădină, s'a constituit un fel de tribunal, înaintea căruia erau duși preoții doi câte doi, dar numai pentru a se constata că nu au depus jurământul; apoi erau îndreptați spre treptele ce coborau în grădină. Asasinii își așteptau acolo victimele. Cum sosiau erau primite cu lovituri de sabie, cu împunsături de baionete și așa între uriete sălbatice, le ucideau.

„Din strigătele acelea, preoții din biserică cari își așteptau rândul de a se prezenta înaintea judecătorilor, găciau soarta confrăților, precum și a lor; nu mai puteau spera nimic pe pământ; știau că le-a sosit ceasul din urmă. Atunci au înțonat Litania celor ce trag de moarte și cântarea se continuă tot mai slab, în măsura în care se micșora numărul martirilor.

„Când a amuțit și ultima voce, la orele 7 seara, 160 de preoți zăceau uciși într'o baltă de sânge”.

Tovarășii fericitului Bonnaud sunt următorii:

1) Alexandru Lanfant, 2) Francisc Balmain, 3) Vilhlem Delfaud, 4) Carol Beraud du Perou, 5) Claudiu Cayx-Dumas, 6) Ioan Charton de Millou, 7) Claudiu Francisc Gagnières de Granges, 8) Carol Francisc Le Gué, 9) Claudiu Antoniu Rudolf Laport, 10) Vincențiu Iosif Le Rousseau, 11) Toma Lup Bonnotte, 12) Maturin Nicolae de la Villecrohain Le Bous de Villeneuve, 13) Francisc Vareilhe-Dutteil, 14) Iacob Friteyre-Durvé, 15) Renat Maria Andrieux, 16) Ioan Francisc Maria Benoit-Vourlat, 17) Petru Mihail Guérin du Rocher, 18) Robert Francisc Guérin du Rocher, 19) Eligiu Herque du Roule, 20) Ioan Antoniu Seconds, 21) Nicolae Maria Verron și 22) Francisc Iacint Le Livec de Trésurin.

Papa Piu XI i-a beatificat în 1926 dimpreună cu alți 168 martiri din revoluțunea franceză, între cari sunt și arhiepiscopul Ioan M. du Lau și episcopii Iosif

dela Rochefoucauld și Petru Ludovic de la Rochefoucauld. Au fost numărați între martirii Societății lui Isus pentru că martiriul lor a fost un rod al spiritului de abnegațiune ce-l învățaseră dela mama lor Societatea lui Isus.

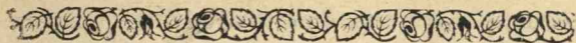
Pomenirea lor se face în 4 Septemvrie.

FERICITUL CLAUDIU DE LA COLOMBIÈRE

(1641—1682)

Apostolul Preasf. Inimi

FERICITUL CLAUDIU
DE LA COLOMBIÈRE

Apostolul Preasf. Inimi.

(1641—1682)

Din când în când se ivesc în Biserica Domnului bărbați aprinși de iubire față de Isus Domnul, cari se nizuesc a aprinde pe toți de iubire față de dumnezeescul Mântuitor; atari bărbați disprețuesc cele lumești și se îngrijesc numai de bunurile spirituale, și nimic nu doresc mai mult, decât ca oamenii să se unească cu Răscumpărătorul lumii în iubirea aceea, cu care El i-a iubit până la moarte.

Intre acești bărbați distinși trebuie socotit și P. Claudiu de la Colombière. Pe el l-a ales Hristos Domnul să fie conducător în cele sufletești al Sf. Margareta M. Alacoque, căreia Mântuitorul lumii i-a descoperit taina Inimii Sale preasfinte; tot el a fost încredințat cu propagarea cultului Preasfintei Inimi, ca în Inima a-

ceasta, sârmana omenire să afle scăpare sigură și pace adevărată în toate primejdiile și încercările acestei vieți. Misiunea sa, Sf. Margareta și-a putut-o împlini numai prin ajutorul ce i l-a dat P. de la Colombière.

Fericitul Claudiu de la Colombière s'a născut în orășelul S. Sinforian d'Ozon din Franța, la 2 Februarie 1641. Tatăl său, Bertrand, era notar regesc, iar mama sa, Margareta Coindat, era o foarte evlavioasă creștină. Familia sa era cunoscută de contemporani ca „familia Sfinților“; nu e deci mirare, dacă și Claudiu al nostru, încă din fragedă vârstă a dat semne de o adâncă evlavie, care i-a fost caracteristică în decursul întregii sale vieți, corespunzând în felul acesta îngrijirilor părintești, cari toate ținteau într'acolo, ca pe micul Claudiu să-l îndrepteze pe calea virtuților și a sfințeniei.

Studiile primare și secundare le-a făcut în colegiile Părinților Iezuiți din Lyon; acolo s'a distins și ca un fervent și activ congreganist. Având pururea înaintea ochilor viața virtuoasă a profesorilor și superiorilor săi Iezuiți, a îndrăgit-o mult, și așa s'a hotărît să o îmbrățișeze și el.

renunțând la lume și deșertăciunile ei și dedicându-se exclusiv serviciului lui Dumnezeu și mântuirii vecinice a deapropelui.

În Societatea lui Isus a intrat la 25 Octombrie 1658; noviciatul l-a făcut în Avignon; încă de pe atunci ducea o viață atât de exemplară și împodobită cu toate virtuțile, încât putea fi pus de model vrednic de imitat chiar și celor mai bătrâni în viața călugărească. După depunerea primelor voturi călugărești a fost retrimis la Lyon, ca profesor de Retorică în Colegiul Sf. Treimi; ca profesor s'a distins în cultivarea literaturii, și ca orator.

Teologia a făcut-o la Paris; pe când studia la Paris i s'a mai încredințat și educarea copiilor renumitului ministru Colbert. Primind cu mare evlavie și mângăere sufletească sf. taină a preoției, iarăși a fost retrimis la Lyon ca profesor și orator. Din timpul acela avem următoarea descriere despre el: „Curtoazia și blândețea însoțiau toate mișcărilor sale și avea un nu știu ce de nobil și înălțător, ce desăvârșia ori ce faptă a sa, ori cât de mică ar fi fost aceea... Tăcerea sa, conversația sa, purtarea sa, întreagă înfățișarea

sa, erau așa de puțin afectate, și așa de bine rânduite și manierate, încât se prezenta totdeauna ca un gentilom și călugăr desăvârșit. Era virtutea care îi regula purtarea și vărsa în toate manierele lui acel aer atrăgător, care încânta și mișca pe toți cei ce veniau în atingere cu el".

În 1674, conform Constituțiilor Societății, și-a făcut Probația a treia, pe când era în școala aceasta de înaltă ascheză creștină, a făcut eroicul vot de a observa toate regulile ordinului său, chiar și cele mai mici. În 2 Februarie 1675 a depus voturile solemne.

În acelaș an a fost numit superior al rezidenței din Paray le Monial. Dispoziția aceasta de sigur a fost rânduită de sus. Tocmai pe atunci începuse Isus Domnul cu minunatele Sale aparițiuni și descoperiri, ce le-a făcut călugăriței vizitandine, Sf. Margareta Maria Alacoque. Aceasta tocmai în momentele acelea avea mare nevoie de un sfetnic înțelept; l-a și cerut dela mirele inimii sale, dela Isus Hristos, carele i-a promis că-i va trimite unul, și anume „pe credinciosul Său servitor și amicul desăvârșit”, carele mă va învăța să-l cunosc și să mă arunc în brațele Lui, fără a mă mai împotrivi” (Epis-

tola a III-a a Sfintei către P. Croiset). Când pentru întâia dată s'a prezentat P. de la Colombière la mănăstirea Vizitan-
dinelor și a predicat călugărițelor, un glas respicat a spus Sfintei: „Acesta este pe care ți l-am trimis“. Așa dară P. Claudiu era un ales de sus și destinat a împlini o misiune extraordinar de importantă. Și el a știut să se achite așa de bine de mi-
siunea sa divină încât a meritat să fie so-
cotit de Sfânt pe când era încă pe pământ.

Considerând virtuțile sale alese și prudența sa mare, Superiorii l-au destinat să fie predicatorul Ducesei de York, care era catolică; astfel ajunge să locuiască și să predice în curtea regelui Angliei. Situația lui era foarte gingașă; trebuia să fie cu cea mai mare băgare de seamă, căci Anglicanii erau foarte porniți împotriva Bisericii catolice, ai cărei fii erau foarte prigoniți, mulți martirizați chiar. Trebuia să ascundă că e iezuit. Cu toate că i se puneau mij de piedici și era încontinuu spionat, el a muncit mult și acolo pentru suflete, cum munciau și alți frați de ai săi respirați prin țara aceea răsvrătită împotriva Bisericii Domnului. Prin viața sa mortificată, prin predicile sale

foarte frumoase, și deci gustate de înalta nobilime, pe mulți eretici i-a câștigat pentru catolicism. Predicatorii anglicani, se înțelege, nu puteau suferi în țara aceea apostată un preot de o viață atât de sfântă, ceea ce era o critică usturătoare a vieții lor, de aceea au început a intriga împotriva lui, a-l prigoni, a pune la cale trădări; nici nu s'au ogoit până ce nu l-au văzut aruncat în temniță, iar mai apoi expulzat din țară.

Reîntors în Franța, deși bolnav de oftică în urma vieții chinuite ce a dus-o în temnița din Londra, totuși a continuat cu mare zel munca sa apostolică pentru mântuirea sufletelor și răspândirea cultului Preasfintei Inimi a lui Isus. Superiorii văzându-l tot mai slăbit de puteri, l-au trimis iarăși la Paray le Monial, crezând că acolo i se va face mai bine. Dar nici măsura aceasta nu a ajutat. Fericitul a socotit dispoziția aceasta, ca un prilej binevenit pentru a se pregăti la moarte. Aceasta a și sosit la 15 Februarie 1682. Osemintele i-au fost așezate mai întâi în capela colegiului, apoi în o capelă mai mare; după alungarea Iezuiților din Franța, la 1763, sicriul a fost încredințat Vizitandinelor, cari le-au păzit până la 1793,

când fiind și ele împrăștiate de groaznică revoluție franceză, moaștele Fericitului au ajuns să fie păstrate în case private, până la revenirea Iezuiților la Paray le Monial în 1828 respective la 1873, când le-au reprimis.

Fericitul își aștepta moartea cu dor și încredere. Înainte de a-și da sufletul, a zis: „Ce dulce e a muri dacă într'adevăr am cinstit Inima Aceluia, carele ne judecă !”

— Iubită Soră, de ce nu ceri, ca de alte dăți, ca să faci pocăință pentru Părintele ? — a întrebat-o Superioara pe sora Margareta.

— Scumpa mea Maică — a răspuns Margareta cu glas dulce și îndestulit — nu are nevoie de rugăciunile noastre; e în stare de a se ruga el la Dumnezeu pentru noi, fiind așezat în ceriu prin bunătatea și mila Preasfintei Inimi a Domnului nostru Isus Hristos. Numai spre a face destul pentru ceva neglijențe ce-i rămăseseră în serviciul iubirei divine, sufletul său a fost lipsit de vederea lui Dumnezeu îndată după eșirea din trup, până în clipa când a fost depus în mormânt”. Sfânta a mai spus, că Dumnezeu i-ar fi descoperit ziua morții.

Îndată după moarte s'a răspândit în toate părțile faima sfințeniei sale. Mormântul lui din capela Iezuiților din Paray le Monial a devenit numai decât un centru de rugăciune, loc de pelerinaj; mai mult decât un Părinte sfânt el era privit ca un puternic mijlocitor pe lângă Preasfânta Inimă. „Cerul a cinstit cu grații extraordinare — scrie un biograf al său la doi ani după moartea lui fericită — și s'au văzut minuni efective, cari sunt semne invederate despre locul înalt ce-î ține pe lângă Dumnezeu”. Ori unde se lăția devoțiunea către Inima lui Isus, se vorbea și despre acest servitor credincios și prieten desăvârșit al lui Isus Domnul. Nu e mirare, că după două veacuri dela moartea sa, admiratorii lui au cerut dela Sf. Scun să-l ridice la onorurile altarului, cu atât mai vârtos, că pe lângă virtuțile sale eroice, îl mai învredniceau de cinstea aceasta și minunile cu cari Dumnezeu îl preamăria mereu. Papa Leo XIII, carele din tinerețe învățase a cunoaște și a iubi pe P. de la Colombière, la 8 Ianuarie 1880 a semnat introducerea cauzei de beatificare cu motivarea că: „Reputația sa de sfințenie, stabilită prin haruri și minuni cerești, obținute dela pu-

terea divină prin interpunerea sa, nu a încetat după moartea sa; ba a mai crescut din zi în zi și după două veacuri încă e tot viuă". Pe lângă toată bunvoința oamenilor, cauza înainta încet, pentru că prescripțiile Bisericii în privința aceasta sunt extrem de severe. Abia în 16 Iunie 1929 s'a ajuns la mult dorita beatificare. Ce dată memorabilă ! Chiar într'o zi de Duminică, în 16 Iunie 1675, s'a întâmplat la Paray le Monial marea revelațiune a Preasfintei Inimi, când prin Sf. Margareta Maria Alacoque, s'a cerut Părintelui de la Colombière să binevoiască a se ni-zui într'acolo, ca să se institue o *sărbătoare particulară* în cinstea Ei. Se poate spune că sărbătoarea aceasta a ajuns să fie instituită pe deplin numai în anul 1929, când Papa Piu XI, pe carele Isus Domnul încă la 1835, în scrierile ce le-a dictat servitoarei Sale Maria Rafols, îl numește „locțiitorul și iubitul meu fiu Piu al XI-lea" — a ridicat-o la cel mai mare grad, prin Enciclica sa „Miserentissimus Redemptor" din 1928, dar sărbătoarea s'a celebrat mai întâi la 16 Iunie 1929. Triumful sărbătorii Preasfintei Inimi concade cu triumful credinciosului său servitor, ales de Providență să-i propage cultul.

Opera începută de el au continuat-o alți confrăți de ai săi din Societate ca PP.: Galifet, Croiset, Hoyos, Franco, Vermeersch etc. Dumnezeu a descoperit clar Sfintei Margareta M. Alacoque, că propagarea cultului Preasfintei Inimi este încredințată în mod special Părinților din Societatea lui Isus. Deaceea și scria Sfânta către P. Croiset: „Este rezervat Părinților din Societatea lui Isus să facă cunoscută valoarea și folosul acestei comori prețioase, din care cu cât se ia mai mult cu atât mai mult se poate lua... El așteaptă mult dela sfânta voastră Societate pentru opera aceasta și are mari planuri cu ea. Deaceea El s'a servit de bunul Părinte de la Colombière, ca să înceapă cu devoțiunea către această adorabilă Inimă...”

Și P. de la Colombière era convins despre această misiune a sa. Pe când era în Londra scria: „M'am convins, că Dumnezeu vrea să se folosească de nimicnicia mea în intențiunile Sale referitoare la cinstirea Inimii lui Isus. În Anglia am câștigat un mare număr de credincioși pentru devoțiunea aceasta; în Franța încă am scris despre ea. Oh Dumnezeule, măcar de ași fi pretutindeni, și dacă aș putea predica tuturora, ceea ce Tu aștepti

dela servitorii și prietenii Tăi". Ca să corespundă cu vrednicia, cu care poate corespunde un biet muritor, s'a nizuit din toate puterile ca să ducă o viață cât de sfântă, bogată în mortificări, umiliri, suferind toate pentru a plăcea lui Dumnezeu și a împlini preasfânta Lui voință. Lozinca lui era: „Dumnezeu să fie îndesulit", restul nu-l importa. A suportat cu mare resemnare toate batjocorile, judecățile nedrepte, ale acelora, cari nu înțelegeau pe Sf. Margareta și deci nici pe el. Posteritatea însă și Sf. Biserică au dat dreptate acestor două suflete alese să fie apostolii devoțiunii către Preasfânta Inimă. Devoțiunea aceasta este unicul și cel mai puternic remediu împotriva relelor timpului nostru: împotriva unei uri atât de mari și diabolice ce se observă azi în lume împotriva lui Dumnezeu și a tot ce este sfânt, ori are ceva legătură cu Dumnezeu: numai iubirea infinită a Inimii lui Isus poate să lupte cu succes împotriva acelei uri. Preamilostivul Dumnezeu a pregătit de cu vreme acest remediu.

Cauza de canonizare a Fericitului este în curs.

Pomenirea i se face la 15 Februarie.

FERICITUL ROBERT SOUTHWELL

(1561—1595)

Martir englez

FERICITUL ROBERT SOUTHWELL
și CEI 20 TOVARĂȘI

Martiri englezi

Menirea Bisericii luptătoare este de a conduce pe oameni pe calea spinoasă a Crucii, spre scopul lor supranatural, propovăduindu-le adevărul, chiar și când lumea i se împotrivesște din răspuțeri ; și fiindcă cuvintele Domnului: „Dacă pe mine m’au prigonit și pe voi vă vor prigoni” au valoare pentru toate veacurile, nu e de mirat, dacă vestitorii Evangheliei adevărului, deseori au trebuit să sigileze învățăturile propovăduite cu sângele lor. Din ceata acestora fac parte și Fer. Southwell cu cei 20 tovarăși ai săi Iezuiți, beatificați de Papa Piu XI în anul 1929, împreună cu alți 115 martiri englezi, cari și-au vărsat sângele pentru credința lor catolică în decursul prigonirilor dintre anii 1594 până la 1679. Ei au

muncit cu mare zel pentru suflete între-
mii de primejdii; ei au luptat pentru a-
părarea religiei catolice în Anglia, slă-
bite în urma prigonirilor sângeroase și
neîntrerupte; au adus toate jertfele pen-
tru ca să poată readuce la sânul Bise-
ricii singur mântuitoare sufletele căzute
în erezia anglicană. În viața tuturor mar-
tirilor acestora s'au petrecut scene într'a-
devăr eroice și sguuitoare.

Fer. Robert Southwell s'a născut la
1561 în Norfolk din părinți catolici și a
fost educat în aceeași religie; în curând
a simțit harul chemării la viața religioa-
să. Era însă nedumerit cu privire la or-
dinul în care să intre. Il atrăgea Certoza
cu austeritate sa, iar Societatea lui Isus
cu ostenelele sale apostolice și speranța
că într'o zi își va pecetlui cu sângele său
vocațiunea. După lungi rugăciuni și în-
cercări a ales Societatea lui Isus. Novi-
ciatul l-a făcut la Roma. După formația
sa religioasă și terminarea studiilor, s'a
reîntors în patria sa, unde după un apos-
tolat fecund cu graiul și cu pana în fa-
vorul fraților săi Englezi, a murit ca mar-
tir la Tyburn în 1595.

Că de ce sentimente eroice era stă-

pânită inima lui când a zărit coastele Angliei, știind ce soartă îl așteaptă, o știm dintr'o epistolă adresată unui prieten al său; iată ce scrie între altele: „Iată-mă în gura morții, sunt gata a mă arunca în ghiarele ei; îți cer ajutorul rugăciunilor tale, ca tu însuși carele prin sfaturile tale m'ai reînviat în spirit, pe când eram aproape muribund, să-mi câștigi acum cu rugăciunile tale ca eu, ori să scap cu folos de moartea trupească, ori să o suport cu tărie. Văd bine unde mă duc, adică, mă arunc în mijlocul lupilor (deie Dumnezeu că asemenea unei oițe) spre a fi sfârticat, pentru numele și pentru credința acelu Stăpân, carele mă trimite. Cunosc multele primejdii ce le voi întâmpina, știu că mulți spioni mă așteaptă pe mare și pe uscat; știu că nu numai sunt flămânzi ca lupii, ci și teribili ca leii, cari caută pe cine să înghită. Dar, har Domnului, nu mă tem; din contră, le doresc mușcăturile; chinuitorii nu mai puțin mă înspăimântă, de cum m'ar îmbucura încoronatorii. E adevărat că trupul cel nefolositor la lucruri bune, e slab și se cutremură de spaimă și numai la scrierea acestor lucruri, dar Domnul e

puternic în luptă și va sta la dreapta mea, ca eu să nu tremur. El mi-a dat pilda și îmi va da și ajutorul necesar și voi avea lângă mine pe cine să mă conducă pe câmpul de luptă”.

Mult timp a trebuit să steie ascuns, căci numai decât s'a știut că a sosit în Anglia. În timpul acesta petrecut mai ales în casa fericitului Filip de Howard, conte de Arundel, a făcut apostolie scriind poezii religioase și epistole lungi adresate fraților săi catolici, tatălui său, și una chiar reginei Elisabeta, pe care a rugat-o să înceteze cu sângeroasele sale prigo-niri, dovedindu-i că supușii săi catolici nu sunt trădători, ci cei mai loiali supuși.

Fiind prins prin trădare, a fost supus la cele mai groaznice torturi, cari s'au repetat ani de-arândul (1592—1595). Înaintea judecătorilor s'a apărat splendid deși era obosit foarte în urma numeroaselor torturi. La acuza ce i s'a adus că a intrat în țară fără permisiunea reginei, a răspuns: „În ce privește intrarea mea în Anglia, conștiu că legile opresc așa ceva, nu o tăgăduesc și nici aceea nu o neg că aș fi preot prin autoritatea Papei dela

Roma; pentru aceasta mulțumesc chiar lui Dumnezeu. Tot pe Dumnezeu îl chem de mărturie, că nu m-a adus înapoi în țară nici un gând de a face ceva rău reginei, ori țării ori siguranței publice, ci numai de a ajuta sufletele”.

La acuza procurorului Cooke, carele își începuse discursul cu cuvintele evanghelice: „Dați cele ce sunt ale Cesarului, Cesarului”, - voind să dovedească că Elisaveta nu are pe pământ vreun superior nici în cele lumești nici în cele dumnezești, deci cel ce nu ascultă de ea în cele religioase îi este dușman, martirul nostru a răspuns: „Da, e just să se deie Cesarului, cele ce sunt ale Cesarului. Nici eu. nici un alt catolic nu refuzăm reginei tot ce pe dreptate i se cuvine ca unui principe temporal, cum sună și numele de Cesar. Dar unde se lasă cealaltă parte a zisei lui Hristos, care vrea să se deie lui Dumnezeu, ceea ce este a lui Dumnezeu? În ce Evanghelie nouă va afla avocatul că religia, credința, sufletele și tot ce e necesar pentru viața vecinică, că administrarea sf. taine, și cele ce sunt de ordin supranatural și dumnezeesc, ar aparține unui principe tempo-

ral?... Unde a cetit vreodată că Hristos ar fi dat investitura împărăției spirituale și cheile puterii asupra cerului și pământului altora decât lui Petru și prin el, urmașilor săi? Oare nu ar fi mai bine să repetim cece au spus Apostolii în adunarea Fariseilor: — Judecați voi înșivă dacă e mai cu dreptate să ascultăm de Dumnezeu, decât de oameni”.

Când directorul închisorii i-a comunicat știrea că e condamnat la moarte, martirul a răspuns dăruindu-i biretul: „Mulțumesc pentru vestea cea mai scumpă, ce aș putea-o primi aici pe pământ! De aș avea altceva mai bun, bucuros ți-aș da”. Deși protestant, directorul a păstrat acel biret cu mare venerațiune, deși catolicii îi îmbiau pentru el sume mari de bani.

Drumul până la spânzurători l-a făcut în tăcere, rugându-se. Ajungând sub furci prin scurte cuvinte și-a mărturisit credința sa catolică și condiția sa de preot și lezuit, iubirea sa pentru patrie, devoțiunea față de regină, urările și rugăciunile sale pentru întoarcerea ei la credința cea adevărată.

A început apoi a se ruga pentru sine.

Când a ajuns la cuvintele: „In mâinile tale, Doamne îmi recomand sufletul meu“, carul a fost tras de sub el, și așa a rămas atârând în aer. Nefiindu-i pus bine ștreagul, a chinuit mult; mișca din buze rugându-se și își făcea semnul crucii. In sfârșit, călăul, fiindu-i milă de el, l-a tras de picioare până ce a murit. Indată i-a fost scoasă inima și arătată poporului. Dar contrar obiceiului, nimeni n'a strigat: *Trădător!* ori *Trăiască Regina!* Cei mai mulți lăcrimau.

P. Garnet S. I., raportând generalului Aquaviva despre martiriul părintelui Southwell, scria: „In sfârșit pot să prezint Paternității Tale o amabilă floare din grădina voastră, un fruct dulce de pe arborul vostru, o comoară prețioasă din sicriul vostru, un argint curat încercat în foc și curățit de șapte ori de orice sgură pământoasă, pe un curajos martir al lui Hristos, pe Robert Southwell, odinioară scump tovarăș și frate al meu, iar acum patronul meu, și rege care domnește cu Isus“.

Tovarășii lui de martiriu, dar și de preamărire au fost:

Fer. Ed. ARROWSMITH
(1585—1628)

Fer. T. HOLLAND
(1600—1642)

Fer. R. CORBY
(1598—1644)

Fer. H. MORSE
(1595—1645)

Fer. P. WRIGT
(1604—1651)

Fer. W. IRELARD
(1636—1679)

1. *Fer. Edmund Arrowsmith*, spânzurat la 28 August 1628 în Lancaster. Se născuse din o familie catolică și cu orice preț a păstrat fidelitatea față de Papa. Dorind a munci pentru suflete și a servi Bisericii, s'a făcut Iezuit. Fiind denunțat a fost urmărit și prins. Procesul nedrept — căci a fost condamnat numai din motivul că era preot și Iezuit — i-a scos la iveală și mai tare eroismul.

2. *Fer. Toma Holland*, carele a fost spânzurat la 12 Octomvrie.

3. *Fer. Robert Corby*, martirizat la Londra la 7 Septemvrie 1644. Născut din familie catolică a intrat în Societatea lui Isus ca să muncească pentru sufletele fraților săi primejduite de erezie. Hirotonit întru preot s'a dedicat cu trup cu suflet apostolatului de a converti pe eretici și de a întări în credință pe cei slabi și fricoși. Arestat în vreme ce celebra Sf. Liturgie, a fost aruncat în temnița din Tower, sau Turnul Londrei. Condamnat la moarte pentrucă preot și Iezuit, n'a primit oferta de a fugi, ce i-a făcut-o un bun prieten cu gândul de a-l scăpa. Coroana martiriului valora mai mult.

Fer. T. WITHBREAD
(1618—1679)

Fer. W. HARCOURT
(1610—1679)

Fer. I. FENWICK
(1628—1679)

Fer. I. GAVAN
(1640—1679)

Fer. A. TURNER
(1628—1679)

Fer. F. EVANS
(1645—1679)

4. *Fer. Henric Morse* și-a desfășurat activitatea sa de apostol în decursul anilor lungi de prigonire, înconjurat de spioni și de miile de primejdii. Prins și arestat prin trădare, și-a mărturisit foarte curajos credința în Biserica Romană și Capul ei, pecetluind-o cu sângele său la 1 Februarie 1645 la Tyburn.

5. *Fer. Petru Wrigt* a fost ucis la 19 Mai 1651 la Tyburn. Deși se născuse din familie catolică, căzuse în erezie. Norocul i-a fost că ajungând în Belgia, între catolici, a observat nefericirea în care căzuse și a revenit. A intrat în Societatea lui Isus; după terminarea studiilor și hirotonirea întru preot, s'a reîntors în Anglia, unde a lucrat ca un apostol; urmărit și descoperit de spioni, a fost prins și osândit la moarte. Eroismul său a multiplicat conversiunile în jurul osemintelor sale.

6. *Fer. Wilhelm Ireland*, după o lungă și chinuitoare temniță a fost martirizat la 24 Ianuarie la Tyburn.

7. *Fer. Toma Withbread* era provincial; el dimpreună cu cei patru cari urmează, au fost condamnați la moarte sub falșa acuză că au luat parte la „conjurația pra-

Fer. D. LEWIS
(1617—1679)

Fer. I. CORNELIUS
(1557—1594)

Fer. H. WALPOLE
(1559—1595)

Fer. Fr. PAGE
(† 1602)

fului de pușcă"; aceasta era însă numai un pretext pentru a nu arăta adevărata pricină a condamnării lor, care era alipirea lor de credința romană și faptul că sunt Iezuiți, cari și între cele mai mari primejdii își împlineau datoria de preoți catolici. După multe chinuri îndurate în temnița din Tyburn au fost martirizați la 20 Iunie 1679 prin spânzurare și tăiere în patru.

8. *Fer. William Harcourt.*

9. *Fer. Ioan Fenwick.*

10. *Fer. Ioan Gavan.*

11. *Fer. Antoniu Turner.*

12. *Fer. Filip Evans* intrase în Societate la 1665 și a muncit în provinciile Galesului până la arestarea sa. A fost martirizat la Cardif la 22 Iulie.

13. *Fer. David Lewis* a fost spânzurat la 27 August 1678 la Usk. După „conjurația prafului de pușcă” cu toate că s'a dovedit și el de nevinovat, a fost invitat să apostateze. Mărturisirea fermă a fidelității față de Papa dela Roma și față de vocațiunea sa de Iezuit a provocat condamnarea sa la moarte. A urcat eșafodul cu curaj eroic și cu moartea sa a învins apucăturile prigonitorilor, cari își propu-

seseră să facă din fiecare condamnat un apostat josnic și nu un martir glorios.

14. *Fer. Ioan Cornelius* a fost martirizat la 4 Iulie 1594 la Dorchester. Ca să devină preot și-a părăsit patria, a mers la Roma, unde s'a pus pe studiu; reîntorcându-se în Anglia a muncit 10 ani pentru suflete, deși pururea înconjurat de spioni. Conte de Arundell i-a oferit ospitalitate și refugiu în castelul său. Fiind trădat a fost arestat. Pe când era gata să fie dus din prinsoare la locul de pierzare, a primit îngăduința de a depune vorturile călugărești în Societatea lui Isus în care fusese admis cu puțin înainte de arestarea sa. Zelosul martir și între torturi continua a predica alipirea de Biserica lui Hristos.

15. *Fer. Henric Walpole* se născuse la York în 1559 din o familie catolică, dar în urma cercetării școlilor eretice, trecuse la erezie. Fiind de față la disputele Fer. Campion cu ereticii, la torturile și martiriul său, a rămas foarte impresionat și s'a reîntors la credința cea adevărată și s'a făcut Iezuit. Noviciatul l-a făcut la Roma, unde a terminat și studiile filozofice și teologice; tot acolo a fost hi-

rotonit de preot. Reîntors în Anglia și-a început munca apostolică, dar fiind trădat de un spion, a fost prins și imbrocesuat. Prin fel și fel de promisiuni voiau să-l facă să apostateze; dar fiindcă acestea nu au prins au încercat cu amenințările. Dovedindu-se toate zadarnice, a fost condamnat pentru că era preot și Iezuit. A fost spânzurat. Toată mulțimea adunată a plâns văzându-i eroismul și evlavia. (7 Nov.).

16. *Fer. Francisc Page*, se născuse în erezie, dar venind în atingere cu celebrul P. Gerard S. J. a fost instruit în religia catolică. Cunoscând adevărul și văzând eroismul martirilor, s'a decis să părăsească lumea, comoditățile vieții, să renunțe la o căsătorie foarte avantajoasă, la măririle și onorurile lumesti ce i se promiteau. S'a hotărît chiar să intre în Societatea lui Isus pentru a lucra la mântuirea sufletelor și reîntoarcerea patriei sale la Biserica lui Hristos. Ca preot a dezvoltat o activitate prodigioasă prin mii de primejdii și suferințe. Fiind arestat și mărturisindu-și credința, a fost condamnat la moarte. A primit cununa nevestejită a martiriului la 20 Aprilie 1602 la Tyburn.

Fer. N. OWEN
(† 1606)

Fer. Ed. OLDCORNE
(† 1606)

Fer. R. ASHLEY
(† 1606)

Fer. T. GARNET
(† 1608)

17. *Fer. Nicolae Owen*, era frate laic. Il chemau Ioan mititelul. A fost supus la torturi groaznice în temnița Tower, sub cari a murit la 1606.

18. *Fer. Eduard Oldcorne*, intrând în Societate la Roma, s'a reîntors în Anglia, ca să lucreze la reîntoarcerea fraților la vechea credință catolică. Mulțumită nobilei familii Sbington, care i-a dat ospitalitatea în castelul său, a împlinit o vastă muncă apostolică în decurs de 16 ani. Trăia pururea ascuns și travestit. Trădat de un prieten fals, a fost descoperit, arestat și aruncat în temniță. După un proces nedrept, a fost osândit la spânzurătoare și astfel a plătit cu viața alipirea sa de credința romană, la 7 Aprilie 1606.

19. *Fer. Rudolf Ashley* a fost arestat pentrucă a dat ajutor *Fer. Oldcorne* în împlinirea slujbei sale de preot. S'a împărtășit de torturile și martiriul tovarășului său, în aceeași zi, 7 Aprilie 1606.

20. *Fer. Toma Garnet* a fost martirizat la Tyburn în ziua de 11 Aprilie 1608 prin spânzurare și tăiere în patru bucăți.

Au fost beatificați la 15 Decemvrie 1929. Pomenirea li se face la 21 Februarie.

FERICITUL IOAN OGILVIE

(1580—1615)

Martir scoțian

FERICITUL IOAN OGILVIE

Martir scoțian

„Toate spre mai marea mărire a lui Dumnezeu”, pe care Sf. Ignațiu o alesese de deviză a Societății lui Isus întemeiate de dânsul, nu numai el s'a nizuit din toate puterile, a o realiza, ci și fiii săi respirați în lumea întreagă, în decursul celor patru veacuri trecute, numai pe aceasta au căutat-o. Nici când nu au încetat de a readuce pe eretici la Biserica singură mântuitoare, de a duce vestea cea bună păgânilor, de a îndemna pe credincioși la deprinderea virtuților și practicarea faptelor bune. Intre acești harnici soldați ai lui Hristos este și Fer. Ioan Ogilvie, născut la 1580 dintr'o veche familie scoțiană; e greu de stabilit dacă era catolică ori presbiteriană; sigur e, că mama sa a fost catolică iar tatăl său eretic, purtând slujba de dedectiv

pentru descoperirea catolicilor, mai ales a Iezuiților, cari travestiți umblau din sat în sat și din orașe în orașe, ca să mângăe și să provadă cu sfintele taine pe sârmanii catolici așa de prigoniți. Tatăl său temându-se, ca nu cumva mama să-l atragă la catolicism, l-a trimis pe continent când avea 13 ani, ca acolo să-și facă studiile. Chiar aceasta a fost calea aleasă de Dumnezeu, ca să-l aducă pe Ioan la Biserica cea adevărată și în Societatea lui Isus, pregătindu-l pentru a deveni un mare martir și apărător al Bisericii. Fiind la Louvain a convenit cu renumitul exeget Corneliu a Lapide S. J. în mâinile căruia a depus mărturisirea credinței celei adevărate. Mai târziu martirul nostru va explica judecătorilor săi motivele conversiunii sale. „Pe continent am avut prilej de a consulta cu privire la adevărata credință și religie câteva persoane instruite, italiene, franceze și germane; din conversațiile acelea mi s'a născut în suflet o anumită îngrijorare și multe îndoieli interne, pentrucă între multe credințe religioase, ce le-am observat în Europa, nu puteam deosebi, care e cea adevărată. M'am hotărât deci a încredința treaba aceasta lui Dumnezeu,

căci disputele nu ducea la altceva, decât ca să încurce și mai tare tema și s'o facă mai complicată". Siguranța în ale credinței și pacea i-a venit în inimă în urma considerării solidarității aceleia minunate, care unește pe toți catolicii într'un singur corp. „În catolicism, pe care voi judecătorii îl numiți Papism, se află persoane din toate clasele: împărați, regi, principii, nobili; în el este o unitate de credință; o anticitate în succesiune neîntreruptă; virtuți sincere și perfecte, cari se arată în disprețul lumii din partea membrilor aparținători la toate gradele și la toate clasele; se numără o mulțime de minuni făcute întru dovedirea adevăratei credințe romane; un număr mare de învățați, cari au apărat credința aceasta și o mai pără; și chiar și în timpurile din urmă se văd martiri fără număr, morți pentru ea. De altă parte am constatat, că miniștrii protestanți din Scoția, nu pot să se provoace în favorul religiei lor nici la anticitate, nici la succesiunea apostolică; nu o pot dovedi cu minuni, nici nu-i pot arăta unitatea, nici urgita primirea ei cu motive vrednice de om instruit, ori provocându-se la Biblie; aceasta de altcum, cum o au ei, e diferită de textul genuin.

Mișcat de motivele acestea m'am hotărât de a îmbrățișa credința catolică romană, și sunt gata cu ajutorul lui Dumnezeu, de a o apăra nu numai cu limba, ci și cu sângele meu, socotind că nu e pe lume o cinste care să se poată asemana cu aceea de a suferi și muri apărând Biserica Romană".

Dela Louvain, Ogilvie a trecut la Regensburg, Olmuț și Viena, unde a cerut să fie primit în Societatea lui Isus, la 5 Noemvrie 1599. După noviciat a fost trimis la Paris, apoi la Rouen (1611—1613); aici s'a întâlnit în repetite rânduri cu misionari din Scoția și așa a putut avea știri despre stările triste din patria sa. Știrile acestea îl îndemnau și mai tare să ajungă cât mai curând între mult încercații catolici scoțieni, pentru cari se ruga mult și doria să-i ajute cu apostolatul său. După repetite cereri, Superiorii i-au permis în 1613 să plece spre Scoția. A intrat în țară îmbrăcat de căpitan de marină, sub numele de Watson.

Condițiile religioase din Scoția erau cât se poate de rele. Se aflau puțini credincioși mai în stare cari să primească pe misionarii proscriși, cei mai mulți erau indiferenți în ale religiei; doriau să ducă

o viață liniștită, fără să se expună la vexări, ori chiar la moarte. E adevărat că și legislația anticatolică era foarte aspră. A închiria o casă unuia care era și numai suspect de a fi catolic, putea avea urmările cele mai grele; ascultarea Sf. Liturghii era o crimă; emigrarea oprită, dacă cel ce emigra nu promitea că nu se va face catolic în străinătate; și în cazul acesta nu-și putea duce decât o parte din avere, iar cealaltă lăsată familiei și copiilor, cari trebuiau să fie crescuți în religia protestantă. Cel ce în străinătate asculta Sf. Liturghie, își pierdea averea, care trecea la erariu; tot așa o pățiau cei excomunicați din partea predicatorilor, pentru alipirea lor față de religia catolică. Execuțiile capitale erau mai rare. Motivul: voiau să nimicească catolicismul, dar fără a împodobi cu gloria martiriului victima prigonită.

După intrarea sa în Scoția, Oglivie a cutreerat țara aceasta în lung și lat; prin Februarie 1614 îl aflăm la Londra, unde voia să trateze cu regele Iacob I și cu miniștrii săi despre o încetare oarecare a prigonirilor contra Bisericii catolice, care nici decum nu e dușmană Statului. Despre apostolatul său iată cum se ex-

primă Wilhelm Sinclaire, avocatul parlamentului din Edinburg: „Părintele, în ceea ce privește pe catolici, nu înceta a-i recnema la datorință și de a-i încurajea între toate împrejurările; le reaprindea inițiile, dacă erau indiferenți; le întărea râvna dacă erau deja fervenți și virtuoși și îi îndemna la perseveranță. Atât de înfocată îi era diligența și prudența cu care făcea lucrurile acestea, încât eu vizitându-l, înțelegeam foarte bine cum ardea nobila lui inimă de dorul de a răspândi credința. Și toți gândeau ca mine”. Mulți asistau la Sf. Liturgie celebrată de el și ascultau cu plăcere predicele lui. Pe cei fricoși îi căuta la locuințele lor și îi întărea în credință; travestit intra prin temnițe, ori cât de strictă era supravegherea, ca să mângăie pe prizonierii catolici. În 1614 a desvoltat un apostolat foarte fecund în Glasgow, unde în casa văduvei Marion Walker se aduna multă lume catolică. Aici s'a împrietenit cu Sir Ioan Cleveland și cu lady Maxwell, cari erau catolici în secret și cu Robert Heygate, care l-a pus în contact cu mulți alții, cari aveau nevoie de a fi instruiți și îmbărbătați de a părăsi erezia și de a se împăca cu Biserica catolică. Tot acolo a în-

temeiat și o congregație mariană dela care se aștepta mult bine. Când s'a reîntors la Edinburg inima îi era plină de cele mai promițătoare speranțe. Dar viitorul era în mâinile lui Dumnezeu.

Prin Octomvrie 1614, un anumit Adam Boyd, sub pretextul că vrea să fie instruit în ale religiei, l-a trădat arhiepiscopului Spottiswood, carele prin oamenii săi l-a prins și l-a aruncat în temniță. La prima întâlnire, arhiepiscopul i-a tras o palmă, strigând: „Tu ai cutezanța de a celebra Liturgie în orașul acesta reformat !” Martirul i-a răspuns: „Lovindu-mă nu te porți ca arhiepiscop ci ca un măcelar !” La cuvintele acestea servitorii arhiepiscopului s'au năspustit asupra lui și l-au bătut crunt, i-au smuls barba și părul, l-au sgâriat, până ce Lordul Fleming, desgustat de scena aceea, le-a poruncit să înceteze. I s'a luat tot ce avea.

A fost purtat dela tribunal la tribunal; voiau să stoarcă dela el cu orice preț, recunoașterea că a uneltit contra regelui; l-au supus la fel și fel de torture; între altele i-au strâns atât de puternic fluerile picioarelor încât a țâșnit măduva din oase; opt zile și opt nopți nu l-au lăsat să doarmă. In 22 Decemvrie, după tortura

vegheii, a fost din nou dus înaintea judecătorilor, cari îi promiteau mila lor, dacă va face mărturisiri complete. El le-a răspuns: „Dacă mi-ați fi frânt de tot picioarele în teasc, aş mai fi putut fi dus la şcoală ori biserică, ca să propun catehismul şi să ascult mărturisiri şi aşa să-mi câştig cele trebuincioase pentru viaţă. Dar din clipa în care m'ați hăbăucit distrugându-mi facultăţile mintale, nelăsându-mă să dorm, voi ați făcut ce e mai rău ce vă era în putere, afară de moarte, căci eu servesc lui Hristos şi Bisericii, conform chemării mele, nu cu picioarele ci cu mintea. Voi încercați să mă convertiți — frumoasă convertire, vrednică de un predicator — transformându-mă din om rațional într'un nebun, din Iezuit într'un idiot. Țineți-vă pentru voi beneficiile grase, dacă nu le pot câştiga, decât numai prin o astfel de conversiune”.

La observarea arhiepiscopului, ca să nu vorbească din pasiune, martirul a răspuns: „Nu vorbesc din pasiune, ci foarte cumpătat. Dar vedeți, ori cât aş dori să-mi scap viața, nu pot, pentrucă mi se cere să jertfesc pe Dumnezeu. Fiindcă nu pot avea şi viața şi pe Dumnezeu, trebuie să jertfesc ceea ce e mai puțin”. Condamna-

rea la moarte s'a făcut la 9 Martie 1615. În noaptea următoare, martirul a fost vizitat de Ioan Brown Longhill, care i-a propus să fugă fiind toate pregătite spre acest scop; dar atletul lui Hristos n'a primit propunerea, spunând că pentru o cauză atât de nobilă moare bucuros, și nici decum nu vrea să piardă un prilej atât de prețios.

Execuția a fost în ziua următoare, 10 Martie. Când directorul închisorii și călău au intrat la el să-l ducă la spânzurătoare, l'au aflat rugându-se. La intrarea lor; s'a ridicat, a sărutat pe călău asigurându-l despre iertarea sa; s'a lăsat să i se lege mâinile și apoi în tăcere a plecat spre locul de el considerat ca altar, pe care avea să-și jertfească viața. De fapt, sosind la furcă a sărutat-o, apoi iarăși căzând în genunchi, s'a rugat. S'a apărat apoi în public împotriva afirmării unui ministru protestant, care zicea că condamnarea nu s'a făcut din motive religioase, ci numai din cauza rebeliunii împotriva regelui. L-a rugat apoi pe ministrul Robert Scott să repețiască cu glas înalt propunerile ce i le făcuse pe drum.

„I-am propus domnului Ogilvie — a strigat cu glas mare Scott — mâna fiicei

arhiepiscopului și un beneficiu gras, dacă se lapadă de religia sa”.

— „Ați înțeles bine toți? — a zis la rândul său martirul — sunteți gata a-mi fi mărturii?”

— „Da, da, — strigau mii și mii dintre cei de față — coboară-te de pe eșafod, coboară-te!”

Pe catolicii cari erau de față i-a cuprins o clipă de spaimă; se temeau nu cumva martirul să se resgândească. Dar îngrijorarea lor a fost numai de o clipă.

— „Prin urmare n’am să mă tem, că din cauza trădării am fost prigonit — a întrebat martirul.

— Nu, nu, — i s’a răspuns din toate părțile.

— „Prin urmare eu sunt aici numai din pricina religiei mele?”

— „Da, da, numai pentru aceasta”.

— „Foarte bine — a încheiat triumfător Ogilvie — asta mi-e de ajuns. Prin urmare sunt condamnat numai din motivul religiei; iar pentru aceasta eu aș da și o sută de vieți. Luați-mi-o pe aceasta, pe care o am, și încă repede; pentrucă religia mea nici când nu-mi veți smulge-o din inimă;

Un strigăt de bucurie a izbucnit din piepturile catolicilor, care însă în curând a fost sufocat de urletele și sudalmele ereticilor. Comandantul execuțiilor a dat ordin călăului să-și facă datoria. În vreme ce călăul sta la îndoială, martirul se ruga: „O Marie, Maica harului, roagă-te pentru mine; o voi Ingeri toți, rugați-vă pentru mine; Sfinților și Sfintelor din ceriu, rugați-vă pentru mine”.

Când călăul i-a spus să-și recomande sufletul lui Dumnezeu, martirul deschizându-și pentru ultima dată buzele, a rostit rugăciunea aceasta: „Doamne, fieți milă de mine; Doamne, primește sufletul meu !”

Peste câteva clipe trupul lui atârna neînsuflețit de furcă. Era datina în Scoția, că, călăii se aruncau în spatele spânzurațiilor, ca astfel aceștia să moară mai repede; călăul n'a făcut acum așa, ci numai l-a tras de picioare; asemenea nici nu l-a tăiat în patru, ci l-a lăsat întreg, iar după două ore a fost îngropat în locul rezervat pentru cei ce muriau de ciumă.

A fost declarat de fericit la 22 Decembrie 1929 de Papa Piu XI.

Pomenirea i se face la 10 Martie.

FERIÇITUL IOSIF PIGNATELLI

„Vir fortis”

(1737—1811)

FERICITUL IOSIF PIGNATELLI

(1737—1811)

Nime nu a sintetizat mai bine viața Fer. Pignatelli trăită în timpurile acelea pline de necazuri și dureri pentru Biserică și pentru Societatea lui Isus, ca S. S. Papa Piu al XI-lea în discursul său rostit după cetirea decretului prin care se aprobau minunile propuse pentru beatificarea sa. „Viața sa — zice Sf. Părinte — ni se prezintă ca un tablou foarte mare, din care ies la iveală numai decât mai multe împărțiri, fiecare bogată în măreții particulare, așa încât fiecare dintre ele se poate considera ca un mare tablou”. Sf. Părinte amintește apoi despre conjurația guvernelor contra Bisericii și a Societății lui Isus, conjurație plină de ură și răsbunare, care a dus la răsturnarea ordinii din Stat și Biserică; o altă vijelie a fost suprimarea Societății din care

făcea parte Pignatelli, lucru ce atât lui cât și colegilor săi le-a pricinuit mii de dureri, dar nu l-a clintit din chemarea sa; revoluța franceză a resfirat pe membrii Societății în toate părțile, iar acela, carele i-a ajutat în acele timpuri de grea încercare a fost P. Pignatelli; a patra împărțire cuprinde războaiele lui Napoleon, a căror valuri de foc și fier l-au ajuns și pe Fericitul nostru alungându-l dintr'un loc în altul, creând în jurul său o situație pururea nesigură, plină de temeri și îngrijorări. „Și totuși — continuă Sf. Părinte — în toate momentele acestea ale vieții sale, marea figură rămâne pururea dreaptă în fața vijeliei, a primejdiei, a prigonirilor; în felul cum bătrânii piloți știu să conducă nava prin greutăți și primejdii, luptând cu furia vânturilor, cunoscând bine punctele de plecare și confruntare; știu cum să se reguleze mersul ținând ochii ațintiți spre direcțiunile exact cunoscute: ei merg liniștiți acolo unde alții ar tremura de frică”.

Fer. Iosif Pignatelli s'a născut la 27 Decembrie 1737 în orașul Saragoza din Spania. Părinții lui au fost Principele Don Antonio de Monteleme și marchiza Fran-

cisca Moncayo. La vârsta de 5 ani a rămas orfan de mamă; tatăl său l-a trimis la Neapol, unde Iosif avea o soră măritată după contele Della Cerra; aici a primit o educație foarte aleasă dimpreună cu alți doi frățiori ai săi. Când avea 12 ani s'a reîntors la Saragoza unde și-a început studiile secundare în Colegiul Iezuiților. În curând a atras atențiunea tuturora cu evlaviază și cu sârguința sa la studii. Ca membru al Congregației mariane s'a distins prin vizitele ce le făcea la bolnavi și catehezele ce le făcea copiilor.

Lumea îi deschidea perspectivele măririlor și bucuriilor sale ca să-l atragă la sine; dar glasul Domnului îi spunea altceva: îl chema la Societate lui Isus. Și generosul tânăr, deși prevedea prigonirile ce erau să se deslănțuiască împotriva acestui ordin călugăresc, cu un răzmerism s'a decis să intre în el; îl îndemna la aceasta și amintirea Sf. Aloiziu Gonzaga și a Sf. Francisc Borgia, cari îi erau rudenii. Neamurilor sale, cari voiau să-l împiedece dela pasul acesta, le-a răspuns: „Eu mă socotesc fericit de a urma o chemare, care îmi îmbie atâtea

ocazii de a suferi ceva pentru Domnul; grija mânturirii mele o pun în mâinile Providenței divine, și bucuros sunt gata să-mi vărsa sângele pentru mântuirea sufletelor și apărarea Bisericii Catolice”.

La vârsta de 16 ani intră în Societatea lui Isus. Noviciatul l-a făcut în Taragona. Terminând studiile filozofice și teologice, la 1762 a fost hirotonit de preot. Prigoanirea cea mare contra Societății era iminentă și în Spania. Dușmanii Societății prin cele mai nerușinate calomnii se înstăpâneau tot mai tare pe inima slabului rege Carol al III-lea. În 1766 a izbucnit o revoluție contra regelui mai bine zis împotriva guvernatorului din Saragoza, carele ascunsese grâul, când bântuia foametea; Iezuiții au liniștit poporul, partea leului a avut-o P. Pignatelli; dușmanii lor însă și împrejurarea aceasta au folosit-o contra lor, acuzându-i că ei ar fi provocat răscoala aceea; erau ultimele manevre împotriva Societății. După puține luni a urmat exilarea tuturor Iezuiților din Spania și coloniile ei. Un adevărat dezastru pentru viața religioasă, pentru instrucția tinerimii și pentru misiuni! P. Pignatelli avea multe neamuri printre miniștri și

generalii și de aceea voiau să-l scutească de exiliu; dar el n'a primit favorul ce i se îmbia; mai bine a voit să împărtășească și el soarta amară a fraților săi lezuiți. S'a arătat în acele timpuri grele legat cu trup și suflet de mama sa Societatea. Cât de împăcat era el cu soarta sa, se vede și din cuvintele sale: „Dumnezeu a prevăzut în vecinicia sa lucrurile ce ni se întâmplă acum. El a fost totdeauna și ne este și acum Părintele carele ne iubește nespus de mult; noi deci, ca buni fii ce trebuie să-I fim, nu trebuie să facem altceva decât ca să adorăm dispozițiile sale și să repetăm cu inimă smerită: *Fie voința Ta...* Voind El să ne facă sfinți între toate împrejurările, a pregătit pentru noi grații speciale, cu cari putem să lucrăm sfințirea noastră și în strâmtorările, în cari ne aflăm în timpul de față. De aceea toată diligența trebuie să ne-o punem în a corespunde intențiilor unui Părinte atât de bun". Papa Piu XI în amintitul discurs îl numește pe fericitul Pignatelli „*vir fortis*". — În cele mai critice momente Provincialul Aragoniei îl chiamă la sine și îl încredințează cu conducerea celor exilați. Prin legătu-

rile sale familiare a știut face foarte mult pentru ușurarea sorții de compătimit a nenorociților de exilați. A fost un înger păzitor pentru toți; din ce primea dela neamurile sale bogate ajuta pe frații săi călugări. În restimp a mai trebuit să îndure și groaznica lovitură a suprimării Societății la 1773. Era la Ferrara, când s'a publicat suprimarea Societății în statul acela. După aceea s'a retras la Bologna, unde a continuat a duce o viață retrasă, studiind, dar făcând și mult bine cu săracii. Auzind că în Rusia Societatea continuă a exista, a cerut dela Vicarul general să fie primit acolo. Dar cererea i-a fost respinsă din motivul, că celor din Rusia le era interzis de a primi Spanioli în Societate.

Provindența s'a folosit de el, ca să fie inel de legătură între Societatea veche și cea nouă, reînviată parțial la 1801 și 1804, când P. Pignatelli este numit mai întâiu maestru de noviții la Colorno, iar mai apoi provincial la Neapol. El depusese haina, nu însă spiritul ordinului; inima lui era lipită de el până la moarte. Atât la Colorno, cât și la Neapol a format case, cari întru nimic nu se deosebiau

de casele vechi ale Societății în ce privește spiritul călugăresc propriu Societății. Ajungând regatul Neapolului sub stăpânirea lui Napoleon, Iezuiții au fost alungați; P. Pignatelli a trebuit să se refugieze la Roma, unde a trăit cu mulți frați de ai săi lângă biserica Sf. Pantilimon. Și aici a avut a suferi mult din partea armatei franceze; dar aceasta nu l-a împiedicat de a face mult bine ajutând pe cei săraci ori sărăciți în urma războaielor napoleoniene. Mulți cardinali și familii nobile ajunseseră în mare mizerie. Pe aceștia îi ajuta cu sume mari de bani; săracii de rând cu sutele primiau zilnic hrană dela culina mănăstirii. Multora li se trimetea viptul acasă. P. Econom era foarte îngrijorat de viitor și nu arareori spunea P. Pignatelli să fie mai cruțător; dar fericitul îi spunea să aibă numai încredere în Providența divină, și continua a împărți elemozine cu aceeași mână largă ca și mai înainte. Ajuta chiar și pe aceia cari fuseseră ori mai erau dușmani ai Societății. Principiul lui era: „Dă, și ți se va da!” Nime nu știe de unde avea banii ce îi împărția ca milostenie. Până la o vreme, ce e drept,

primia dela neamurile sale bogate din Spania și Neapol; dar dela un timp ajutoarele acestea au încetat cu totul. Isvorul nesecat al binefacerilor sale era Providența divină, care nu arareori făcea și minuni, ca să ajute pe cei lipsiți prin mijlocirea evlaviosului Iezuit. Odată, trecând prin piața Colegiului Roman, îl oprește un străin cerându-i bani ca să se poată reîntoarce în patria sa; Fericitul caută prin toate buzunarele, dar nu află nimic. Atunci își ridică ochii spre ceriu, însoțind privirea aceasta cu o rugăciune caldă a inimii, strânse mâna, și deschizând-o, zise: „Primește, ce-ți trimite Domnul”, — și erau câteva monede de aur. Mons. Carol Maria Cernelli, arhiepiscop de Chieti, a fost martor ocular al următorului fapt: Intr'o zi fiind închilia Fericitului, și conversând cu el, iată că intră economul casei și cere o sumă oarecare de bani. P. Pignatelli trage puiucul mesei, scoate cutia în care ținea banii și îi dă toți banii câți erau în ea. Nu peste mult se reîntoarce economul spunând că nu i s'a ajuns suma. P. Pignatelli ridicându-și ochii spre ceriu stete puțin pe gânduri, apoi trăgând pu-

iucul și deschizând cutia, ce mai înainte, în văzul arhiepiscopului o așezase goală la locul ei, a aflat-o plină de bani. Arhiepiscopul a rămas atât de mirat de faptul acesta, încât nu a mai putut continua conversația începută. Altă dată toată casa știa, că din cutia în care fericitul Pignatelli pusese o sută de scuzi, șase luni dearândul s'a tot luat pentru trebuințele casei și pentru a împărți elemozine destul de mari săracilor, și totuși banii nu se gătau.

Dumnezeu era generos cu fericitul Pignatelli, pentru că știa foarte bine că are de a face cu o inimă de Sfânt, umilă, mortificată, încrezătoare, neîncetat unită cu El prin rugăciune fierbinte. Petrecea ore întregi înaintea Sf. Euharistii. Iși alegea totdeauna chilia care era mai aproape de capelă. Intr'o dimineață când Fr. Annoni, carele făcea pe deșteptătorul, l-a aflat în chilie îngenunchiat la feres-truța ce se deschidea din chilie înspre capelă: „Cum?” — a întrebat — „Așa curând?” — semn că toată noaptea a petrecut-o în rugăciune. „Ce, e mai sfânt și mai vrednic de cinste, și dela care cu cea mai mare încredere putem aștepta

minuni, ca Trupul și Sângele lui Isus Hristos, pe care zilnic îl atingem cu mâinile noastre? Da, trebuie cinstiți și Sfinții, dar mai mult decât toți trebuie cinstit Isus Hristos Domnul nostru". De aci evlavie lui fragedă, devoțiunea și răpirea din simțuri cu care în fiecare dimineață celebra Sf. Liturgie. Pentru virtuțile și sfințenia sa, Dumnezeu l-a mai înzestrat și cu darul profeției și al vindecărilor de diferite boale.

Pe la începutul lui Octomvrie 1811 simțea că i se apropie sfârșitul; însuși și-a prezis ziua morții; P. Panizzoni și-a oferit viața sa, numai ca să o scape pe a P. Pignatelli; acesta însă i-a spus părintelui Panizzoni, că Dumnezeu îl va ține în viață și se va servi de el la restaurarea Societății pentru lumea întreagă; așa s'a și întâmplat: P. Panizzoni a fost ales să primească Bula de reînființare din mâinile Papei Piu VII la 7 Aug. 1814.

În ziua de 15 Noemvrie 1811, a zis către P. Doz, carele rămăsese ultimul în chilia sa: „Mergi și D-ta și lasă-mă singur cu Dumnezeul meu". Cam după o jumătate de oră, au observat că a intrat în agonie; în scurt timp sufletul lui curat și

plin de merite a sburat spre ceriu, ca să-și ieie răsplata bine meritată. Osemințele îi sunt așezate în biserica *al Gesù*, din Roma.

A fost beatificat de Papa Piu XI în anul 1933.

Pomenirea i se face la 28 Noemvrie.

ERMITI ROKUS GONNALE
ALFONS RODRIGUEZ DE BOAN
DE CASTILLA
Mortu submersum
(1638)

FERICIȚII: ROCUS GONZALEZ,
ALFONS RODRIGUEZ și IOAN
DE CASTILLO
Martiri sudamericani
(† 1628)

FERICITUL ROCUS GONZALEZ ȘI TOVARĂȘII

Martiri sudamericani

Fericitul Rocus Gonzalez s'a născut în orașul Assumption din Paraguay la 1572, din o familie fruntașă și bine situată. Încă din copilărie a făcut cunoștință cu Indienii din părțile acelea, cari erau angajați ca muncitori pe vastele posesiuni-ferme ale familiei sale; de curând le-a învățat limba, le-a cunoscut moravurile și înclinările. Aceasta a fost pentru el o pregătire mai îndepărtată la viitorul său apostolat între acești nenorociți indigeni. Inima lui a rămas foarte mișcată la vederea mizeriei în care se sbăteau acei nenorociți fii ai naturii; îi compătimea nespus de mult pentru traiul greu ce-l duceau și împilările ce le îndurau din partea europenilor, cari îi apăsau în tot chipul, jefuindu-i de toate câte aveau,

fără ca nenorocitele de triburi băștinașe să se fi putut apăra într'un chip oarecare.

Tânărul Gonzalez, dorind a-i ridica pe acești nenorociți măcar din mizeria spirituală, voind a le câștiga măcar fericirea din lumea cealaltă, a intrat în Seminar ca să se pregătească la preoție. Terminând studiile teologice, după hirotonirea întru preot la 1598, a fost numit paroh la catedrala din Assumption și nu peste mult de vicar general al diecezei. Domnul însă îl aștepta tocmai aici. Demnitatea și cinstea înaltă la care fusese ridicat din partea episcopului său l-a umplut de groază și de aceea s'a hotărât să părăsească lumea și să intre în Societatea lui Isus, ale cărei regule opresc pe membrii săi de a primi demnități bisericesti. De aceea a părăsit onorurile și deșertăciunile lumesti și în 9 Mai 1609 a început noviciatul. Încă nici nu terminase noviciatul, când iată că Provincialul, P. de Torres, voind să îmblânzească pe rășboinicul și crudelul trib Guaycurues, care prin incursiunile sale ținea în groază continuă pe locuitorii din jurul Assumptionului, a pus ochii pe P. Gonzalez, ca

să-l trimită de misionar și încreștinător al aceluï trib. Mulți nu credeau în succesul acestei misiuni. La plecare au fost de față Episcopul, Guvernatorul și mulțime mare de popor: voiau să-l mai vadă pentru ultima dată. Dar P. Gonzalez prin bunătatea și înțelepciunea sa a câștigat inimele sălbaticilor, i-a făcut să se așeze în locuri stabile și să înceteze cu incursiunile lor prădătoare. Câștigându-le inimele a început munca apostolică a încreștinării. A călătorit mult, a învățat și organizat. El a devenit fondatorul acelor minunate *reducțiuni*, în cari Indienii au ajuns la o viață liniștită, într'adevăr creștinească și sârguincioasă. Activitatea lui s'a estins și în Uruguay. A devenit apărătorul Indienilor împotriva Spaniolilor asupritori; nu se da înapoi nici în fața amenințărilor celor ce se duseseră în părțile acelea mânați numai de dorul de a se îmbogăți cât mai curând și pe orice căi. Indienii îl iubeau ca pe un părinte și alergau la el în toate necazurile lor știind că vor afla ajutor și mângăere.

Când apostolatul său luase cel mai îmbucurător avânt, un strigoi cu numele Niezù, a ațâțat împotriva misionarilor o

ceată de idololatri; mai întâiu au atacat pe P. Gonzalez zdrobindu-i capul cu o lovitură de secure. S'au aruncat apoi asupra tovarăşului său, P. Alfons Rodriguez, carele avizat despre cele întâmplare, tocmai ieşia din capelă, unde celebrase Sf. Liturgie. Misionarul abia a avut timp să-i întrebe: „Ce faceţi, fiilor, ce faceţi?“, dar loviturile de secure ce-i cad pe cap îndată îl doboară fără viaţă la pământ. Cu o furie ne mai pomenită îi taie în bucăţi, îi aruncă în capelă, unde distrug totul, chiar şi icoana făcătoare de minuni, numită „La Conquistadora“, pe care P. Gonzalez o purta totdeauna cu sine, rup crucifixele, sfântică hainele sacre, cărţile sfinte, le aruncă peste martiri şi le dau foc. Trupurile s'au carbonizat, numai inima P. Gonzalez a rămas întregă, proaspătă; așa se conservă şi azi în biserica Iezuiţilor din Buenos Aires.

Mânezi, 16 Noemvrie 1628 Indienii s'au reîntors la locul unde uciseseră pe misionari. Ajungând la rugul care era aproape stâns au auzit limpede vocea fericitului Rocus, care zicea: „Aţi ucis pe cel ce vă iubia, aţi ucis trupul... dar nu sufletul meu care stă între Fericirii din

ceriu. Multe dureri vor veni pe capul vostru din pricina uciderii mele, pentru că fiii mei vor veni să vă pedepsească, dar eu nu vă voiu părăsi..." Indienii au putut constata foarte bine, că vocea nu ieșia din gura martirului, căci capul era carbonizat de tot, ci din piept. Șeful Caarupé, în furia sa a poruncit sclavului său Marangua, ca să smulgă inima din piept și să o arunce în rugul reaprins; porunca s'a executat, dar inima martirului a rămas neatinsă de flacări; au străpuns-o cu săgeată: mai mult nici n'a dat glas.

Auzind Niezù despre uciderea acestor doi Părinți, s'a bucurat foarte și numai decât a dat ordin, ca și al treilea să fie ucis. Idololatrii în 17 Noemvrie s'au năpustit și asupra lui P. Ioan de Castillo, care numai de curând sosise în misiunea aceea, dar era în altă stațiune și așa nu avusese cunoștință despre cele întâmplate cu PP. Gonzalez și Rodriguez. Când au sosit asasinii la el, credea că vreau să ceară ceva; când a văzut că pun mâinile pe el, a zis că le dă bucuros tot ce are, să-l lase numai liber. Ei i-au spus atunci limpede, că vreau să-l ucidă, cum au ucis și pe ceilalți doi, pentru că unicul lor

preot este Nierzù; pe pământul lor nu trebuie să se mai audă predici, nici rugăciuni, ci numai sunetul instrumentelor lor muzicale. Fer. de Castillo a înțeles că pentru credință vreau să-lucidă, de aceea a exclamat: „Voi nu mă ucideți, pentru că mă ucideți pentru Creatorul meu, iar eu pentru El mor cu mare bucurie“. Cu lovituri de sabie îi fac trei răni adânci pe față; l-au târît apoi pe o distanță mare prin pietri ascuțiți, așa că i s'a julit toată carnea de pe oase, l-au agățat de un arbore, l-au segetat și mutilându-l în chip îngrozitor l-au omorât. În decursul torturilor, rostia mereu dulcele nume: „*Isuse ! Mario !*“ și „Fie toate pentru iubirea lui Dumnezeu... eu mă duc la Dumnezeu, în care am toată încrederea...“. Când i s'a deslegat o legătură, a zis: „Legăți-mă din nou căci preabucuros mor... vă mulțumesc pentru că mă ucideți pentru iubirea lui Dumnezeu“.

Trupul martirului a fost lăsat anume în liber, ca să fie mâncat de fiarele sălbatice; dar acelea nu s'au atins de el, deși numeroase în ținutul acela, arătându-se mai umane decât oamenii. În ziua urmă-

toare, ucigașii reîntorcându-se la cadavru și aflându-l neatins, l-au ars pe rug.

Vestea morții acestor trei misionari a stârnit mare durere în toate reducțiunile. Au și alergat numai decât la locurile martiriului, ca să poată aduna moaștele ce se mai puteau aduna. Au și fost duse cu mare pompă la reducțiunea Conception, unde s'au venerat până la anul 1808, când au pierit în decursul războiului pentru independență. Azi, singură inima P. Gonzalez, se mai păstrează.

S'a pornit din partea guvernatorului o expediție contra ucigașilor; au și fost prinși cu toții, afară de autorul moral, Niezù. Ucigașii adevărați au putut fi recunoscuți ușor, pentru că le putreziseră mâinile din bun senin. Auzind comandantul despre profeția P. Gonzalez referitor la proxima lor pedepsire, le-a dat timp să se căiască. Afară de unul, au și murit cu toții pocăiți, primind Sf. Botez.

Un alt lucru minunat ce s'a mai întâmplat a fost acesta: Calul P. Gonzalez, de câte ori auzia numele fostului să stăpân, lăcrima și gema jalnic; tot așa când îi arătau vreo haină, care fusese a părintelui. Mult s'au distras Indienii cu bietul a-

nimal, până ce ucizându-l i-au consumat
carnea.

Sângele acestor trei martiri a fost în-
tr'adevăr sămânță de creștini. La o lună
după martiriu, P. Provincial al Iezuiților
a fost primit cu mare alai în Caaro, chiar
și de aderenții lui Niezù; în scurt timp
toată regiunea s'a încreștinat: P. Gonza-
lez le promisese doar că nu-i va părăsi.

Procesul de beatificare s'a început la un
an după moartea acestor eroi ai credin-
ței; dar în urma multelor greutăți ce au
venit pe capul Societății în decursul
veacurilor, la beatificarea lor s'a ajuns
abia în 1934.

Pomenirea li se face în 17 Noembrie.

CATALOGUL

Venerabililor și Servitorilor lui Dumnezeu din Societatea lui Isus ale căror cauze de beatificare sunt introduse.

Venerabili :

VV. MM. Tovarăși ai Fer. Ignățiu de Azevedo, în număr de 12, 1571.

V. P. Gonzalvo Silveira M., 1561.

V. P. Iosif Anchieta, 1597.

V. P. Iulian Maunoir, 1683.

V. P. Ludovic da Ponte, 1624.

V. P. Paul Cappelloni, 1857.

V. P. Aloiziu La Nuza, 1656.

V. P. Francisc de Castillo, 1673.

V. P. Emanuil Padiãl, 1725.

V. P. Aloiziu Solari, 1829.

VV. MM. Martiri din Etiopia, Apolinar Almeida și 7 Tovarăși, 1635—40.

Servitori ai lui Dumnezeu.

SS. lui Dumnezeu din China, Tonchina și Cocinchina, Tristan de Attemis și 7 Tovarăși, 1723—48.

SS. lui Dumnezeu din Japonia Marcel Mastrilli și 50 Tovarăși, 1630—1643.

SS. lui Dumnezeu din Anglia Henric Garnet și 8 Tovarăși, 1592—1692.

SS. lui Dumnezeu din Anglia Ruger Filcock și 7 Tovarăși, 1601—1681.

SS. lui Dumnezeu Petru Olivaint și 4 Tovarăși, 1871.

S. lui Dumnezeu Antoniu Criminali primul martir al Societății, 1549.

S. lui Dumnezeu Diego Sanvictores M., 1772.

S. lui Dumnezeu Paul Gin hac, 1895.

S. lui Dumnezeu Petru de la Clorovière, 1820.

S. lui Dumnezeu P. Filip Jeningen, 1704.

S. lui Dumnezeu P. Francisc Galluzzi, 1731.

S. L. D. P. Andrei Oviedo, Patriarhul Etiopiei, 1577.

S. lui Dumnezeu D. P. Vincențiu Caraffa, al VII-lea General al Societății, 1649.

S. lui Dumnezeu P. Bernard Colnago, 1611.

S. lui Dumnezeu P. Ioan de Alloza, 1666.

S. lui Dumnezeu P. Georgiu Giustiniani, 1644.

S. lui Dumnezeu P. Martin Gutierrez, 1573.

S. lui Dumnezeu P. Ioan Cardin, 1615.

S. lui Dumnezeu P. Bernard Hoyos, 1735.

S. lui Dumnezeu P. Petru Cayron, 1754.

S. lui Dumnezeu P. Stefan Le Fèvre, 1659.

S. lui Dumnezeu P. Leonard Lessiu, 1623.

S. lui Dumnezeu P. Iuliu Mancinelli, 1618.

S. lui Dumnezeu F. Francisc Gaetani, stud., 1601.

S. lui Dumnezeu P. Petru Mayoral, 1735.

S. lui Dumnezeu P. Herman Glandorff, 1763.

S. lui Dumnezeu P. Ioan Roothaan, al XXI-lea General al Societății, 1853.

S. lui Dumnezeu Nicolae Rodriguez 1900.

SS. lui Dumnezeu Remigiu Isoré și Modestus Andlauer MM., 1900.

SS. lui Dumnezeu Paul Denn, Ignațiu Mangen, 1900.

S. lui Dumnezeu P. Victor Lomuller și Tovarășii MM. chinezi, 1902.

S. lui Dumnezeu Francisc de Paula Tarin, 1910.

S. lui Dumnezeu Richard Friedl, 1917.

În Societatea veche au mai murit în faimă de virtute nu ordinară încă următorii Iezuiți mai cunoscuți: P. Lainez, al II-lea General al Societății și primii tovarăși ai Sf. Ignațiu, Landino, Alvarez Baldasar. Auger, Possevino, Suarez Francisc, Coton, Mastrilli, Rubino, Zucchi, Durazzo, Segneri Paul, Domenichini, Cacciottoli, Dalmas Rosignoli, Vassalo, Recio, Lentini, Muriel.

E L E N C U L

lezuiților cari au trăit în Societatea re-
înființată la 1814, și au murit în faimă
de sfințenie:

P. Aloiziu Nannerini († 1898), P. Fer-
dinand Rosati († 1909), P. Ioan Bonanni
(† 1919), P. Augustin Dignan († 1894), P.
Iosif Egger († 1910), Fr. C. Andrei Sekler
(† 1908), Fr. C. Iosif Penny († 1914), P.
Iosif Ignațiu Guerrico († 1883), P. Aloiziu
Ignațiu Fiter († 1902), P. Magin Gi-
nesta († 1920), P. Carol Ferris († 1924),
P. Iacint Alegre († 1930), Fr. C. Mihail
Isidor Alejalde († 1934), P. Raimond An-
gla († 1933), P. Francisc Xav. Weninger
(† 1926), P. Antoniu Putingan († 1888), P.
Victorian Salmon († 1910), P. Tiburțiu
Arnaiz († 1926), P. Iosif M. Rubio († 1929),
P. Isidor Vande Kerkchove († 1871), A. R.
P. Petru Beck, al XXII-lea General al So-
cietății († 1887), P. Bartolomeu Taddei

(† 1913), P. Marius Arcioni (†1923), P. Alexiu Hanrion (†1920), P. George Van Pe-teghem († 1930), P. Toma Esteban († 1934), P. Ludovic Laleu († 1849), P. Iosif Seckinger († 1890), P. Wilhelm Eberschweiler († 1921), P. Herman Schonenbusch († 1810), P. Mihail Browne († 1933), P. Wilhelm Doyle († 1917), P. Ioan Sullivan († 1933), Petru Barbaric († 1897), P. Ismael Avit Gutierrez († 1933), P. Dositei Lopez († 1934), P. Emil Martinez (†1934), P. C. Ioan B. Arconada († 1934), P. Francisc Xav. Gautrelet († 1886), P. Aleberic de Foresta († 1876), P. Petru Mazoyer († 1918), P. Ioan Bahian († 1915), P. Iosif Maria Nunes (†1894), P. Antoniu de Azevedo († 1923), P. Francisc Pereira († 1930), P. Iosif Emanuil Gonçaves († 1933), Fr. C. Apoiziu de Castro († 1917), P. Iosif Alzola († 1900), P. Aloiziu Ricou († 1910), P. Salvator Garciduenas († 1927), P. Petru Ios. Arnoudt († 1865), P. Isidor Boudreaux († 1885), P. Friederic Hagemann († 1928), P. Mihail Petronella († 1931), P. Matei Wolff (†1857), P. Henric Verbraak († 1918), P. Valerian Mrowinski († 1901), P. Antoniu Reichenberg († 1903), P. Ioan Beyzym († 1912), P. Adalbert M. Baudiss

(† 1926), P. George Cannata († 1913), P. Petru Rocca († 1918), P. Dominis Pasi († 1914).

Afară de aceștia, au mai murit în faimă de sfințenie și următorii, a căror cauză de beatificare este introdusă deja: P. Ignațiu Aramburu († 1935), P. Henric Aufroy († 1914), P. Iacob Berthieu († 1896), Ven. P. Paul Capelloni († 1857), P. Petru de Clorovière († 1820), P. Efrem Fernandez († 1930), P. Richard Friedl († 1917), Fr. Francisc Garate († 1930), P. Paul Ginhac († 1895), P. Saturnin Iburguren († 1927), Cinci martiri în Liban († 1860), P. Carol Odeschalchi, cardinal († 1841), Cinci martiri din Paris († 1871), P. Adolf Petit († 1914), P. Mihail Pro († 1927), P. Albert Rodriguez († 1916), P. Nicolae Rodriguez († 1900), P. Ioan Filip Roothaan, al XXI-lea General al Societății († 1853), Martirii din China († 1900), P. Aloiziu Solari († 1829), P. Francisc Tarin († 1910), P. Frideric Tornielli († 1876).

La aceștia se pot adăuga și cei 119 de martiri din Spania, uciși de comuniști în războiul civil dintre anii 1936—1939.

CALENDARUL PERPETUU

al Societății lui Isus și Indulgențele Plene concese credincioșilor cari vizitează Bisericile și Capelele Societății lui Isus în unele sărbători ale anului *)

Ianuarie 1. *Tăierea împrejur a Domnului*. Hramul Societății lui Isus. În ziua aceasta ori în una dintre cele șapte zile

1) Pentru a câștiga indulgențele acestea plene — cari se pot aplica și sufletelor din Purgator — se recer: Mărturisire, Cuminecare și Vizitarea unei biserici ori capele a Societății. — Mărturisirea se poate face în cele opt zile, cari premerg ori urmează sărbătorii. Cuminecarea se poate face în preziua sărbătorii ori în decursul celor opt zile ce urmează. La vizitarea bisericilor e de ajuns a recita un *Tatăl nostru*, o *Născătoare de Dumnezeu* și *Mărire*, ori altă rugăciune ce o dictează devoțiunea proprie.

2) Sunt scrise cu litere cursive sărbătorile acelor Sfinți cari nu aparțin Societății lui Isus, dar pe cari Ordinul i-a luat în calendarul propriu din motive speciale.

premergătoare ori următoare sărbătorii, după plac, Indulgență plenară (Leon XIII, 12 Ian. 1886).

Ianuarie. Octava sau împroptirea Tăierii împrejur a D. n. I. Cristos.

Februarie 4. Fer. Ioan de Britto, martir.

Februarie 5. S. Paul, Sf. Ioan și Sf. Iacob. martiri japonezi. Indulgență plenară (Leon XIII, 12 Ian. 1886).

Februarie 7. Fer. acob Salès și Fer. Wilhelm Saltamoche, martiri francezi.

Februarie 15. Fer. Claudiu de la Colombière, S. J. mărturisitor.

Februarie 21. Fer. Robert Southwell și cei 21 Tovarăși S. J. martiri englezi.

Februarie 25. Fer. Diego Carvalho S. J. martir.

Martie 10. Fer. Ioan Ogilvie S. J. martir scoțian.

Martie 12. Aniversarea canonizării Sf. Ignațiu și a Sf. Francisc Xaveriu. Indulgență plenară (Leon XIII, 12 an. 1886).

Aprilie 6. Fer. Iuliana de Cornillon, fecioară ²).

Aprilie 27. Sf. *Petru Canisiu* S. J. Mărturisitor și Dascăl al Bisericii. Indulgență plenară (Piu XI, 1 Februarie 1927).

Mai 10. Fer. Ioan de Avila, mărturisitor.

Mai 11. Sf. *Francisc de Geronimo*, S. J. Mărturisitor. Indulgență plenară (Gregoriu XVI, 17 Martie 1840).

Martie 13. Sf. *Robert Bellarmino*, S. J. Mărturisitor și Dascăl al Bisericii. Indulgență plenară (Piu XI, 7 Ianuarie 1931).

Mai 16. Sf. Ioan Nepomucenu, martir.

Mai 21. Sf. *Andrei Bobola*, S. J. Martir polonez. Indulgență plenară. (Piux XI, 30 Ian. 1939).

Maiu 22. Fericiții Ioan Bot. Machado S. J. și tovarășii, martiri japonezi.

Maiu 24. Preafericita Fecioară *Maria della Strada*.

Maiu 31. *Preasfânta Fecioră mijlocitoarea tuturor harurilor*.

Iunie 2. Fer. Mariana Paredes, fecioară.

Iunie 16. Sf. *Ioan Francisc Regis*, S. J. Mărturisitor. Indulgență plenară (Benedict al XIV, 20 Februarie 1742).

Iunie 20. Fericiți Francisc Pacheco și tovarășii S. J. martiri în Japonia.

Iunie 21. Sf. *Aloiziu Gonzaga*, S. J. Mărturisitor. Indulgență plenară (Benedict al XIII-lea, 31 Iulie 1727).

Iulie 3. Fer. Bernardin Realino, S. J. Mărturisitor.

Iulie 15. Fericiții Ignățiu de Azevedo și tovarășii, S. J. martiri.

Iulie 27. Fericiții Rudolf Aquaviva și tovarășii, S. J. Martiri în India.

Iulie 31. *Sf. Ignățiu de Loyola*, Intemeietorul Societății lui Isus, Mărturisitor. Indulgență plenară „toties quoties”, adică de câte ori se vizitează biserica, ori capela dela amiaza zilei de 30 până la miezul nopții zilei de 31 Iulie.

August 7. Proptirea sărbătorii Sf. Ignățiu. Restaurarea Societății.

August 11. Fer. Petru Faber, Mărturisitor.

August 25. Fericiții Mihail Carvalho și tovarășii, S. J. Martiri în Japonia.

Septemvrie 3. Fericiții Mihail Ixida și tovarășii, S. J. martiri în Japonia.

Septembrie 4. Fericiții Iacob Bonnaud și 22 tovarăși, S. J. martiri francezi.

Septemvrie 6. Fericiții Toma Tzugi și tovarășii, S. J. martiri în Japonia.

Septemvrie 7. Fericiții Ștefan Pongraț și tovarășii, S. J. martiri.

Septembrie 9. *Sf. Petru Claver*, S. J. Mărturisitor.

Septembrie 10. Fericiții Carol Spinola și tovarășii, S. J. Martiri în Japonia.

Septemvrie 25. Fericiții Camil Costanzo și tovarășii, S. J. martiri în Japonia.

Septembrie 26. *Sfinții Ioan Brebreuf* și tovarășii, S. J. Martiri. Indulgență plenară (Piu XI, 7 Ianuarie 1931).

Septemvrie 27. Aniversarea primei Aprobări a Societății lui Isus.

Octomvrie 10. *Sf. Francisc Borgia*, S. J. Mărturisitor.

Octomvrie 30. *Sf. Alfons Rodriguez*, S. J. Mărturisitor. Indulgență plenară (Leon XIII, 24 Iulie 1888).

Noemvrie 3. Pomenirea tuturor Răposaților din Societatea lui Isus.

Noemvrie 6. *Toți Sfinții* din Societatea lui Isus.

Noemvrie 7. Fer. Antoniu Baldinucci, S. J. Mărturisitor.

Noemvrie 13. *Sf. Stanislau Kostka*, S. J. Mărturisitor. Indulgență plenară (Benedict XII, 31 Iulie 1723).

Noemvrie 16. Fericiții Paul Navarro și tovarășii, S. J. Martiri.

Noemvrie 17. Fericiții Rochus Gonzalez și tovarășii, S. J. maritri în Paraguay.

Noemvrie 26. *Sf. Ioan Berchmans*, S. J. Mărturisitor. Indulgență plenară (Leon XIII, 24 Iulie 1888).

Noemvrie 27. Fericiții Leonard Chimura și tovarășii, S. J. Martiri în Japonia.

Noemvrie 28. Fer. Iosif Pignatelli, S. J. Mărturisitor.

Decemvrie 1. Fericiții Edmund Campion și tovarășii, S. J. Martiri în Anglia.

Decemvrie 3. *Sf. Francisc Xaveriu*, S. J. Mărturisitor. Indulgență plenară (Gregoriu XV, 8 Iunie 1622).

Decemvrie 4. Fericiții Ieronim de Angelis și Simion Yempo, S. J. Martiri.

*Tablou statistic general
după naționalitate, grad și număr*

		Sfinți		Fericiti	
		Mărturisitori	Martiri	Mărturisitori	Martiri
<i>Francezi</i>	{ Preoți	1	6	1	24
	{ Frați ajutători	—	2	—	1
<i>Spanioli</i>	{ Preoți	4	—	1	5
	{ Școlastici	—	—	—	3 (2 Nov.)
	{ Frați ajutători	1	—	—	6
<i>Italieni</i>	{ Preoți	2	—	2	6
	{ Școlastici	1	—	—	—
<i>Japonezi</i>	{ Preoți	—	—	—	3
	{ Școlastici	—	2	—	17 (1 Nov.)
	{ Frați ajutători	—	1	—	2
<i>Poloni</i>	{ Preoți	—	1	—	—
	{ Școlastici	1	ov.	—	—
<i>Olandezi</i>	— Preoți	1	—	—	—
<i>Flamanzi</i>	— Școlastici	1	—	—	—
<i>Portughezi</i>	{ Preoți	—	—	—	7
	{ Școlastici	—	—	—	19 8 Nov.)
	{ Frați ajutători	—	—	—	11
<i>Englezi</i>	{ Preoți	—	—	—	25 (3 Nov.)
	{ Frați ajutători	—	—	—	2
<i>Savoiarzi</i>	— Preoți	—	—	1	—
<i>Scoteși</i>	— Preoți	—	—	—	1
<i>Maghiari</i>	— Preoți	—	—	—	2
<i>Elvețieni</i>	— Preoți	—	—	—	1
<i>Coreani</i>	— Școlastici	—	—	—	1
Preoți		8	7	5	74
Școlastici		3	2	—	40
Frați ajutători		1	3	—	22
<i>Total</i>		165			

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
Prefață	3
Sf. Ignațiu de Loyola	21
Sf. Francisc Xaveriu	37
Sf. Francisc Borgia	53
Sf. Aloiziu Gonzaga	59
Sf. Stanislau Kostka	65
Sf. Ioan Berchmans	73
Sf. Francisc de Regis	83
Sf. Francisc de Geronimo	91
SSf. Paul Miki, Ioan Soan și Iacob Kizai	99
Sf. Petru Claver	107
Sf. Alfons Rodriguez	115
Sf. Petru Canisiu	123
Sf. Robert Bellarmino	135
Sf. Ioan de Brebeuf	145
Sf. Isac Jogues	159
Sf. Antoniu Daniel	165
Sf. Natal Chabanel	171
Sf. Carol Garnier	175
Sf. Gavril Lallemand	181
Sf. Renat Goupil	185
Sf. Ioan de la Lande	188
Sf. Andrei Bobola	191

	<u>Pag.</u>
Fer. Ioan de Britto	203
Fer. Ignațiu Azevedo și tovarășii	209
Fer. Carol Spinola și tovarășii	219
Fer. Francisc Pacheco și tovarășii	229
Fer. Paul Navarro și tovarășii	235
Fer. Camil Constanzo și tovarășii	239
Fer. Ieronim de Angelis și tovarășii	243
Fer. Ioan Machado și tovarășii	251
Fer. Diego Carvallo	265
Fer. Mihail Carvallo și tovarășii	269
Fer. Toma Țugi și tovarășii	277
Fer. Anton Ixida și tovarășii	283
Fer. Leonard Chimura și tovarășii	287
Fer. Petru Faber	291
Fer. Edmund Campion și tovarășii	307
Fer. Antoniu Balducci	321
Fer. Rudolf Acquaviva și tovarășii	329
Fer. Bernardin Realino	337
Fer. Ștefan Pongraț și tovarășii	347
Fer. Iacob Salès și tovarășul	361
Fer. Iacob Bonnaud și tovarășii	369
Fer. Claudiu de la Colombière	377
Fer. Robert Southwell și tov.	381
Fer. Ioan Ogilvie	407
Fer. Iosif Pignatelli	419
Fer. Rocus Gonzales	431
Catalogul Venerabililor și Servitorilor lui Dumnezeu din Soc. lui Isus	439
Elencul Iezuiților morți în faimă de sfințenie dela 1814 încoace	443
Calendarul perpetuu al Societății lui Isus	446
Tablou sintetic general	452

VERIFICAT
1967

BIBLIOTECA
Centrală
Universității
București

I. E. TOROUȚIU
BUCUREȘTI